

Kazanana kadar direniş!

Bu aşamadan itibaren elde edilen politik ve moral kazanımları korumak, dahası fiili olarak elde edilen somut kazanımları kaybetmemek büyük önem taşımaktadır. Bunun yolu ise özgürleştirdiğimiz mevzileri tutmaktan geçiyor.

Emperyalist merkezlerin direniş korkusu

Türkiye'yi sarsan yüzbinlerin direnişi hem bölgede hem dünyanın dört bir yanında yankı uyandırıyor. Ülke içinde olduğu gibi dünyada da ilerici-devrimci güçler, emekçiler, gençler direnişi sevinç ve coşkuyla karşılıyorlar. Fakat kapitalist/emperyalist düzenin efendileri hiç de sevinçli görünmüyorlar. (s. 5)

AKP şeflerinin dışa vuran histerileri

Milyonlarca genç, işçi, emekçi ve kadının katıldığı büyük halk direnişi, dinci-Amerikancı iktidarın efendilerini derin açmazlarla karşı karşıya bırakıyor. (s. 3)

Sınıf sendikacılığı bayrağını yükseltelim!

Beklenen oldu. Birleşik Metal-İş Sendikası yönetimi de MESS ile anlaşmaya vardı. Tutup daha önce Türk Metal'in imzaladığı aynı sözleşmeye imza attı. (s. 24)

31 Mayıs'ta Taksim Gezi Parkı'nda başlayan ve dalga dalga her yere yayılan kitle hareketi devam ediyor. Sermaye hükümeti AKP'nin direniş boyunca devreye soktuğu manevra ve saldırılar, hareketin hızını kesmek şöyle dursun, kitlelerin öfkelerini her geçen gün daha da büyütüyor. Zira hareket, nesnel olarak yılların biriktirdiği ağır sosyal-siyasal sorunlardan kök alıyor, koyu baskı ve sömürü koşullarına karşı mayalanan öfkeden besleniyor.

Tablo bu olunca AKP iktidarının açmazları daha da derinleşiyor. Kitlelerin kararlılığı ve militanlığı karşısında köşeye sıkışan AKP iktidarı giderek daha çok zorbalığı başvuruyor.

Sermaye devleti, stratejisini hareketin kalbini, Taksim'i düşürmek üzerine kurmuş bulunuyor.

Hemen her gün ekran karşısına geçen devlet ve hükümet yetkilileri sokaklara akan kitlelere hakaret ve tehditler savuruyor.

Fakat ne bugüne kadar uygulanan sınırsız zorbalık ne de yalan ve demagogiler eşliğinde yürütülen psikolojik savaş, halk hareketi üzerinde hesapladıkları sonuçları yaratmış değil. Dört bir yanda kitleler akın akın sokaklara inmeye devam ediyor. Polis terörü karşısında ölümüne ve militanca direniyor. Sabahlara dek süren çatışmaların arkası kesilmiyor.

AKP iktidarı hareketin meşruluğunu hedef alıyor

31 Mayıs-1 Haziran tarihinde büyük bir patlamayla başlayan halk hareketi karşısında önce dizginsiz bir polis terörü ile saldıran, fakat kitlelerin ortaya koyduğu kararlı ve militan direniş karşısında geri çekilmek zorunda kalan AKP iktidarı, geçtiğimiz hafta yeni manevralarla hareketi kırmaya çalıştı. (devamı s.2'de)

Sermaye devleti, 1 Haziran çıkışıyla Taksim ve diğer birçok meydanı kitlelere bırakmak zorunda kalmış, özellikle Taksim Meydanı'nın görkemli bir direnişle emekçilerin eline geçmesiyle savunma pozisyonuna geçerek geri çekilmişti. Azgın polis terörüne rağmen mevzileri düşen ve birçok alanda geri çekilmek zorunda kalan sermaye devleti, ilk yaşadığı şaşkınlık ve paniği üzerinden atar atmaz hızla karşı saldırıya geçti.

Özellikle Tayyip Erdoğan'ın Afrika'dan dönüşü ile birlikte hızlanan gelişmelerin ilk aşamasını dezenformasyon ve manipülasyona dayalı psikolojik savaş üzerine kuruldu. Gerek harekete geçen gerekse izleyen kitleler muazzam bir propaganda bombardımına tutuldu. AKP iktidarının bu ilk atağının hedefinde ise halk hareketinin meşruluğu vardı. Tayyip Erdoğan'ın çapulcu söylemiyle başlattığı bu kara propagandaya zamanla "marjinaller", "vandallar", "yasadışı örgütler" vb. söylemler eklendi.

Halk hareketi bir yandan bu propagandalarla gözden düşürülmek istendi, öte yandan devletin yeni saldırılarına zemin hazırlandı.

Osmanlı'da oyun bitmiyor

Fakat AKP iktidarının tüm bu çabaları kitlelerin direnişi daha güçlü sahiplenmesi karşısında tuzla buz oldu. Tayyip ve avnesinin direnişi zayıflatmaya, gözden düşürmeye ve kendi içinde bölmeye dönük tüm manevraları yüzbinlerin "Taksim bizimdir" tutumu karşısında boşa çıktı.

Bu sürecin ilk ve en kritik ayağını geçtiğimiz hafta sonu gerçekleşen ve milyonların katıldığı Taksim mitingleri oluşturuyordu. Hafta sonu iki gün boyunca milyonlarca insan Taksim Meydanı'na aktı. AKP'nin "marjinaller" türünden tüm psikolojik savaş argümanları bu iki günde kitleler tarafından yerle bir edildi. Afrika'dan dönen Tayyip Erdoğan aynı saatlerde kendisini karşılayan birkaç bin kişiye "azınlığın" direnişinden bahsederken, tüm dünya Taksim Meydanı'nda toplanan yüzbinleri seyrediyordu.

"Osmanlı'da oyun bitmez" parolasıyla bir kez daha harekete geçen AKP gericiliği bu kez direnişi kendi içinden bölme hamlelerini devreye soktu. Bu arada halk hareketi bileşenlerinin geri ve düzen içi kesimleri üzerine oynandı. Bu kesimlere sürekli "iyi niyet" mesajları yollandı, ya da tehditlerle hizaya getirilmeye çalışıldı. "Sizlerin talepleri masum ama içinizde marjinal gruplar var" edebiyatı kulakları tırmalarcasına tekrarlandı.

AKP'nin hareketi bölme ve zayıflatma operasyonunda devrimci ve ilerici güçleri kitlelerden yalıtma stratejisi giderek bariz bir şekilde öne çıktı. Bir taraftan mevcut hareketi öncüsüz bırakmayı amaçlayan sermaye devleti, bu yolla direnişi daha kolay ezmenin hesabını yaptı.

Çok geçmeden psikolojik harbin tüm argümanları "orada teröristler, yasadışı örgütler var" eksenine oturtuldu. Ve direnişin kalbine, Taksim'e yeni bir "fetih" saldırısının startı böylece verilmiş oldu.

Sermaye devleti bir kez daha direniş duvarına çarptı

Sermaye devleti, belli ki halk hareketini dizginleme stratejisini hareketin kalbini, Taksim'i düşürmek üzerine kurmuş bulunuyor. Dün kaçarcasına geri çekildiği Taksim'i geri aldığı kitleleri saran direniş ateşinin soğuyacağını düşünüyor. Ve tüm hamlelerini bu strateji üzerinden planlıyor, direnişin kalbini darbeleyerek mevcut kitle hareketini başladığı yerde boğmayı hesaplıyor.

Taksim direnişine yönelik 11 Haziran katliam girişimi de bu stratejinin bir ürünüydü. Fakat sermaye devleti yirmi dört saati bulan sert çatışmalardan büyük bir hezimete çıktı. Belki Taksim Meydanı'ndaki kimi

barikatları kaldırmayı başardı ve bir kısmına yerleşti. Kendince günlerdir yerlerde sürünen otoritesini Taksim Meydanı'nda yeniden "tesis etti". Ama kitlelerin direnme iradesini kıramadı. Saldırının asıl hedefinde bu vardı ve bunu başaramadı. On binler, devrimci ve ilerici güçlerle omuz omuza saatlerce ölümüne bir direnişle AKP iktidarına yeni bir hezimet yaşattılar. Şimdi Taksim Meydanı'nda iki ayrı dünya bir kez daha karşı karşıya gelmiş bulunuyor.

Mevziler tutulmalı, kazanımlar korunmalıdır

İki hafta gibi kısa bir zaman dilimine yılları sığdıran ve bu temelde bir dizi kazanım elde eden halk hareketi, yeni bir dönemin eşiğine gelmiş bulunuyor.

Bu aşamadan itibaren elde edilen politik ve moral kazanımları korumak, dahası fiili olarak elde edilen somut kazanımları kaybetmemek büyük önem taşımaktadır. Bunun yolu ise özgürleştirdiğimiz ve bununla birlikte özgürleştirdiğimiz mevzileri tutmaktan geçiyor. Zira bu mevziler düşerse, sermaye devleti büyük direnişin tüm kazanımlarına göz dikecek ve ilk fırsatta geri almaya bakacaktır. Burada belki de en kritik halka hala daha Taksim'dir. Taksim'deki direniştir. Zira sermaye devleti Taksim Meydanı'nı direnişin karargahı olarak görmektedir. Bu nedenle büyük bir sabırsızlıkla saldırı hesapları içerisinde. Bunun kendisi en başta İstanbul'daki devrimcilere, ilerici-sol güçlere ve şu an ayağa kalkmış kitlelere büyük bir sorumluluklar yüklemektedir.

Zira AKP iktidarı yeni manevralar peşindedir. İkinci büyük Taksim Direnişi karşısında istediğini alamayan AKP gericiliği şimdi de "referandum" aldatmacasını devreye sokmak istemektedir. Referandumun amacı açık bir şekilde direnişi soğutmak ve giderek sönmüştür. Bu oyuna karşı kitleler döne döne uyarılmalı, bu aldatmaca hamlesi boşa çıkarılmalıdır.

Bununla birlikte bugün kitleler, Taksim Meydanı'nın yanı sıra birçok kentte fiili olarak alan yasaklarını kaldırmış bulunuyor. Yine kitleleri soluksuz bırakan eylem yasakları da sabahlara dek süren mücadelelerle zorla sökülüp alınmış durumda. Bu kazanımlara daha birçok örnek eklenebilir. Fakat tüm bunlarla birlikte geline yerde direniş talepleri üzerinden elde edilecek kazanımlar çok daha büyük bir önem taşımaktadır. Zira direniş taleplerinin kazanımı bu büyük mücadelenin akıbeti üzerinde belirleyici olacaktır. Kitlelerin kendilerine ve mücadeleye olan güvenleri elde edilecek kazanımlarla daha çok pekişecek, gelecekteki kalkışmalara muazzam bir moral dayanak oluşturacaktır. Sermaye devletinin bu konudaki direnci de buradan gelmektedir.

Dolayısıyla "Kazanıncaya kadar direniş!" şiarı öne çıkarılmalı ve kitlelere mal edilebilmelidir.

Kızıl Bayrak'tan...

31 Mayıs'ta patlak veren büyük halk hareketi ikinci haftasını geride bıraktı. Bütün bu dönem boyunca sosyal mücadeleler adına büyük deneyimler ve kazanımlar yaratan hareket, sermaye iktidarı tarafından hızla boğulmak, toplumun üzerinde yarattığı tüm izler hızla silinmek isteniyor.

Bu nedenle, özellikle Taksim Direnişi üzerinden günlerdir muazzam bir kara propaganda faaliyeti yürütülüyor. Topluma büyük bir mücadele ilhamı veren Taksim barikatları ilk fırsatta düşürülmek isteniyor. Tam da bu sebeple günlerdir tımandırılan psikolojik savaş, 11 Haziran'da dizginsiz bir polis terörüne dönüştürüldü. Devlet dört bir koldan polis ordularıyla Taksim Direnişi'ne saldırdı. Yaşananlar adeta bir katliam girişimiydi. Gaz bombaları, TOMA'lar, plastik mermiler... Fakat sermaye devletinin ve onun dümenini elinde tutan AKP gericiliğinin bu vahşi saldırısı bir kez daha kitlelerin görkemli direnişine çarptı. Başta İstanbul Vali Avni Mutlu olmak üzere sermaye devletinin belli başlı temsilcileri o gün Taksim Meydanı'nda ve Gezi Parkı'nda kolay bir "zafer" ile alanı zapt ederek şov yapmayı hesaplıyordu ama olmadı. On binlerce direnişçi buna geçit vermedi.

Ezme hareketi tutmayınca bir kez daha direnişi bölme ve kendi içinde zayıflatma operasyonunu öne çıkı. AKP iktidarının, 11 Haziran'da yaşadığı mağlubiyetin ardından hızla gündeme getirdiği "referandum", bu taktiğin ilk adımını oluşturuyor. Bir taraftan sokağa dökülen yüzbinlere sopa sallamayı ihmal etmeyen sermaye iktidarı, öte yandan "ileri demokrasi" oyunlarına devam ediyor. Kendi belirlediği çakma "direniş temsilcileri" ile müzakere yürüten AKP gericiliği tüm toplumla adeta dalga geçiyor.

Gelişmelerin vardığı nokta devrimci ve ilerici güçlere büyük sorumluluklar yüklemektedir. Zira hareket hala belirgin bir önderlik sorunu yaşamaktadır. Bu ise sürecin akıbetini belirleyecek mahiyette bir sorundur. Bunun farkında olan sermaye devleti kitle hareketiyle devrimci-ilerici güçlerin buluşmasının önünü kesmek için elinden geleni yapmaktadır. Her türlü kara propaganda aygıtları bu hedef doğrultusunda seferber edilmiş durumdadır. Devrimci ve ilerici güçler, sermaye devletinin tüm bu çabasını boşa düşürerek harekete önderlik edecek bir pratik tutum ortaya koyabilmeli, bu açıdan inisiyatifi ele alabilmelidir.

Bu büyük halk hareketi daha güçlü sarsıntıların öncüsü niteliğindedir. Türkiye toplumu daha büyük ve sarsıcı hareketlere gebe. Dönem dönem yatışsa da, toplumun derinliklerinde biriken muazzam enerji daha güçlü sosyal patlamaları mayalamaya devam edecektir.

Sınıf devrimcileri, bu döneme tam bir hazırlık içerisinde olmalı, dahası gelişecek kitle hareketlerine önderlik edecek bir konuma sahip olabilmelidirler. Bunun yolu ise son deneyimlerin de gösterdiği gibi harekete önderlik edebilecek biricik sınıf olan işçi sınıfı içerisinde güçlü mevziler yaratmaktan geçmektedir.

AKP şeflerinin dışavuran histerileri

Ortada şaşkınlık, tedirginlik, korku, histeri vb. olsa da, iktidarın eğilimi, daha çok kan dökerek, bu işi halletme yönündedir. Bunu göze alması kolay olmasa da, direniş alanlarının bu olasılığa hazır olması, kritik bir önem taşıyor.

Milyonlarca genç, işçi, emekçi ve kadının katıldığı büyük halk direnişi, dinci-Amerikancı iktidarın efendilerini derin açmazlarla karşı karşıya bırakıyor. On yılı aşan iktidarı boyunca ekonomik, demokratik, siyasal, sosyal, kültürel alanlarda pervasız saldırılara imza atan AKP, ilk defa bu kapsamda bir halk hareketiyle karşı karşıya kalmanın şaşkınlığını, tedirginliğini, korkusunu ve histerisini yaşıyor.

Gezi Parkı direnişi öncesinde, “büyük şef” Tayyip Erdoğan şahsında küstahlığı had safhaya ulaştıran iktidar, kendini “mutlak efendi”, emekçileri ise “köleler sürüsü” addeden bir noktaya gelmişti. Bu ilkel kabalık AKP zihniyetinin özü/özeti olmakla beraber, ilk defa bu düzeyde saldırgan, fütursuz, emredici ve kendini beğenmiş bir hal aldı. Taksim alanının 1 Mayıs’a kapatılması ile başlayan, İstiklal Caddesi’nin tümüyle eylemlere kapatılmasıyla devam eden ve Çağlayan’daki İstanbul Adliyesi önünde eylemleri yasaklayan iktidar, bu yerlerde yapılan her eyleme azgınca saldırarak, sıradan demokratik hakların kullanılmasına bile artık tahammül etmeyeceğini ilan etmişti.

Kendinden bu kadar eminken, patlak veren Gezi Parkı direnişinin bir halk hareketine sığmasını belli ki, AKP şefleri henüz sindiremediler. İktidar adına yapılan açıklamalara bakıldığında, “sindirim sistemi”ndeki arıza rahatlıkla görülebilir. Ancak bu durumu “AKP iktidarı ne yaptığını bilmiyor” diye tanımlamak isabetli değil. Bu halk düşmanı gerici zihniyet, kendinden bekleneni yapıyor.

Başta Tayyip Erdoğan olmak üzere, hükümet adına yapılan açıklamalarda belirgin olan birkaç nokta var: tehdit, hakaret, küçümseme, yalan dolanla kitleyi parçalama, gündem saptırma, “dış mihraklar”

safsatasını piyasaya sürme, emperyalistlere yaranma...

Küstahça tehditler

Açıklamalarda öne çıkan şey, kaba tehditlerdir. Polisin azgın terörü devam ederken, çetelerini de sokaklara salmaya başlayan AKP, iktidar ve rant uğruna kan dökmeye hazır olduğunu bir kez daha kanıtladı. Ancak AKP şefinin -tıpkı devrik Mısır diktatörü Hüsnü Mübarek gibi- “bindirilmiş kıtaları” sokaklara salma tehdidi, şiddeti farklı boyutlara taşıma niyetini ortaya koyuyor. Bu kadarını göze alıp alamayacağından bağımsız olarak, dinci-gerici iktidarın gerilimi bu noktaya çekme eğilimi, halk hareketinin basıncı altında kalan zorba rejimlerin neler yapabileceğini gösteren, ibret verici bir tutumdur.

Kaba hakaretler

Kabalığıyla bilinen AKP şefi, içselleştirdiği bu özellikten vazgeçemeyeceğini, milyonlara hakaret ederek, bir kez daha kanıtlamıştır. Büyük halk hareketine katılan milyonları “çapulcular”, “ayyaşlar”, “alçaklar”, “yakıp yıkıcılar”, “kırıp dökücüler” gibi sıfatlarla anan Tayyip Erdoğan’la müritleri, nasıl da histerik bir ruh haline girdiklerini ortaya koyuyorlar.

Milyonlara hakaret etme hakkını kendinde gören bu ilkel/gerici zihniyetin temsilcileri, kendilerine riayet etmeyenlerden nasıl da nefret ettiklerini gizlemeyi başaramıyorlar. Görünen o ki, bu yetenekten yoksunlar. “Papaz” misyonunu oynayan temsilcileri bile, kaba polis terörünü savunuyor, milyonların “tatmin olmak için” ayağa kalktığını söyleme cüretini

gösteriyor. Bu tutum, “ileri demokrasi” zırvasını yutturmaya çalışanların, sıradan demokratik hakların kullanılmasını bile hazmetme ufkundan yoksun olduğunu, tüm çirkinliğiyle gözler önüne seriyor.

Kibirli küçümseme

Hareketin patlamasına yola açan dinci-Amerikancı iktidarın icraatları herkesin malumu iken “Olayları dış ve iç mihraklar kışkırtıyor; faiz lobisi bu olayların arkasında duruyor; ‘terör örgütleri’, ‘illegal örgütler’ de bu işin içinde; alanlara çıkanlar bu lobilerin ve kışkırtıcıların oyununa geliyorlar” türünden açıklamalar birbirini izliyor.

Bu ve benzer açıklamaların, AKP güdümünde bulunan toplum kesimlerinin, en azından bir kısmının bu cendereyi yıkmasını engellemek hesabıyla yapıldığına kuşku yok. Fakat bunun yanısıra, gerici iktidarın, halka “güdülecek sürü” muamelesi yapmaktan vazgeçmek istemediğini de gösteriyor. Bu kibire korku ve tedirginlik eşlik etse de, milyonlara “siz güdülen bir sürüsünüz” deme arsızlığını gösteren dinci-gerici iktidarın maskeleri atmaya başladığına işaret ediyor.

Yalan/dolanla kitleleri parçalama

AKP iktidarının şefleri ile onların borazanlığını yapan dinci-gerici medya, yalan seferberliği yürütüyor. Direnişe katılanlar için yakıp/yıkıyor, kırıp/döküyor yakıştırmaları yapıyor. Esnafa zarar verildiğini iddia ediyor (oysa eylemlerin olduğu hemen her yerde esnaf direnişe katılanlara yardımcı oluyor). Camide içki içtikleri şayiasını yayıyor vb.

Bu yalan kampanyasını tamamlayacak şekilde, direnişte etkin bir rol oynayan ilerici-devrimci güçleri hedef alan, “Taksim Meydanı’nda 11 terör örgütü saptık” açıklamaları ve “teröristlerle gençleri birbirinden ayırmak gerekiyor” zırvaları, yandaş/yalaka medyanın sütunlarını dolduruyor. Bu kampanya ile direnişe katılanları parçalamak, özellikle devrimci güçleri halk kitlelerinden izole ederek açık hedef haline getirme hesapları var.

Bayatlamış söylemlerle gündem saptırma

“Biz geçmişte mağdur olduk, şiir okudum diye hakkımda soruşturma açıldı; türban taktığı için genç kızlarımızı okullara almadılar” türünden bayatlamış söylemler, özellikle AKP şefinin vaazlarında “temcit pilavı” gibi yeniden piyasaya sürülüyor.

Zorbarların başı konumunda olan Tayyip Erdoğan’ın yeniden “mağdur edebiyatına” sarılması, iğrenç bir gündem saptırma çabasından başka bir şey değildir. Geçmişte bu acındırmalara inan bazı avanaklar olmuştu. Ama gelinen yerde bu zırvaları ciddiye alacak pek kimse kalmamıştır. Kan dökenlerin, göz çıkaranların, cinayet işleyenlerin mağdur edebiyatı, ancak tiksintiyle karşılanabilir.

Tetikçilerin “dış mihraklar”ı...

AKP şefinin terennüm ettiği vaazlarda, halk hareketinin “dış mihrakların işi” diye tanımlanması, ancak mizah konusu olabilir. Zira ABD emperyalizmine göbekten bağlı olan, kendini Büyük Ortadoğu Projesi’nin (BOP) “Eşbaşkanı” ilan eden, danışmanları aracılığıyla Beyaz Saray’a, “Tayyip Erdoğan’ı çukura süpüreceğinize kullanın” mesajları ileten, ülkeyi NATO silahlarının üssü haline getiren dinci gerici iktidarın şefi, halk hareketini dış mihraklara bağlıyor.

Vaazlarda sıralanan bu laflar kargaları güldürecek cinstendir. Zira bu zırvalarla halk hareketine gölge düşürmek mümkün olmayacağı gibi, iktidarın ABD’ye yaptığı hizmetin ve emperyalistlerin komşu halklara işledikleri suçlara ortak olduğu gerçeğinin üstünü de örtemez.

Emperyalist efendilere yaranma

Halk hareketini dış mihrakların işi diye karalamaya çalışan AKP şefleri, aynı anda emperyalist efendilerine yaranmaya çalışıyor ve onlardan “anlayış” dileniyor.

Halk hareketinin daha da büyümesinden, özellikle de işçi sınıfının örgütlü bir şekilde harekete katılmasından korkan emperyalist efendiler, olayların o noktaya varmasını önlemesi için, Tayyip Erdoğan ve müritlerine iki de bir ayar çekiyorlar. Bu “ayar çekme” işi halktan yana olmalarından değil, harekettten duydukları korkudan kaynaklanıyor.

Giderek kitleselleşen halk hareketinin yarattığı tedirginlik ile emperyalist efendilerin baskıları arasında sıkışan iktidar, Tayyip Erdoğan aracılığıyla, batılı dostlarına şu türden mesajlar iletiyor: “Bize destek verin, medyanızı haber yapmaması konusunda uyarın, sizin desteğiniz arkamızda olursa, biz bu çapulcuların üstesinden geliriz. Biraz daha kan dökmemiz gerekebilir, ama olayların korktuğunuz boyuta varmasını engelleriz...”

Bu yaranma ve destek dilenme vaazlarının, emperyalist efendileri pek etkilemediği gözleniyor. Zira batı medyasında, AKP iktidarını ama özellikle şefi Tayyip Erdoğan’ı uyarın, hatta hedef alan haber ve makaleler yayınlanmaya devam ediyor.

Zira AKP şeflerinin açıklamaları, direnişi zayıflatan değil, güçlendiren bir rol oynuyor. Ortada şaşkınlık, tedirginlik, korku, histeri vb. olsa da, iktidarın eğilimi, daha çok kan dökerek, bu işi halletme yönündedir. Bunu göze alması kolay olmasa da, direniş alanlarının bu olasılığa hazır olması, kritik bir önem taşıyor.

Böyle bir karar almaları kolay değil, ama emperyalistler icazet verirlerse eğer, dinci-Amerikancı iktidarın daha da saldırganlaşacağından kuşku duymamak gerekiyor.

Bugün Taksim yarın her yer...

Mevzilerimizi terk etmeyelim, direnişi büyütelim!

Yüzbinlerin ayağa kalkışı karşısında çaresiz kalan gerici-faşist rejim günlerdir zeminini hazırladıktan sonra, bu sabah (11 Haziran) saatlerinden itibaren Taksim’e yönelik yeniden saldırıya girişti. Polis orduları gaz bombaları ve TOMA’larıyla savaşa gider gibi Taksim Meydanı’nı geri almaya çalıştı.

Gerici-faşist rejimin sözcüleri bu saldırıyı Taksim’i “pankartlardan temizleme operasyonu” olarak gerekçelendiriyor. Gezi Parkı’na müdahale etmeyeceklerini söylüyor. Böylelikle direnenleri bölüp parçalamanın hesabını yapıyor.

Kardeşler!

Bu operasyon basitçe meydana asılan pankartlardan temizlemek amacıyla yapılmıyor. Bunu böyle düşünmek saflıktır. Sözkonusu olan milyonların ayağa kalkışı karşısında egemenliği sarsılan, koyduğu sınırlar aşılın, faşist feranları çiğnenen rejimin yeniden egemen olma, sınırları çizme operasyonudur. Bu operasyonla Taksim üzerinden bozulan, dikiş tutmayan düzen yeniden kurulmaya çalışılıyor. Rejimi sallayan büyük halk hareketi, bu büyük dev ezilmek isteniyor. İşte bunun için de günlerdir alttan alta “siyaset” düşmanlığı körükleniyor.

“Siyaset” düşmanlığı, zorbalıkla amacına ulaşamayan gerici-faşist rejim tarafından yürürlüğe sokulmuş operasyonun en can alıcı tarafıdır. Öyle ki bu sabah bir yandan polis Taksim’e saldırı başlatırken, medya da iş başındaydı. Örneğin 2000 yılında “Hayata dönüş” adı verilen operasyon sırasında “Sahte oruç, kanlı iftar” başlığıyla çıkan *Milliyet* Gazetesi, “Parkta siyaset istemiyoruz!” manşetiyle çıktı.

Kardeşler!

Biz Gezi Parkı’nı korumak için günlerce polise karşı direnirken bu aynı medyanın tavrını hatırlayalım. O zaman da bu aynı medya tüm çirkefliliğiyle polis şiddetine arka çıkıyordu. Fakat ne zamanki direniş büyüdü ve polis ordularını çaresiz bırakıp yalan

duvarlarını aştı, o anda ağız değiştirdiler. Böylelikle AKP’nin şeflerinin günler önce söyledikleri gibi her şeyi başladığı noktaya geri döndürmeye çalışıyorlar.

Çalışıyorlar çünkü gelinen yerde tehlikede olan sadece Gezi Parkı’nı yağma projesi değil, tüm ülke çapında yürüyen yağma ve talan düzenleridir. İşte ölesiye korktukları “siyaset” bundan başka bir şey değildir.

Eğer başarırlarsa yağma ve talan düzenlerini olduğu gibi sürdürecektir, dahası Topçu Kışlası’nı da Gezi Parkı’na konduracaklardır. İşte bunun için “siyaset” yapmaktan atılacak her geri adım, “siyaset” yapanları “marjinaler” diyerek dışlayacak her çaba, inisiyatifin gerici-faşist rejime geçmesine hizmet eder. Onların faşist kudurganlığını arttırır, yağma ve talan düzenlerini sağlamlaştırır.

Kardeşler!

Evet aynı noktada değiliz. Gezi Parkı’nı korumak için direnirken vahşi saldırılara uğradık, uyandık ve ayağa kalktık. Bizi hiçe sayanların soluğunu kestik, gerici-faşist rejim karşısında çaresiz olmadığımızı gördük. Başarıdıkça, gücümüzün farkına vardık, daha fazlasını yapabileceğimizi kavradık. İşte bunun için artık sorunumuz sadece Gezi Parkı değil, gerici-faşist rejim ve onun hizmet ettiği düzendir.

Bunun için bu rejimin dayatmalarına boyun eğmeyelim. Daha fazla “siyaset” daha fazla direniş diyelim! Bulduğumuz noktadan geri adım atmamalıyım. Gerici-faşist rejimin oyunlarına düşmeyelim.

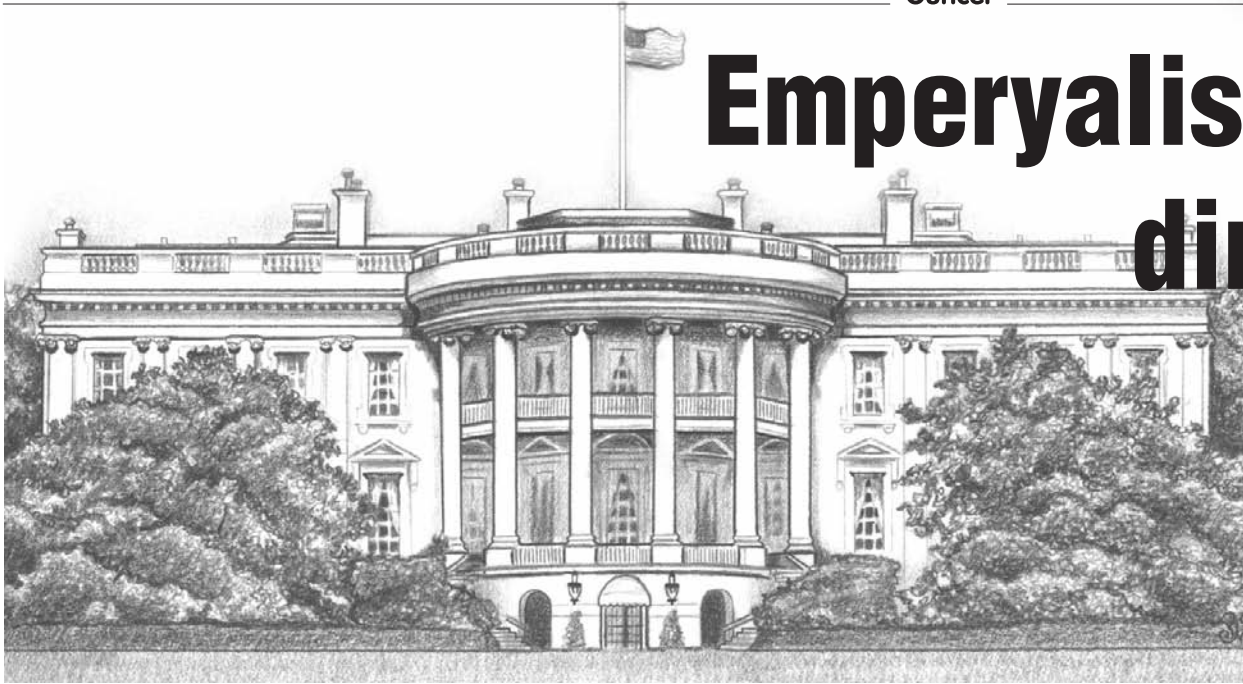
Artık Gezi bütün ülkedir. Taksim gerici-faşist rejime karşı gelecek ve özgürlük umudumuzdur. Umudumuzun bu biçimde çiğnenmesine engel olalım. Yeniden milyonlar olup bu saldırganlığın karşısına dikilelim!

Haydi sokağa, mücadeleye, direnişe!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

11 Haziran 2013

Emperyalist merkezlerin direniş korkusu

“görevli saptayıcılar” korosunun bu noktada mutabık kalması, Türkiye’deki direnişin bir “Türk Baharı”na sıçramasından duyulan kaygının ne kadar da yaygın ve derin olduğunu gözler önüne seriyor.

Taksim saldırısına karşı aynı nakarat

Emperyalist merkezlerden yapılan “itidal” çağrıları, AKP şefini henüz pek etkilemişe benzemiyor. Fakat bu pervasızlık, efendilere “kafa tutmak”tan değil, tersine, onların onayını almış olmaktan kaynaklanıyor. Zira Taksim Meydanı’na düzenlenen vahşi polis saldırısının emperyalist efendilerden icazet alınmadan gerçekleştirilmesi olası değil.

Tayyip Erdoğan’ın faşizan diline eşlik eden vahşi polis terörü, emperyalist efendilerin hoşuna gitse de gitmese de, bu zorbalığa karşı açık bir tutum almaktan özenle kaçınıyorlar. AKP şefinin emperyalistler nezdinde “yıpranan at” durumuna düşmeye başladığına kuşku yok. Fakat burjuva siyaset arenasındaki boşluk, onları, bir süre daha bu ata oynamak zorunda bırakıyor. Bundan dolayı yaptıkları her eleştiriye, bir de övgü eşlik ediyor...

“Evet, Tayyip Erdoğan bir diktatör gibi davranıyor, ama o, Hüsnü Mübarek ve Zeynel Abidin Bin Ali’den farklıdır. Gazetecileri hapsilere dolduruyor, binlerce siyasi tutuklu var, dinci yaşam tarzını zorla dayatıyor. Bununla birlikte ülkeyi kalkındırdı/demokratikleştirdi...”

Bu söylem, AKP iktidarı ve şefini uyarırken, “arkadayız, seni çukura süpürmenin zamanı yaklaşıyor da, henüz gelmedi. O halde oyunu kurallarına göre oyna” diyor emperyalist efendiler. Bu icazeti efendilerinden alan dinci-Amerikancı iktidar ve onun şefi Tayyip Erdoğan, saldırganlaştıkça saldırganlaşıyor; ne de olsa arkalarında efendilerinin desteği var. Tüm bu olaylar, emperyalist güçlerin iki yüzlülüğünü, ayan/beyan ortaya koymaktadır.

Korkularını büyötmek için...

Sermayenin siyasi temsilcileriyle medyadaki uzantılarının, ülke sathına yayılan direnişten korkmaları anlaşılır bir şeydir. Zira hem Türk devleti emperyalistler için önemli bir taşeron hem direnişin “Türk Baharı”na dönüşmesi durumunda sadece bölgede değil, dünyada da halklar üzerinde sarsıcı etkisi olacaktır.

AB ile Ortadoğu arasında tampon bölge, NATO’nun Güney kanadı, ABD’nin bölgedeki en önemli taşeronu/tetikçisi ve Batı sermayesinin önemli merkezlerinden bir olan Türkiye’de “istikrar” korunmalı ve dünya halklarına örnek olabilecek bir “Türk Baharı” engellenmelidir. Emperyalistler, Ankara’daki işbirlikçilerine, döne döne bunları telkin ediyorlar.

Bu durumda ilerici-devrimci hareketler başta olmak üzere, direnişe katılan bütün güçlere düşen görev, hem emperyalistlerin hem Ankara’daki işbirlikçilerinin korkularını gerçeğe çevirmek için var güçleriyle çalışmaktır. Bu çabanın, direnişe yol açan sorunların çözümünü ve meydanlarda yükseltile taleplerin kazanılabilmesi açısından da kritik bir önemi var.

İki haftadır devam eden direniş, Taksim Meydanı başta olmak üzere halen onlarca kentte devam ediyor. Kitlelerin sergilediği direnme kararlılığı, direnişin uluslararası alanda da ilgi odağı olmasını sağladı.

Türkiye’yi sarsan yüzbinlerin direnişi hem bölgede hem dünyanın dört bir yanında yankı uyandırıyor. Ülke içinde olduğu gibi dünyada da ilerici-devrimci güçler, emekçiler, gençler direnişi sevinç ve coşkuyla karşılıyorlar. Fakat kapitalist/emperyalist düzenin efendileri hiç de sevinçli görünmüyorlar. Tersine, AKP hükümetini iki de bir uyarın bu efendiler, direnişten duydukları endişeyi saklamıyorlar...

Çifte standart

ABD ile AB emperyalistleri, Arap dünyasında halk hareketleri patlak verdiğinde, -kısa bir şaşkınlık döneminden sonra-, “destek” açıklamaları yapmaya başladılar; tek istisna Bahreyn oldu. Bunun bir nedeni, ABD savaş makinesine bağlı 5. Filo’nun bu ülkede konuşlanmış olmasıdır. İkinci önemli nedeni ise, Bahreyn’deki ortaçağ kalıntısı rejimin yıkılmasının, diğer Körfez şeyhlerinin de geleceğini riske atacak olmasıdır. Oysa emperyalistler hem 5. Filo’nun Basra Körfezi’nde baki kalmasını hem ortaçağ zihniyetinin temsilcileri olan emirlik/krallık rejimlerinin ayakta kalmasını istiyorlar.

Bahreyn’deki halk hareketini faşist baskı ve terörle ezme yoluna giden emperyalistlerle işbirlikçileri Tunus-Mısır diktatörlerinin devrilmesinden sonra, harekete doğrudan müdahale etmeye başladılar. “Halk devrim yapsın” diye savaş aygıtı NATO yedi ay boyunca Libya’yı bombaladı. Suriye’de ise, emperyalistlerle işbirlikçileri tarafından finanse edilen, silahlandırılan, eğitilen tetikçiler eliyle iki yıldır yıkıcı bir savaş yürütülüyor. Bilindiği üzere cihatçı katillere en çok destek verenlerden biri de, milyonların protesto ettiği AKP iktidarı ve şefi Tayyip Erdoğan’dır.

Emperyalist saldırganlığın tetikçiliğini yapan medya tekelleri de, Arap halklarının “dostu” kesildi. Hatta başını ABD ile işbirlikçilerinin çektiği, “Suriye halkının dostları” diye bir oluşum da yarattılar. İsyen eden halklara bu kadar hararetle “destek” sunanlar, “ılımlı İslam modeli” diye tanımlanan Ankara’daki ucube rejime karşı direniş patlak verince, birden çark ediverdiler.

Bu çifte standart hiç de şaşırtıcı değil. Zira emperyalistler için önemli olan halklar değil, kendi sefil çıkarlarıdır; NATO’nun ikinci büyük ordusunu besleyen Türkiye’de ekonomik, siyasi, askeri, stratejik çıkarları var. Dolayısıyla bu çıkarların zedelenmemesi için, “istikrarın” devamını isterler. Bundan dolayı hiçbir emperyalist devlet veya bu devletlerin sözcülüğünü yapan medya

organları, “ikiyüzlülük sınırlarında” dahi Türkiye’de yükselen direnişe, destek vermediler, veremezler de...

Uyarılar “istikrar” için...

ABD başta olmak üzere, emperyalistler, Taksim’de ülke sathına yayılan direnişe ilk günden beri “yakın ilgi” gösterdiler. ABD Dışişleri Bakanlığı, nerdeyse günü birlik açıklamalar yaparak, gösteri ve yürüyüş hakkına, ifade özgürlüğüne saygı duyulması gerektiği konusunda AKP iktidarını uyardı. Vahşi polis terörü “neo liberal, İslamcı, demokratik” yaftalı dinci-Amerikancı iktidarı dünya-aleme rezil edince, “itidal” çağrıları yükseltmeye başladılar.

Oylara “duyarlılık” gösteren AB şefleri de, ABD’den gelen uyarıların benzerini AKP şeflerine hatırlattılar. Bu arada hem ABD hem AB ülkelerindeki iktidara yakın yayın organları da ilk günden itibaren aynı telden çalmaya başladılar. Söylenenlerin özü şuydu: “Gösteri hakkına ve fikir özgürlüğüne saygılı olun, polis aşırı güç kullanmasın, ülkede istikrar bozulmasın, yoksa yabancı sermayeyi kaçırırsınız, bu da ekonomik krizi tetikleyebilir vb., vb...”

Bu uyarılar, polisin cinayet işlemesi, binlerce eylemciyi yaralaması ve binleri gözaltına almasından dolayı yapılmıyor. Zira Türk polisinin kitle eylemlerine karşı saldırgan tutumu yeni değil. Yıllardan beri aynı zorbalıkla kitle hareketini bastırmaya çalışıyor. Emperyalist merkezleri tedirgin eden şey, azgın polis terörünün direnişi bastırmak bir yana, daha da şiddetlendirmesidir. Yani, AKP iktidarı her zamanki kaba saldırganlığa devam ederse, bu “NATO kalesi”nin istikrarı bozulabilir. Bunun dışındaki hiçbir şey emperyalistlerin umurunda değil.

“Türk Baharı” korkusu

Taksim’deki direnişle Tahrir’deki direniş arasında paralellik kurulması hem içeride hem dışarıda büyük bir rahatsızlık yaratıyor. Bir sürü gerekçe sıralayıp, Türkiye’nin Arap ülkelerinden farklı olduğunu iddia eden “istikrar savunucusu” zevatin derdi direnişi tanımlamak değil, Türkiye’deki halk direnişinin Tunus ve Mısır isyanlarına benzer bir seyir izlemesinden duydukları korkuyu dile getirmektir. Bu konuda Tayyip Erdoğan’la müritleri, ABD ve AB şefleri ortaklaşıyorlar.

Aynı korkuyu, sermaye medyasının sütunlarında da görmek mümkün. Ağzını açan her gazeteci, yazar, uzman, analizci ilkin Türkiye’nin Arap ülkelerinden farklı olduğunu, dolayısıyla bir “Türk Baharı”ndan söz edilemeyeceğini “saptıyor.” Son derece kalabalık olan

Taksim direnişi sınıfı mücadeleye çağırıyor...

Taksim'de çakan kıvılcımı fabrikalara taşıyalım!

Taksim Gezi Parkı direnişiyle başlayan ve giderek tüm ülkeye yayılan toplumsal hareketlilik, siyasal yaşamın ilk sırasına yerleşmiş oldu. Taksim direnişi uzun yıllardır kitle hareketinde yaşanan durgunluğun kırıldığına ve kırılmaya başladığına dair ciddi ilk somut veri olmuştur.

Elbette direniş, toplumsal birikimin bir sonucu olarak kendiliğinden bir patlamanın sınırları çerçevesinde yaşanmakla birlikte çeşitli kesimlerin ve sınıfların dâhil olduğu ve politisasyonun da bu ölçülerde yaşandığı bir süreç olarak seyretmektedir. Fakat gelişmelerin giderek her sınıf ve katmanın kendi talepleri doğrultusunda bir kitle mücadelesine evrilebilmesi yaşanan hareketliliğin geriye bırakacağı en büyük kazanım olacaktır.

Bu açıdan gerek harekete alt sınıfların ve emekçi kesimlerin damgasını vurabilmesi gerekse de hareketin şekilsiz, dağınık ve örgütsüz yanlarından arındırılabilmesi bakımından sınıf hareketine önemli görevler düşmektedir.

Geçtiğimiz haftalarda KESK'in daha önceden almış olduğu grev kararını ülke geneline yayılan direniş nedeniyle bu gündemle birleştirerek birbuçuk güne yayması ve bir miting kararı alması oldukça anlamlı olmuştur. Keza DİSK'in hükümete ihtar eylemleri çerçevesinde birçok kentte açıklamalar ve iş bırakma eylemleri yapması önemli bir adım olmuştur.

Fakat bunun arkasının getirilmemesi ve yapılanların bu sınırlarda kalması alınan kararların göstermelik sınırlardan öteye geçmediğini de ortaya koymuştur. İstanbul'da gerçekleştirilen mitinge katılım sayısı bile bunu gözler önüne sermiştir. Yine sendikal harekette geçmiş mücadele geleneği ve deneyimi ile sürekli öne çıkarılan Birleşik Metal-İş'in bu eyleme öyle ya da böyle gerekçeler sunarak zayıf bir katılım sunması BMİS yönetimine hâkim olan anlayışın, sınıf hareketinin ihtiyaçlarından ne kadar kopuk olduğunu gözler önüne sermiştir. Aynı şeyler Sendikal Güç Birliği Platformu'na dâhil olan sözde "muhalif ve ilerici" sendikalar adına da söylenebilir.

Oysa ki sendikal hareketin AKP hükümetinin çıkarmış olduğu anti demokratik yasalar ve fiili uygulamalarla cendereye alındığı günümüzde yaşanan bu kitlesel çıkışı sınıf hareketine yaymak sınıftan, emekten yana olduğunu söyleyen, sınıf sendikacılığı iddiasını ileri süren tüm güçler için en acil görev

durumundadır. Bugün sınıf hareketinde yeni bir çıkışın sağlanması bakımından yaşanan atmosfer oldukça uygun bir zemin sunmaktadır.

Özellikle de kitlelerde devlet şiddeti karşısında korku duvarlarının aşılmaya başlandığı, fiili meşru mücadele eğiliminin öne çıktığı bir süreçte üretim alanlarından, işyerlerinden desteklenmesi ve büyütülmesi sınıfa yönelik saldırıların püskürtülebilmesi açısından da önemli imkanlar sunmaktadır. Çünkü bugün sınıf kitlelerinin her türlü hak mücadelesi karşısında sermaye devletinin aynı baskı ve şiddet gücünü bulmaktadırlar. Ancak bu zorbalığın ve zulmün nasıl aşılacağı da iki haftayı aşan ve hala sürmekte olan Taksim direnişi üzerinden görülmektedir.

İşçi ve emekçilerin bu direniş okulunda eğitimden geçirilmesi, sınıf kitlelerinin bu politizasyona tabi tutularak sınıf bilincine kavuşturulması gerekmektedir. Bunun yolu da her şeyden önce bu direniş sınıfın gündemine daha güçlü bir şekilde sokmaktan geçer. Yapılması gereken şey mevcut direniş talepleri karşılana kadar bu talepleri sınıfın kendi yakıcı gündemleri ile birleştirerek, hesap sorma bilinciyle üretimden gelen gücün kullanılmasına dönük bir eylem süreci örülmesidir.

Bugün sendikal hareket adına konuşanların unutmaması gereken şey; bu hareketin ezilmesi sonucunda yaşanacak olan şeyin yeni ve daha koyu bir faşizm olacaktır. Toplumun tüm kesimleri gibi işçiler, emekçiler ve onun ileri güçleri de bu saldırganlıktan nasibini alacaklardır. Bugün ÇAYKUR grevini fiilen boşa düşürmeye ve sendika başkanını istifaya zorlayanlar ya da havayolu emekçilerinin mücadelesini yine devlet, yargı, medya üçgeniyle boğmaya çalışanlar yarın çok daha ilerisine cüret edeceklerdir. Sınıflar mücadelesinin tarihi buna sayısız örnek teşkil etmektedir.

Bu yüzden yaşanan süreç herkese özellikle de sınıf içerisindeki ileri öncü unsurlara, emekten yana kesimlere önemli sorumluluklar yüklüyor. İşçi sınıfı bu harekette yerini almalı ve ağırlığını koyarak giderek bu hareketin öncülüğüne soyunmalıdır. AKP zulmünün ve temsil ettiği sermaye iktidarının alaşağı edilmesinin yolu buradan geçiyor. Sınıf devrimcileri buldukları her alanda bu çağırışı yaygınlaştırmalı ve bu doğrultuda seferber olabilmelidirler.

Yeni Şafak'a 'teşekkür'

Mehmet Ali Alabora, hakkında provokatif haberler yapan *Yeni Şafak* gazetesi için basın açıklaması düzenleyerek hukuki işlemlere başladığını açıkladı. Alabora, *Yeni Şafak* gazetesine 'teşekkür' ederek yaptığı haberlerle tiyatro sanatına verdiği 'desteğe' dikkat çekti.

10 Haziran günü Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Lokali'nde gerçekleştirilen basın açıklamasında Mehmet Ali Alabora'ya destek vermek için başta babası Mustafa Alabora olmak üzere Janset, Şebnem Sönmez, Melda Onur, DİSK'ten Genel Başkan Kani Beko ve Genel Sekreter Arzu Çerkezoğlu, Kardeş Türküler'den Feryal Öney ve Vedat Yıldırım gibi birçok sanatçı yer aldı.

Mehmet Ali Alabora, açıklamaya Gezi Parkı eylemlerine nasıl katıldığını anlatarak başladı. 27 Mayıs'tan başlayarak gün gün eylemlere nasıl ve ne kadar destek verdiğini anlatan Alabora, "Mesele sadece Gezi Parkı değil arkadaş, sen hala anlamadın mı? Hadi gel" mesajını twitter'da atmasının hedef haline getirilmek için kullanıldığını söyledi.

Bu tweet üzerinden hedef gösterilip tehdit edildiğini söyleyen Alabora, kendisinin Gezi Parkı'na ağaçları ve İstanbul kültürünü korumak için gittiğini, üst üste uygulanan polis şiddeti üzerine eylemin ifade özgürlüğüne uygulanan şiddeti protestoya dönüştüğünü ifade etti. Alabora, eylemin kendilerini ifade edemediklerini düşündükleri tüm meselelerin eylemine dönüştüğünü belirtti.

İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu ve AKP İstanbul Milletvekili Bülent Turan'ın kendisini ayrı ayrı arayarak "tansiyonu düşürmek için" aracı olmasını istediğini belirten Alabora, kendisinin muhatap olmadığını ifade edip Taksim Dayanışması ile irtibat kurulmasını önerdiğini ifade etti. *Yeni Şafak* gazetesinin "Bu ne tesadüf" başlığıyla kendisinin başrol oynadığı ve yönettiği "Mi Minör" isimli tiyatro oyununu Gezi Parkı eylemleriyle bağdaştırdığını ifade etti. Oyun hakkında bilgi veren Alabora, *Yeni Şafak*'ın haberi için "tiyatro oyunundan böylesine aklı zorlayan bir sonuç çıkarmak ancak bir kasıtlı açıklanabilir" dedi.

Hakkında yapılan haberlerin ardından tehdit mesajları aldığını belirten Alabora, yapılan haberler için avukatlarının suç duyurusunda bulunacaklarını, hayatının risk altında olduğu için de emniyetten koruma talep edeceğini açıkladı.

Alabora'nın "*Yeni Şafak* muhabiri var mı" diyerek bizzat teşekkürü iletmesi salondaki katılımcılar tarafından uzun süre alkışlar ve ısıklarla desteklendi. Geric *Yeni Şafak* muhabiri verilen tepki karşısında hiçbir şey diyemedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bir yalan makinesi: Vali Mutlu

Başta vali olmak üzere sermaye düzeninin yalan ve tehditlerle dolu sözleri ile gün boyu yaşanan polis terörü, kitlelerin patlamış bulunan öfkesini daha da büyüttü.

AKP iktidarının günlerce sürdürdüğü psikolojik savaş, 11 Haziran günü Taksim Direnişi'ne yönelik azgınca bir polis saldırısına dönüştü. Sürecin başından beri sermaye devleti adına açıklamalarda bulunan İstanbul Valisi Avni Mutlu ise devrimcileri, ilerici güçleri ve kitleleri tehdit etti. Başından beri bir yalan makinesi gibi çalışan Mutlu, saldırının olduğu gün akşam üzeri yaptığı açıklamada tehditlerinin dozunu arttırdı. Milyonlarca insanın gözünün içine baka baka yalan söylemekten çekinmeyen Avni Mutlu, "Taksim'e müdahale yok, Gezi Parkı'na müdahale yok" derken, ambulanslar gün boyu hastaneye yaralı taşıdı. Yine "marjinal gruplar" masalı okurken Taksim Meydanı'nda on binler bir aradaydı. "AKM ve Atatürk Anıtı'ndaki pankartları indireceğiz" derken TOMA'ları kitlelerin üzerinde tazyikli su sıkıyordu. Tüm bunlar, yaşadıkları hezimetin ve çöküntünün boyutunu gözler önüne seriyor. Zira artık herkesin gözlerinin içine bakarak yalan söylüyorlar.

"Kararlılığımızı göstereceğiz"

Taksim Meydanı'nın kitleler tarafından özgürleştirilmesini hazmedemeyen ve adeta katliam habercisi gibi konuşan Mutlu, yaptığı açıklamada "marjinal gruplara kararlılığımızı göstereceğiz" diyerek tehditler savurdu. Sözlerinden anlaşıldığı kadarıyla insanları öldürmeyi dahi hesaplayan vali, kitlelere de Taksim'e gelmeyin diyerek sopa gösterdi. Ağzından kan damlayan Vali Mutlu şunları söyledi: "Bu akşam Taksim Meydanı'nda Mustafa Kemal Atatürk'ün heykelinin ve milletimizin sarsılmaz gücü emniyet güçlerimiz tarafından kararlılıkla marjinal grupları üzerinde

gösterilecektir... Taksim'de sarsılmaz ve kararlı duruşumuzu sürdüreceğiz. Marjinal grupların geri çekilmeleri ve hukuk düzeni içerisinde girmelerini kendilerine şiddetle tavsiye ediyorum. Bu çağrının kendi üzerlerinde tesirli olmasını temenni ediyorum."

Bu sözlerle Taksim direnişçilerini caydıracağını sanan Mutlu, yaşananlar karşısında duyarlı olan ve tepkisini eylemli bir şekilde ortaya koyan kitlelere de şu sözlerle gözdağı vermeye çalıştı: "15 gündür Taksim alanını halkımıza açmış olan devlet irademizin bugünkü tecellisi anlamında güvenliğinin tam olarak sağlanacağı sürece kadar marjinal gruplar dışında sevgili İstanbullu halkımızın bulunmamasını bir kez daha rica ediyorum. Taksim alanının marjinal gruplardan enterne edilinceye kadar halkımızdan rica ediyorum. Gece ve gündüz alınacak tedbirlerle emniyet güçlerimize herkesin yardımını rica ediyorum. Bundan sonra uygulayacağımız tedbirleri halkımızın gözü önünde, sosyal medyanın gözü önünde ve hukuki çerçevede sürdürmeye devam edeceğiz."

Azgın saldırılar kitlelerin öfkesini büyüttü

Başta İstanbul Valisi olmak üzere sermaye düzeninin yalan ve tehditlerle dolu bu sözleri ve gün boyu yaşanan polis terörü ise, kitlelerin patlamış bulunan öfkesini daha da büyüttü. İnsanlar Taksim barikatlarında bir kez daha kararlılıkla dövüştü. Hemen her kentte sokaklara döküldü. AKP iktidarı şu gerçeği atlıyor, ne yalanları eskisi gibi kitleler üzerinde etki yaratıyor ne de baskı ve polis terörleri. Zira, büyük halk hareketinin öne çıkan sloganında da dendiği gibi "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır."

"Paçavra" diyen Tayyip'e!..

21. yüzyılın yeni Hitler'i Tayyip Erdoğan... Faşizmin tüm vicdan yoksunluğunu üzerinde taşıyan, halkına zulmetmekten, onları dinlemekten mutluluk duyan, çocuk, hasta, yaşlı, engelli demeden her türlü gazının tadına baktıran, itiyetle mitiyetle, Amerikasıyla işbirliği içinde insan öldüren, halkı açlıktan sefaletten ölüm sınırına gelmişken çocuklarına gemicikler alan, adım başı cami yaptırıp sosyal devletin gerektirdiği hizmetleri vermeyen (okul, hastane, sağlık ocağı vs...), hiçbir mezhebe, hiçbir farklılığa saygı göstermeyen başbakan. Sana sesleniyorum!

"Paçavra" dediğin o pankartların, o bayrakların üzerinde bu yurdun dört bir yanında özgürlük mücadelesi vermiş insanların kanı var. O "paçavralarda" kontrgerilla operasyonlarıyla, faşist pusularla, dar ağaçlarında asarak, diri diri yakarak katlettiğiniz yüzlerce devrim şehidi var. Ve inanın o paçavralarda Baba İshaklar'ın, Pir Sultanlar'ın, Şeyh Bedrettinler'in bile kanı var.

Şimdi siz kalkıp böyle saygı duyulması, böyle yüce, böyle inançlı insanların nefesinin, kanının var olduğu bayraklarımıza, pankartlarımıza "paçavra" diyemezsiniz. Siz böyle yüce bir geçmişten gelmediniz Recep Tayyip Erdoğan ve onun arkadaşları. Siz cellatların, katillerin, sömürücülerin, insafsız ve vicdansızların soyundan geldiniz. Biz ise düzene başkaldıranların, hakkını arayanların, adaletli yüreklerin, yiğitlerin, "asil siz teslim olun!" diyerek baş eğmeyen kadınların soyundan geldik!

Bir Kızıl Bayrak okuru

Taksim Dayanışma'dan dünya kamuoyuna çağırısı

Taksim Dayanışması, 11 Haziran günü yayınladığı bir açıklamayla dünya kamuoyuna seslendi.

Dünya kamuoyunu duyarlı olmaya çağırarak açıklama, Taksim'de yaşanan vahşete dikkat çekti.

Tüm Dünya'ya sesleniyoruz.

Taksim Gezi Parkı'na 14. günü sabahında başlayan polis şiddeti, gece yarısı itibarıyla devam ediyor.

Sabah saatlerinde polisin acemice senaryolaştırdığı provokasyon oyununun tutmaması üzerine sürdürdüğü gaz bombalı saldırı sonrasında yüzlerce yaralanma, bu yaralılar arasında çok sayıda beyin travması geçiren insanda bulunmaktadır. Yoğun gaz nedeniyle Taksim Meydanı çevresinde tüm hayvanlar ve kuşlar ölmektedir.

Taksim Meydanı'nda ve Gezi Parkı'nda bulunan insanlarımız, çocuklarımız tüm saldırılara onurlarını korumak için ölümü göze alarak direnmeye devam etmektedir.

Hükümetin bizzat emriyle yürütülen polis şiddetinin durdurulması için tüm dünyayı tepki göstermeye, halkımızı desteğe davet ediyoruz.

TAKSİM DAYANIŞMASI

Direnen emekçiler kazanacak!

Dinci partinin şefi Erdoğan, Afrika gezisi öncesi Gezi Parkı'na ilişkin saldırgan açıklamalar yapmış, Gezi Parkı'nın talanı konusunda kararlılık gösterisinde bulunmuştu. Afrika gezisi dönüşünde ise İstanbul'da yaptığı "balkon konuşması"nda da aynı saldırgan tutumunu sürdürdü. Direnişçilere hakaret etti, büyük halk direnişini "vandallık" olarak tanımladı. Günlerdir ülkenin dört bir yanında sokaklarda mücadele eden kitleleri tehdit etti.

AKP şefi söylediklerine inandırıcılık kazandırmak, işçi ve emekçilerin bilincini bulandırmak için ardi ardına mitingler yaptı. Ankara'da ilçe ilçe dolaşarak mitingler düzenledi. Ayrıca Adana ve Mersin mitinglerine katıldı. Yaptığı konuşmalarda direnişçilere ilişkin olarak ifade ettiği "çapulcu" söylemini yineledi. Ayrıca "Yaptıkları iş sadece vurup kırma. Kamunun binalarına saldırma, yakıp yıkma. Sivil vatandaşın halkın araçlarını yakıp yıkma. Bununla kalmadılar. Benim başörtülü kızlarıma saldırdılar. Bununla da kalmadılar. Dolmabahçe Camii'ne bira şişeleriyle girmek suretiyle, ayakkabıyla onu da yaptılar" diyerek yalan rekoru kırdı. Erdoğan aynı zamanda Dolmabahçe camii imamının camide içki içilmediğini, sadece yaralı insanlara yardım edildiğine ilişkin açıklamalarını yok saydı. Camide içki içildiği yalanına dört elle sarıldı.

Tayyip Erdoğan, mitinglerin ardından yaptığı açıklamalarda "Eğer millete saygınız varsa, öyle diyorlar ya. Peki millet sadece Gezi Parkı'nın içerisinde olanlar mı? İstanbul Atatürk Havalimanı'nda bir anda iki saatte oraya toplananlar millet değil mi? Bugün Adana'da Mersin'de toplananlar millet değil mi? Ankara'da toplananlar millet değil mi?" diyerek emekçilere yönelik düşmanlığının ifadesi olan saldırgan söylemini sürdürdü.

Tayyip Erdoğan'ın yaptığı mitinglerde ortaya çıkan tabloya bakıldığında öncelikle AKP iktidarının işçi ve emekçilerin isyanının nedeni olan olgulardan haberdar olduğu gerçeği öne çıkmaktadır. Özelde AKP iktidarı genelde tüm düzen güçleri ortaya çıkan halk hareketinin ve mücadelesinin Gezi Parkı'nı aşan nedenleri bulunduğu gerçeğinin bilinciyle hareket etmektedir. AKP iktidarı emekçilerin değil sermayenin isteklerini dinleme ve sermayeyi koruma görevini asli işi olarak görmektedir. Bu nedenle ortaya çıkan emekçi isyanını bastırmak için baskı ve şiddet politikalarında sınır tanımamaktadır.

AKP şefinin yaptığı mitinglerle varmak istediği sonuçlardan biri de ortaya çıkan halk direnişine karşı TOMA'larla, biber gazıyla, polis terörü ile yapamadığını "bindirilmiş kıtalar" ile yapmaktır. Bu yaklaşımla direniş safında yer alan emekçileri sindirmeye çalışmaktadır. Bu tutum özelde AKP iktidarına genelde sermaye düzenine karşı isyan dinamiklerini içinde taşıyan büyük halk hareketini gerektirdiğinde emekçileri birbirine kırdırarak durdurma amacıyla doğrudan bağlantılıdır.

AKP şefi mitinglerin bundan sonra da devam edeceğini ilan etti. Zira Erdoğan, emekçileri birbirine kırdırmaya dayalı kirli bir yöntem devreye sokmak istemektedir. Ancak bu mitinglerde toplanan, bir yanıla emekçileri birbirine kırdırma politikalarına yedeklenen kitlelerin sürecin farkına varmaları durumunda AKP iktidarı çok daha fazla yıpranacak, sermaye düzeninin üzerindeki oluşan karabasan daha da büyüyecektir.

AKP şefinin mitinglerde süren saldırganlığının bir nedeni de ortaya çıkan halk isyanının Suriye'ye yönelik savaş politikasını zayıflatmış olmasından kaynaklanmaktadır. Saldırganlığın bir nedeni de Erdoğan'ın başkanlık özlemlerinin suya düşmüş olmasıdır. Gerek içerde, gerekse de dışarıda AKP iktidarına yönelik tepkinin büyümüş olması AKP şefi Erdoğan'ın kızgınlığının, mitinglerde belirginleşen faşist üslubunun bir diğer nedenidir.

AKP iktidarının, emekçilere yönelik olarak korkutma ve yıldırma yöntemleriyle yarattığı, kendisi için rahat ortam hızla kayboluyor. Çünkü artık kent meydanları halk kitleleri tarafından dolduruluyor. Emekçi semtlerinde öfkeli karşı koyuş büyüyor. AKP iktidarının tahrip etmeye yöneldiği alanlarda, kent meydanlarında, inşaat şirketlerine peşkeş çekilen doğa alanlarında, akarsu yataklarında direnç yükseliyor. AKP'nin neoliberal ve muhafazakar politikalarıyla hedef aldığı tüm yaşam alanlarında direnişin ayak sesleri yükseliyor. Erdoğan'ın mitinglerde ortaya çıkan öfkesi direnişin ayak seslerine yol açan halk hareketinden duyduğu derin korkudan kaynaklanıyor.

Yalanlar bir bir çürüdü!

Dinci partinin şefi Tayyip Erdoğan'ın dört bir yana yayılan Taksim Gezi Parkı direnişini karalamak için sarıldığı yalanlar bir bir çürüyor.

"Adana'da polisi göstericiler öldürdü!"

Erdoğan'ın, Adana'daki eylemler sırasında hayatını kaybeden polis amiri Mustafa Sarı'nın eylemciler tarafından öldürüldüğü iddiası, bizzat Sarı'nın kuzeni tarafından kaleme alınan bir mektup ile yalanlandı.

Sarı'nın kuzeni F.P.Ö., ilk yayınladığı mektupta şunları söyledi: "(...) Günlerdir sustum ama artık susmayacağım. TRT haberin yaptığı komiser Mustafa Sarı köprüden düşmedi, atıldı haberi öncülüğünde gerek medyada gerekse sosyal medyada abimin öldürüldüğüne dair yalan haberler dolaşmaktadır. Bu haberleri devlet kendi eliyle de desteklemektedir. Muammer Güler abimin öldüğü ilk gün 4-5 kişi tarafından atıldığı yalanını tüm kamu oyuyla 'paylaşmıştır'. Abim polisler için öncülük ederken köprü inşaatındaki işsizlanma, uyarı levhalarının eksikliği, yorgunluk ve uykusuzluk nedeniyle takıldı ve düştü. Babamın söylediğine göre bu düşüşüne 15'ten fazla polis de şahit olmuş ve hemen müdahale etmişler.

Şu anda bu satırları yazarken elim titriyor. Günlerdir susuyordum, acımı içimde yaşamaya çalışıyordum. Beni bu satırları yazmaya mecbur ettiler ve sizden ricam ABİMİN ÜZERİNDEN KİMSENİN PRİM YAPMASINA İZİN VERMEYİN. Saygılar FPÖ."

Ardından ikinci bir açıklama daha yapan F.P.Ö., "insanları yanlış bilgilendirenlere karşı" şunları ifade etti: "Benim tek amacım KUZENİM OLAN MUSTAFA ABİMİN öldürülmediğini, ihmalkarlık, yorgunluk ve uykusuzluktan düştüğünü yaymaktır. Günlerdir susmanın nedeni de acımı kendi içimde yaşamak istiyordum. Ama bugün yapılan açıklamalar ve Adana'daki ailemin de ricası üzerine yazdım. Günlerdir telefonuma ulaşamıyor, beni sevenlerin iyi olduğumu bilmesini istedim. Beni yargılayabilirsiniz, bana küfredebilirsiniz ama bir gerçek var ki onu değiştiremezsiniz KUZENİM OLAN MUSTAFA SARI öldürülmedi. Bunu bizim ailemize söyleyen kendi meslektaşlarıdır."

"Göstericiler camide içki içti!"

Dinci şefin sarıldığı bir başka yalan ise çatışmaların başladığı günün gecesinde polisin azgın saldırısı karşısında yaralananların tedavi edilmesi için revire çevrilen camide içki içildiği iddiası oldu. Açık ki Erdoğan böyle bir iddia ile muhafazakar kesimlerin "hassasiyetlerini kaşımak", eylemin meşruluğuna gölge düşürmek istiyordu. Ancak Erdoğan'ın bu yalanı daha baştan çürümüşü. Zira Valide Sultan Camii imamı Fuat Yıldırım olayların ertesi günü yaptığı açıklamada, böyle bir şeyin olmadığını açıkça söylemişti.

Belki de imamın önceden açıklama yaptığından habersiz olarak böylesine "kuyruklu yalan" savuran Erdoğan'ın hissi, kendisini göstermekte geç kalmadı. Diyanet İşleri camii ile ilgili soruşturma başlattı. İmam da 'yıllık izne çıkarıldı.'

Avukatlara saldırıya kitleselel tepki

Avukatlar, 11 Haziran günü Taksim'deki polis terörünü protesto etmek için Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi içinde eylem yaptı.

Avukatlar önce özel güvenlikler tarafından çembere alınmaya çalışıldı. Ardından özel güvenlik ve polis tarafından adliye dışına itildiler. Arbede sonrası onlarca avukat gözaltına alındı.

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi Twitter'dan yaptığı açıklamada gözaltı sayısının 73 olduğunu açıkladı.

Bu azgın devlet terörü 12 Haziran günü çeşitli kentlerde avukatlar tarafından protesto eylemleri ile karşılandı.

"Ankara korkma, avukatın burada!"

Ankara Adliyesi'nde buluşan binlerce avukat, savunmaya yönelik saldırıları protesto etti, Taksim direnişini selamladı. Eyleme küpelleriyle katılan avukatlar İstanbul Adliyesi'nde yaşanan saldırıyı "Avukatlar susmadı, susmayacak" sloganıyla protesto ettiler. Alkış, ıslık ve sloganlarla bir süre daha beklendikten sonra Ankara Barosu adına basın açıklaması gerçekleştirildi.

"Bugün mesleğimiz ve değerlerimiz hiç olmadığı kadar ağır bir saldırı altındadır. Dünyanın en büyük adalet sarayını yaptılar ama içine adaleti koymadılar. Aynı fakültelerden mezun olduğumuz ve söylediklerinden dolayı ne yazık ki aynı sıralardan geçmiş olmaktan üzüntü duyduğumuz bazı yetkililerin emir ve talimatlarıyla, İstanbul Barosu avukatları, çalışma mekânları, evleri, yuvaları olan adliyede gözaltına alınmıştır. Hem de sürüklenerek. Yaka paça. Zorla." sözleriyle başlayan açıklamada bu saldırının tüm avukatlara yapılmış olduğu vurgulandı. Ancak bu saldırılar karşısında korkuya yer olmadığı ve avukatların daima özgürlük mücadelesinin yanında olacağı belirtildi. Ayrıca başkent barosundan, direnen avukatlara selam gönderildi. Son olarak da direnişe sahip çıkacak avukatların hep var olacağı söylenerek "Küpellerimizi sırtımızdan çıkaramayacaksınız" denildi.

Basın açıklamasının ardından yürüyüşe geçen avukatlar Kızılay Meydanı'na çıkan Atatürk Bulvarı'nı trafiğe kapattılar. Oldukça coşkulu ve kitleselel bir yürüyüşün ardından meydana gelindiğinde TOMA ve çevik kuvvet polislerini karşılarında bulan avukatlar

yürüyüşü GMK Bulvarı'nda sürdürdüler. Daha sonra İzmir Caddesi'ne girilerek buradan Ankara Barosu'na yüründü. Baro binası önünde eylem bitirildi. Ancak bir grup avukat tekrar yolu trafiğe kapatarak Adliye'ye doğru yürüyüşe devam ettiler. Çevreden yüzlerce emekçi dakikalarca alkışlayarak eyleme destek verdi.

Eylem yaklaşık dört bin avukatın katılımıyla başladı. Ancak Kızılay Meydanı'na gelindiğinde kitlenin sayısı beş bini buldu.

İstanbul: "Yerlerde sürüklenen adalettir"

İstanbul'da da binlerce avukat eylemdeydi. Çağlayan Adliyesi'nde toplanan avukatlar, avukatlara yönelik gözaltı saldırısını ve Taksim'deki azgın polis terörünü protesto ettiler.

Başta adliye binasının içerisinde toplanan avukatlar, sloganlarla adliye binasının önündeki meydana yürüdüler. Burada açıklama yapan Türkiye Barolar Birliği Başkanı Metin Feyzioğlu polisin avukatları hedef alan gözaltı saldırısına dair şunları söyledi; "Çağlayan Adliyesi'nde yerlerde sürüklenen avukatlar değil, adalettir ve avukatların temsil ettiği yurttaşlardır... TBB olarak, Gezi Parkı gösterilerinde polis tarafından uygulanan şiddetin sorumluları hakkında, bu şiddeti teşvik edenler, azmettirenler ve göz yumanlar da dahil olmak üzere, hak ettikleri gerekli adli ve idari soruşturmaların açılmasının takipçisi olacağımızı duyurmuştuk. Bugün geldiğimiz noktada bir kez daha savunmayı savunmak zorunda bırakılmış bulunuyoruz. Avukatlara yönelik baskı ve şiddetin sorumluları hakkında da gereğini yapacağımızı herkesin bilmesini istiyoruz"

Bursa Barosu'ndan eylem

Bursa Adliye Sarayı'nda gerçekleştirilen eyleme avukatlar kitleselel olarak katılım sağladı. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı yürüyüşte "Bursa Barosu" pankartı taşındı. Bursa Adliye Sarayı'ndan başlayan yürüyüş Uluyol Caddesi'ni trafiğe kapatarak devam etti. Avukatlar Kent Meydanı'na geldiğinde burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Yürüyüş boyunca sloganlar atılırken ayrıca birçok döviz de taşındı. Kent Meydanı'na gelindiğinde yapılan açıklamada da yapılan saldırı teşhir edildi.

Kızıl Bayrak / Ankara-İstanbul-Bursa

Polis terörüne protesto

Taksim Direnişi ile birlikte yaşanan saldırılar, hukuksuzluklar, gözaltılar ve işkenceler üzerinden ÇHD İstanbul Şubesi, İHD İstanbul Şubesi, Türkiye İnsan Hakları Vakfı, TOHAV ve Özgürlükçü Hukukçular Derneği 8 Haziran günü Gezi Parkı merdivenlerinde bir basın açıklaması yaptı.

ÇHD İstanbul Şube Yönetimi'nden Şerife Ceren Uysal, direniş sürecinde basına sansür uygulandığını, gözaltında işkence ve tacizler yaşandığını söyleyerek insan haklarının gaspedildiğine dikkat çekti. Bütün bu hukuksuzlukların takipçisi olunacağını ifade etti.

Eylemde basın açıklamasını okuyan İHD İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe, Gezi Parkı'nın rantsal dönüşüm için yıkılmasına karşı olanların eylemler yaptığını, bu eylemlere azgın polis saldırısıyla karşılık verildiğini ve buna karşı ülkenin dört bir yanında insanların sokaklara çıktığını ifade etti.

Toplantı ve gösteri yapmanın hak olduğunu, fakat özellikle Taksim olmak üzere 1 Mayıs'tan bu yana yapılmak istenen bütün açıklamalara, eylemlere polisin azgınca saldırdığını ifade etti.

Yaşanan bu polis terörü karşısında onlarca insanın yaralandığını ve gözaltına alındığını, fakat hala iktidarın kendi belirledikleri alanlar dışında toplantı ve yürüyüş yapılamayacağını ifade ettiği söylenerek bu anlayış kınandı.

Polis terörü karşısında "Polis orantısız güç kullanmışsa" denilerek sahiplenildiği ve yeni saldırılar için polisin cesaretlendirildiği ifade edildi.

Ayrıca eylemlerde yaralananlara sağlık yardımı yapanların ve sağlık malzemesi taşıyanların da polis şiddetine ve tacizine maruz kaldıkları belirtildi.

Son olarak direnmenin bir hak olduğu belirtilerek açıklama sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Taksim Direnişi'miz büyüyor!

Direnişin diğer bir destek gücü emekçi mahallelerdeki eylemler oldu. Polis saldırısı karşısında emekçiler mahallelerinden çıkarak saatler süren yürüyüşler gerçekleştirdi.

Tüm ülkenin mücadele kürsüsü olan Taksim Direnişi günlerce hazırlıkları yapılan saldırıları atlatarak ikinci haftasını geride bıraktı. Yüzbinlerce İstanbullu'nun aktif katılımı ve dayanışmasıyla günlerdir Gezi Parkı'nda direnenlere sermaye hükümeti çok yönlü saldırılarını 10 Haziran gününden itibaren fiziki saldırıya dönüştürdü. Direniş 13. gününü geride bırakırken bir kez daha sermaye devletinin hiç bir kurumuna ve hiç bir temsilcisine güvenilemeyeceği kanıtlandı. "Gezi Parkı'na müdahale olmayacak" sözü veren İstanbul Valisi Mutlu gibi düzenin iki yüzlü temsilcilerinin açıklamalarıyla birlikte saldırı planlarını devreye soktukları da görüldü.

Mitingin sözü:

Talepler de muhatap da belli!

Direniş, 8 ve 9 Haziran günlerinde yüzbinlerce insanın katıldığı devasa etkinliklere sahne oldu. Sermaye devleti temsilcilerinin yaptıkları açıklamalarda talepler karşısında hiçbir adım atmayacaklarını ilan etmelerine duyulan tepki, direnişin kalbi Taksim'de yapılan eylemlere yansıyan kitlesel katılımlarla dışavurdu. Bu kitlesel tepkiyi yansıtmak üzere Taksim Dayanışması 9 Haziran tarihinde miting kararı alarak taleplerinin arkasında olduğunu açıklamak, muhatap bulamayanlara muhatabı göstermek için herkesi Taksim'e çağırıyordu. Gerçekleşen mitingse belki de Taksim'de bugüne kadar gerçekleşmiş en kitlesel eylemlerden biri olarak tarihe geçti. Taksim'de çalışma olan şantiye alanı hariç tüm meydan tamamen dolarken hem İstiklal Caddesi hem de Gezi Parkı'nda binlerce insan vardı.

Mitingde sunulan ortak açıklamadan sanatçıların konuşmalarına kadar tüm program taleplerinin arkasında bulunduğu ve talepler karşılanmadan direnişten geri adım atılmayacağı vurgulandı. Yüzbinlerin eyleme katılması tüm tehdit ve

çarpıtmalara karşı direnişin sahiplendiğinin resmidir.

Yoğunlaştırılmış polis şiddeti de direnişi ezemedi

Yüzbinlerin Taksim'de toplanarak direnişi kararlılıkla sürdürmesi karşısında tahammülsüzlüğünü daha fazla gizlemeyen devlet açık saldırıya girişti. 11 Haziran sabah saatlerinde başta Gümüşsuyu kolu olmak üzere barikatlara saldıran polis meydana ulaştığında devrimci, ilerici güçlerin direnişiyle karşılaştı. Günlerdir hazırlığı yapıldığı belli olan polis saldırısında sayısız gaz bombası kullanıldı. Polis ilk adım olarak AKM ve heykel çevresinde konumlandı, ardından tekrar kitleye saldırdı. Fakat direnişin eylemciler tarafından sahiplenilmesiyle sabah 07.00 sularında başlayan çatışma ertesi sabaha kadar sürdü. Aynı gün protesto eylemlerini de provoke eden polis hem 13.00'teki eylemde hem de 19.00'daki eylemde ani saldırılarla kitleleri dağıtmaya çalıştı. Fakat her geçen saat eyleme katılmak için gelenlerin sayısı arttı. Polis yer yer tuttuğu mevzileri koruyamayarak geri çekilmek zorunda kaldı. Taksim Meydanı saatler süren çatışmalar sırasında yüzlerce polis, çok sayıda panzer ve kullanılan yoğun gaz bombası karşısında tam bir direniş alanına döndü. Havai fişekler ve molotof kokteylleriyle polise karşı örülen direniş polisin alan hakimiyeti kurmasını uzun süre engelledi. Süren çatışmalar sırasında bir TOMA molotoflarla yakılarak tamamen etkisiz hale getirildi.

İstanbul Valisi erken zafer hayalleri kurarak sabah saatlerinde koyduğu basın açıklamasının saatini ileriye alıp yer değişikliğine gitmek zorunda kaldı. Vali Mutlu gece saatlerinde kaçak gibi gizlice Taksim'e gelip polisleri ziyaret etti. Kitlesel destek ve binlerce insanın 16 saati aşan saldırıya rağmen Taksim'e gelmesi karşısında Vali Mutlu söylemini değiştirmek zorunda

kaldı. Fakat açıklamanın üzerinden saatler geçmeden Gezi Parkı'nın üstünde gaz ve ses bombaları patlamaya başladı. Revire ve çadırlara gelen gaz bombaları alanda yangın riskleri yaratırken binlerce insanın olduğu bir yerde panik ve kaos yaratılmaya çalışılması adeta ölümlere davetiye çıkardı. Polis saldırılarının ardından tekrar normal yaşam düzenini alan Gezi Parkı komünü revirlerini tekrar düzenleyip çatışmanın yarattığı tahribatı temizlerken yapılan çağrıya verilen yanıtla birçok temel ihtiyaç birkaç saat içerisinde karşılandı.

Direnışı kırmak için böl-yok et taktiği

Direnişin meşruluğu ve desteği karşısında topyekün bir saldırıyı göze alamayan sermaye devleti önce Atatürk Kültür Merkezi ve Atatürk Anıtı'ndaki pankartları bahane ederek saldırdı. Tüm fiziki üstünlüğüyle gerçekleştirdiği saldırıya rağmen direniş kırılmadı. Vali Mutlu, Gezi Parkı'na dokunulmayacağını belirtilirken polis terörü yoğunlaştırıldı. Çatışmalar sırasında SDP il binasına baskın verilerek içeridekiler gözaltına alındı. Ayrıca Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'nde polis saldırısını protesto eden avukatlar da cüppeleriyle yaka paça gözaltına alındılar. Kitleyi bölmek ve devrimci güçleri tecrit etmek için devreye sokulan pankart hedefli saldırı aynı akşam meydandaki çadırlara ve çevre binalardaki diğer pankartlara saldırılarla devam etti.

Kitle içindeki ulusalcıları yanına çekmek isteyen devlet AKM'ye saldırının bir gün sonrasında dev boyutlarda 2 Türk bayrağı ve Mustafa Kemal posterini asarak milliyetçi-şoven zehre sarıldı.

Keyfi ve hukuksuz polis terörü, sermaye devleti temsilcilerinden aldığı açık destekle direnişi boğmak için kesintisiz devam edecektir. Fakat panzerin altına yatan, yıkılan barikatların yerine yenisini yapan TOMA'ları geri çekilmek zorunda bırakan direnişin ruhu dimdik ayaktadır. Eylemlere katılımın da Gezi Parkı'ndaki komün yaşam için sunulan maddi desteğin de zayıflamamış olması bunun en açık kanıtıdır.

Direniş dayanışmayla kazanır

Direnişin diğer bir destek gücü emekçi mahallelerdeki eylemler oldu. Polis saldırısı karşısında emekçiler mahallelerinden çıkarak saatler süren yürüyüşler gerçekleştirdi. Onbinlerce emekçi İstanbul trafiğini saatlerce kitlediler. Anadolu Yakası'nda binlerce emekçi Kartal'dan E-5'e, oradan da Cevizli Köprüsü'ne yürüdüler. Avrupa Yakası'ndaysa Gazi Mahallesi'nde başlayan eylem Otoban'ı tıkararak saatlerce araç trafiğine yolların kapanmasına neden oldular.

Mahallelerdeki eylemler ilk refleks olması bakımından anlamlı olurken daha da büyütülmeye ihtiyacı var. Direnişi bugüne taşıyan dayanışmanın büyümesi aynı zamanda eylemlerin güçlendirilmesi anlamına geliyor.

Direnişin sesi yankılanıyor

Direniş destek eylemleri ülkenin birçok bölgesinde aynı kararlılıkla sürüyor. Erdoğan'ın 'terörist' ilan ederek hedef gösterdiği, polis terörüne linç girişimlerinin eklendiği bir süreçte emekçiler hakları için eylemde ısrarlılar.

Taksim Direnişi, tüm tehdit açıklamalarına, polis saldırılarına karşı ortak mücadelenin mevzisi oldu. Mevziyi kaybetmek istemeyen emekçilerin dışı dış çatışması bütün ülkeyi etkiledi. Taksim'le dayanışma eylemleri başta İzmir, Ankara, Bursa ve Adana olmak üzere bir dizi ilde gerçekleştirilmeye devam ediyor. Sermaye hükümeti AKP'nin meşru direnişi bölme-boğma çabaları destek eylemleriyle karşılanırken artık her gün bir yerden eylem haberi geliyor. Özellikle Ankara Taksim'de çatışmaların seyrekleşmesinden beri yoğun saldırılarla karşılaşılıyor. Çok sayıda eylemci polis saldırılarında ya gaz bombası fişeğiyle ya da plastik mermiyle vurularak yaralandı. Fakat kitlelerin eylem kararlılığı kırılmadı.

Direniş destek eylemleri ülkenin birçok bölgesinde aynı kararlılıkla sürüyor. Erdoğan'ın 'terörist' ilan ederek hedef gösterdiği, polis terörüne linç girişimlerinin eklendiği bir süreçte emekçiler hakları için eylemde ısrarlılar.

İllerde sürdürülen eylemler birleşik mücadele kürsülerini de yaratıyor. Kurulan platformlarla daha net hedeflerle daha güçlü eylemlerle yürüyor. İzmir'de Gündoğdu Dayanışma Platformu, Ankara'da Kızılay Direniş Platformu ile mücadele büyütülüyor.

Adana

8 Haziran gününe Adana gözetlilerle başlarken Adana'nın eylem alanı olan Atatürk Parkı'nda çadırlar kuruldu. Çadırlarda kalan gençler kütüphane oluşturarak burada tüm gün kalmaktalar. Parkta ilk eylem İHD tarafından örgütlenen devrimci ve ilerici kurumların da destek verdiği eylem oldu ve gözaltına alınanların bırakılması istendi. Devamında yine KESK, DİSK ve meslek odaları tarafından aynı konuyla ilgili bir basın açıklaması yapıldı.

Akkapı'dan eyleme gelenlerin engellenmesi üzerine bir grup onları karşılamaya gitti. Hürriyet Karakolu civarında ve Saydam Caddesi üzerinde AKP'lilerin saldırıları olduğu öğrenildi. CHP milletvekilinin de olduğu pazarlıklarla Akkapı halkı tekrar yürümeye başladı. Parkta sloganlarla girdikten sonra tekrar geri döndüler. Saydam Caddesi'nde metro köprüsü geçildikten sonra tekrar gericiilerin sopalı-satırlı saldırısı başladı. Kadın ve çocuklar polis otobüsleriyle uzaklaştırıldı. Kalanlar bir süre bekledikten sonra yola devam ettiler. Ancak arkadan tekrar saldırıya uğradılar.

Adana'da Atatürk Parkı'nda her akşam yapılan eylemler devam ediyor. Biraraya gelinerek park alanında alternatif etkinlikler yapılıyor.

9 Haziran günü Adana'da devrimci ve ilerici güçlerin oluşturduğu inisiyatif alana direnişe ilişkin sinevizyon ve konuşmalardan oluşan bir program sundu.

Adana'da oluşturulan inisiyatif tarafından yapılan açıklamada diğer kentlerdeki saldırılar teşhir edildi. Saldırıları karşı direniş kararlılığına vurgu yapıldı.

Konuşmanın ardından AKP'ye doğru yürüyüşe başlayan kitle, Sular Kavşağı'ndan Gazipaşa'ya, ardından da yeniden Atatürk Parkı'na geçti. Bu sırada

kitlenin sayısı on bini buldu.

Akkapı'dan eyleme gelmeye çalışanların önü ise barikatlarla kesildi. CHP'li milletvekilleri kitleyi geri çevirmeye çalıştı. Polis Akkapı'da saldırıya geçti. Yaşlısı, genci tüm mahallenin katıldığı gözlenen çatışmada polis plastik mermi ile saldırdı.

Atatürk Parkı'ndan Akkapı'ya desteğe gitmek isteyenlerin ise Metro Durağı'nda önü kesildi. Polis burada da saldırdı.

12 Haziran günü Atatürk Parkı'nda Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) Adana Şubesi tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında, İstanbul'da avukatlara yönelik saldırılar protesto edildi.

Açıklamaların ardından yürüyüşe geçen kitle, 5 Ocak Çarşısı içinden dolaşarak tekrar Atatürk Parkı'na döndü. Burada çadırlar kuruldu. BDSP de alanda çadır kurdu ve gazete satışı yaptı.

Akkapı ve diğer mahallelerden de bir dizi insan Atatürk Parkı'na geldi. Bini aşkın kişinin katıldığı yeni bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş Sular Kavşağı'na kadar devam etti. Polisin barikat kurması üzerine kitlenin büyük bir kısmı geri döndü. Kalanlar da polisin saldırması üzerine parka geri döndü.

Ankara

Ankara'da Kennedy Caddesi başta olmak üzere Kızılay'a çıkan noktalarda çatışma şiddetle sürerken Mamak'tan Sincan'a emekçiler gericiliğin hakim olduğu yerlerde bile talepleri

10 Haziran 2013 | Adana

8 Haziran 2013 | Bursa

için

Mamak

Mamak'ta Ege, Şirintepe, Tekmezar, Tuzluçayır mahallelerinden Tuzluçayır Meydanı'na akan binlerce insan Taksim'de yaşanan polis terörünü protesto etti. Eylemden önce BDSP'liler Tuzluçayır'ın ara sokaklardan Şirintepe bölgesine kadar birçok emekçiye ajitasyon konuşmalarıyla direnişi büyütme ve BDSP saflarında örgütlenme çağrısında bulundu.

11 Haziran akşamı alanda Mamak'ta bulunan devrimci-ilerici-sol güçlerden oluşan bileşen ortak bir kürsü kurdu. Halkın meydana toplanmaya başlamasıyla birlikte eylem başladı.

Alanda aydınlatmanın kesilmesini halk ısıklarla, vuvuzelalarla, tencere ve tavalarla protesto etti. Mamak'ta binlerce insan "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarıyla devlet terörünü protesto etti.

Kürsüden yapılan konuşmalarda Sivas'ta, Maraş'ta, Çorum'da, Roboski'de, Reyhanlı'da devletin katliamcı yüzü, Taksim'de yaşanan polis saldırısı, 3. köprüye Yavuz Sultan Selim adının konulmak istenmesi teşhir edildi. Direnişin halen devam ettiği vurgusu yapıldı.

Sincan

Sincan'da da emekçiler ve gençler alanlardaydı. **11 Haziran** akşamı Makro Market önünde buluşan ağırlığını gençlerin oluşturduğu kitle yürüyüşe başladı. Yapılan yürüyüşün ardından İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun söylediği marş ve halaylarla direniş destekte bulunuldu.

Yol boyunca eyleme katılım artarken, balkonlardan destek verenler eyleme çağrıldı. Son eylemlerde iki kişinin öldürüldüğünün hatırlatılması ile beraber Ankara'da polis kurşunuyla yaralanan Ethem Sarısülük'e dair açıklama yapılarak hesap sorma çağrısında bulunuldu. Kitle hep bir ağızdan "Katil polis hesap verecek!" sloganını haykırdı.

Batıkent

Batıkent'te direniş destek eylemleri devam ederken ulusalçılar da mevcut eylemlere katılmaya başladılar. Eylemlerin buluşma noktası olan Atlantis önünde buluşan binlerce eylemci Batıkent'in ara sokaklarında uzun bir yürüyüş gerçekleştirerek Batıkent metrosuna ulaştı. ÖDP, TKP, CHP ve EMEP tarafından örgütlenen bu eyleme BDSP'liler Kızıl Bayrak gazetesi taşıyarak katıldılar.

Yürüyüş sırasında bir grup faşistin provokasyonu boşa düşürüldü. Saldırgan tavırlarla "Allahu Ekber" sloganı atan bu gruba müdahale etmek isteyenler örgütleyici bileşenler tarafından engellendi. Batıkent metroya gelindiğinde ise kitleye hitaben kısa bir konuşma gerçekleştirildi ve eylemleri sürdürme çağrısı yapıldı.

Batıkent'te binlerce emekçi alanlara inerek Taksim'e yönelik polis terörünü protesto ederken örgütleyici bileşene **11 Haziran** günü İşçi Partisi de dahil oldu.

Eylemde Taksim'e yönelik saldırıya öfke ön plana çıktı. Flama yürüyüşün engellendiği eylemde kürsüden Türk bayrakları ve Mustafa Kemal posterleri açıldı. Ayrıca geçmiş günlere nazaran ulusalçı söylemler ön plana çıkarıldı. Özellikle kurum temsilcilerinin yaptığı konuşmalarda AKP'nin uyguladığı baskılara karşı birlik olma vurgusu yapıldı.

BDSP de yürüyüş güzergahına "Ya barbarlık ya sosyalizm!", "Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!",

12 Haziran 2013 | Mamak

11 Haziran 2013 | Çorlu

sokağa çıkıyor.

Kızılay

7 Haziran günü devrimci ve ilerici güçlerin çağrısı ile Ankaralı emekçiler Kızılay'da toplandı. Sakarya Meydanı'nda Kızılay Direniş Platformu adına ortak açıklamalar yapıldı ve çadırlar kurmaya başlandı.

Meydana kurulan platformdan yapılan müzik yayını eşliğinde halaylar çekildi. Sanatçılar sahne aralık programına katıldılar. Bardaktan boşalırçasına yağmur yağmasına rağmen kitle halay çekerek direniş kararlılığını ortaya koydular. İlerleyen saatlerde

Kızılay'da toplanan kitlenin sayısı 30 bini buldu.

Kızılay'da toplanan kitleye polis saldırı. Kitle Ziya Gökalp Caddesi'ne çekildi. Polis tazyikli su ve gaz bombası ile saldırılarını saatlerce sürdürdü.

Polis terörü Sakarya'daki çadırları da hedef aldı. Sakarya Meydanı'na kurulan direniş çadırları polis tarafından ateşe verildi.

Polisin dört koldan gaz bombası ve tazyikli su ile saldırısına karşılık kitle ana caddelerde trafiği kesti. Kızılay'ın ana caddelerine barikatlar kuruldu ve polis terörüne karşı kararlı bir direniş sergilendi. Polisin azgınca saldırısına direnenlere taksiciler de destek verdi. Yolları taksicileriyle kapatan taksiciler TOMA'ların geçişine müsaade etmediler. Ankara'da yaşanan polis saldırısı nedeniyle ağır yaralananlar oldu.

Dinci-gerici partinin şefi Tayyip Erdoğan'ın **9 Haziran** günü Ankara'ya gelmesi üzerine bir "karşılama eylemi" hazırlandı. Binlerce emekçi, Erdoğan'ı ayakta karşılama çağrısına karşılık verdi.

Kitle Atatürk Bulvarı'nın iki tarafını da trafiğe kapattı. Polisin saldırı anonslarından sonra İşçi Partisi kenara çekildi. Devrimci ve ilerici kurumlar ise yoldaki bekleyişlerini sürdürdü. Emekçiler de devrimci ve ilericilerin yanında yer aldı. Polis helikopteri alçak uçuş yaparak kitleyi taciz etti. Polisin tüm tacizlerine rağmen kitle halaylar ve sloganlarla bekleyişini sürdürdü.

Provokasyon yaratmaya çalışan devlet, faşistleri BDP kitesine saldırtarak alanı saldırıya açık hale getirmeye çalıştı. Ancak devrimci ve ilerici güçlerin müdahalesiyle provokasyon girişimleri engellendi. Kitle eylem ısrarını polis barikatına yürüyerek gösterdi. Bu sırada polis gaz bombaları ve tazyikli su ile saldırı.

Saldırı sonrasında Kolej'e doğru çekilen kitle, ana caddelere çıkmaya çalıştı. Ancak Kurtuluş'tan Kızılay'a kadar her taraf akrep, TOMA ve çevik kuvvet ile doldurulmuştu.

Çatışmalar gece saatlerinde de devam ederken, polis saldırılarında en az 5 kişi gözaltına alındı.

“Yaşasın Taksim direnişimiz!” ve “Yaşasın sosyalizm!” yazılımları yaptı.

İzmir

Taksim direnişinin ilk gününden beri dolup dolup taşan Gündoğdu Meydanı 8 Haziran tarihinden itibaren çadırkente dönüştü. BDSP de alana yerleşen yapılar arasında bulunuyor.

İzmir’de 8 Haziran akşamından itibaren kurulan çadırlar ve yapılan eylemlerle direniş selamlanıyor. Diğer illerde süren çatışmalara dikkat çekilerek dayanışma vurgusu öne çıkarılıyor. Bu kapsamda direnişin sürdüğü 5 kent için fidan dikme eylemi gibi yaratıcı eylemler gerçekleştirildi. Ayrıca çadırkentte film gösterimleri yapılıyor.

İzmir’de yerellerde de eylemler gerçekleştiriliyor. Aliağalı ve Bucalı emekçiler sokaklarda taleplerini haykırmaya devam ediyorlar.

Buca

“Her yer Taksim her yer direniş!”, “Faşist baskı ve terörü sökmedi, sökmeyecek!” şiarlı ozalitle donatılan Buca’da 7 Haziran akşamı yine eylem vardı. Kuruçeşme’den emekçiler Çevik Bir Meydanı’na yürüyüşe geçerken Buca merkez eylem alanına dönmüştü. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’nun çağrısıyla Çamlıkule’de toplanan işçi ve emekçiler ise “Her yer Taksim her yer direniş!” pankartı açarak önce Üçkuyular’a ardından da Çevik Bir Meydanı’na yürüdüler.

Yürüyüş boyunca çevre evlerden ve arabalardan destek alan kitle sıklıkla “Taksime selam, direnişe devam!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganlarını attı.

Aliağa

İzmir Aliağa’da Emek ve Demokrasi Platformu öncülüğünde akşam eylemleri devam etti. 7 Haziran günü Hükümet Meydanı’nda bir araya gelen kitle Taksim Direnişi’ne destek olmaya devam etti. Hükümet Meydanı’ndan başlayan yürüyüş mahalle aralarından yürünerek Zeytinlik Parkı’nda bitirildi. Ara ara ulusal bir içeriğe kavuşturulmaya çalışılsa da Aliağalı gençler attıkları sloganlarla eylemin renginin değişmesine prim vermedi.

Devrimci ve ilerici güçlerin de içerisinde bulunduğu Gündoğdu Dayanışma Platformu, kolluk güçlerinin Taksim’e saldırması üzerine bir protesto eylemi gerçekleştirdi.

Mithat Paşa Caddesi’ni trafiğe kapatarak basın açıklaması yapma kararı alındı. Kitle Alsancak Limanı’na doğru yürüyüşe başlayarak Kıbrıs Şehitleri Caddesi’ne doğru yöneldi. Daha sonra Talat Paşa Caddesi’ni trafiğe kapatan kitle Gazi İlköğretim Okulu Kavşağı’nda dört yolu birden trafiğe kapatarak burada bir konuşma gerçekleştirdi. İzmir’den dayanışma ve mücadeleyi büyütme çağrısı yapılarak, direniş sözü verildi.

12 Haziran günü, İzmir’de 16 gün önce ilk çatışmaların başladığı yer olan Basmane Meydanı’na coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirildi.

DİSK’in Gündoğdu Meydanı’ndaki programından sonra kitle Basmane Meydanı’na yürüyüşe çağrıldı. Canlı ve coşkulu yürüyüşle Kıbrıs Şehitleri Caddesi girişinden Basmane Meydanı’na gelindiğinde kitlenin önü TOMA ve akreplerle kesildi. Bunun üzerine direniş iradesini koruyan kitle sloganlar atarak ilerleyişini sürdürdü. Bunun üzerine kolluk güçleri ile görüşüldü.

Polisler geri çekildi. Burada yapılan konuşmanın ardından Gündoğdu Marşı okundu. Kitle adına yapılan konuşma anında meydanın fuar tarafında eylemlerin ilk günlerinde kitleye terör estiren eli sopalı kişiler – sivil kolluk güçleri faşistler de yapılan konuşmada teşhir edildi.

Daha sonra kitle geldiği yoldan geri dönerek Gündoğdu Meydanı’na dönüş yaptı. Gündoğdu’ya girilmeden önce Kıbrıs Şehitleri’ne yönelen kitle, burada alkışlarla ve ısıklarla karşılandı.

Meydana gelindiğinde Alinteri’nin standının önünde toplanarak burada Ankara Kızılay çatışmalarında polis kurşunu ile yaralanan ve verdiği yaşam mücadelesini kaybederek ölümsüzlüğe uğurlanan Ethem Sarısülük şahsında tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından bir Alinteri çalışanı kısa bir konuşma yaparak mücadele sözü verdi. Yapılan anmanın ardından eylem sonlandırıldı.

Bursa

Bursa direnişe sahip çıkıyor. Bursa’da işçi ve emekçiler direniş eylemlerine yönelik polis saldırılarını gerçekleştirdikleri eylemlerle kınadı.

9 Haziran günü sendikaların çağrısıyla bir eylem gerçekleştirildi. Setbaşı’nda toplanan kitle yolun bir şeridini kapatarak Heykel’e yürüdü. Yol boyunca Taksim ve Kızılay direnişini selamlayan sloganlar atıldı. Sokakları terk etmeme çağrısı yapıldı. Eylemde mikrofon emekçilere verilerek kendilerini ifade etmelerine olanak verildi. Bu bölümde Nazım Hikmet ve Ahmet Arif’ten şiirler okundu. Öğrencilerden oluşan sokak müzisyenleri de şiir okuyanlara fon müziği yaparak eyleme katıldı.

11 Haziran günü gerçekleşen bir diğer eylemdeyse Bursalılar Taksim’e yönelik süren polis saldırısını kınadılar. Emekçiler ve gençlik Heykel’de toplanarak Fomara Meydanı’na yürüdü. Fomara’ya gelindiğinde konuşmalar yapılarak Taksim direnişi selamlandı ve mücadelenin henüz daha yeni başladığı vurgulandı.

Çorlu

Çorlu’da işçi, emekçi ve gençlik Çorlu Heykel Meydanı’nda toplandı. Kitle şarkı ve türküler eşliğinde coşkulu sloganlar atarken program başlatıldı. Kürsüden

9 Haziran 2013 | Ankara

9 Haziran 2013 | İzmir

Taksim saldırısıyla ilgili gelişmeler sürekli olarak katılımcı kitleye aktarıldı. Kitleye hitaben Eğitim-Sen Çorlu Şube Başkanı Kazım Ünlü bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmanın ardından Heykel Meydanı’ndan Cumhuriyet Meydanı’na bir yürüyüş gerçekleştirildi. Burada bir süre sloganlarla bekleyen kitle tekrar Heykel Meydanı’na yürüyüşe geçti.

Bu eyleme HDK bileşenlerinin yanı sıra BDSP’de katıldı. Sınıf devrimcileri eylemde “Gerici-faşist rejimi yıkmak için ileri!” bildirilerinin dağıtımını gerçekleştirdi.

“İsyanın sınırı, yaratıcılığın sonu yoktur!”

Eylemlerin yarattığı etki AKP karşıtlığının çok ötesine geçmiş durumda. Kitlelelerin bizzat eylemin içinde kendi irade ve güçlerinin farkına varması ve yarattıkları etkiyi görmeleri şimdilik en büyük kazanım olmuştur.

Tarihi günlerden geçiyoruz. Bu toprakların gördüğü en kapsamlı halk hareketlerinden biri yaşanıyor. Tüm dünyada gündeme oturan ve siyasetin rotası kadar ekonominin suni dengelerini de sarsan isyan, Taksim Gezi Parkı'ndan başlayarak önce tüm İstanbul'u ardından ülkenin her tarafını sarmış durumda. Hemen her yerde fiili eylemler ve çatışmalar yaşanıyor. Kimsenin beklemediği bir anda, umulmadık bir yerden patlayan bu volkan bir anda AKP'nin hoyratlığını ve faşizan uygulamalarını ezerek geçti. Kendiliğinden karakterinin getirdiği kitlesellik ve çeşitlilik ile isyan, sadece Türkiye'de değil tüm dünyada da özgünlüğü ile farklı bir yere şimdiden oturmuş durumda.

Son dönemde baskının dozunu iyiden iyiye arttırmış olan AKP'ye karşı sessizlik ve sinmişlik aslında bir isyanın çıkmasından daha ilginç duruyordu. AKP'nin toplum mühendislerinin “dindar” nesil yetiştirme çabası, kadın kimliğine dönük açık baskı, ahlak bekçiliği derken neredeyse nasıl yaşanacağı başbakanın iki dudağının arasına sıkıştığı bir duruma gelindi. Hemen her eyleme saldırılırken medya da neredeyse tamamen susturulmuştu. Geçelim muhalefeti en ufak eleştirinin bile başbakanını hismine uğraması açıktan cepheye sürülen polisin toplum üzerinde estirdiği terör ve komploları ile adeta Nazi Almanya'sının ruhunu bu topraklara getirmiş durumdaydı. Polis terörü öylesine tırmandırıldı ki ülkede biber gazı yemeyen neredeyse kimse kalmadı. Başbakanın kibirli ve totaliter tavrı onu yaşayan en büyük diktatörlerden biri haline dönüştürürken koskoca ülke neredeyse bir karartma gecesi yaşıyordu. Ancak 29 Mayıs'ta biriken öfke zembereğinden boşaldı. Kitleler kendiliğinden Taksim meydanına doğru akarken meydana çıkan her noktada militan bir direniş başladı. Ağırlığını sosyal medya üzerinden haberleşerek gelen “beyaz yakalıların” ve öğrencilerin oluşturduğu kalabalıklar polis terörüne karşı hiç beklenmedik bir direnç ve kararlılıkla Beşiktaş'tan, Tarlabası'na, İstiklal Caddesi'nden Şişli-Mecidiyeköy'e kadar her yer eylem

alanına dönüştürdü. Özellikle Tayyip Erdoğan ve faşizm karşıtı sloganlar atılırken polise karşı öfke çok büyüktü. Polisin çaresizliği, “hilal taktiği” uygulamaya kadar varırken eylemcilerin kendi aralarında kendiliğinden oluşturduğu dayanışma ve düzen dikkat çekiciydi. Saatler ilerledikçe artan kitleler ve çaresiz polis ilginç bir tablo oluşturdu. Polis, Taksim Meydanı'nda kuşatılmıştı, nöbet değişimi için bile belirli noktalarla kitlelerin gazlanarak kısa süreliğine de olsa geri çekilmesini sağlayarak otobüsleri içeriye alıyordu. Yorulan direnişçiler dinlenmek veya yemek yemek için çekilirken yerlerini “zinde” güçlere bırakıyordu, bu sırada gaz maskesi, solüsyon gibi ekipmanlar da yeni gelenlere devrediliyordu. Ve gece sabaha kadar süren bu direniş ertesi gün kitlelerin yasaklı Taksim Meydanı'na girmesini sağladı. Ancak eylemcilerin durumu polislerden farklı oldu. Onlar meydana sıkışmadılar tüm Türkiye'de sokağa milyonlar çıkarken hemen her yerde tablo İstanbul'dakiyle aynı oldu.

11 yıllık zorbalığın saltanatını sürenler ise deyim yerindeyse elektrik çarpmışa döndüler. Yaşadıkları çok öylesine büyük oldu ki “biz ağaç kesmedik” diye binlerce kez tekrar etmek zorunda kaldılar. Başbakan 4 milyar ağaç diktiğini iddia ederken bu sayı her konuşmasında düzenli olarak daha makul ve akla uygun sayılara çekildi. İş tabi ki hemen Ergenekon'a dış güçlere ve yasadışı örgütlere bağlandı. Çapulcu dendi, tükürükle boğacağız dendi, iftiralar atıldı, üç-beş cam kırığıyla şov yapıldı ve sonunda başbakan K. Afrika'ya kaçtı. Bu arada satılmış medya olayları göstermezken sonradan bu tavrı için özür dilemek zorunda kaldı.

Yaşananlar kısaca böyleydi. Ancak bu yazı yazıldığı sırada başbakan hala tehditlerine, ülkenin dört bir yanında da kitleler direnişe devam ediyor. Eylemler devam ederken sonunu tahmin etmek zor olsa da 31 Mayıs isyanının yarattıklarının şimdiden paha biçilemez olduğunu söylemek abartılı olmayacaktır. Yaşanan sarsıntının sonuçları her sınıf için farklı şekilde olacaktır ancak kitlelerin yarattığı sarsıcı etkinin

yaratılan korku duvarlarını yıktığını ve kitlerin uzun süredir süren yığınlık ve yenilgi ile beslenen ölü toprağını üzerinden attığını söyleyebiliriz.

Eylemlere damgasını vuran “orta sınıfın” daha doğrusu beyaz yakalıların demokratik talepleri oldu. Ağırlığını 15-25 yaş aralığındaki öğrenci ve yeni mezun beyaz yakalıların oluşturduğu kitlelerin barikat barikat savaşması oldukça dikkat çekiciydi. Zira genel olarak bireyci ve apolitik olarak analiz edilen bu kuşağın böylesine bir eylemde başı çekmesini kimse beklemiyordu. Zira bu kuşak özel olarak medya ve gerici eğitim sistemi ile kafese alınmış, şovenizmle zehirlenmiş, kendini bilgisayar dünyasında ifade etmeyi seven Amerikanvari bir bireyselciliğin pompalandığı bir kuşak olarak sistem tarafından “cepte” sayılıyordu. Öyle olmadığını hep birlikte gördük. Rüzgâr ekenler artık fırtına biçiyorlar ve bunun şaşkınlığını yaşıyorlar.

Siyasetin içine giren yepyeni kuşaklar belki de onu öğrenebilecekleri en saf ve en güçlü şekilde öğreniyorlar. Sokakları işgal ediyor, komünler kuruyor, barikatlar inşa ediyorlar. İstanbul'un ortasında Türkiye'nin en büyük meydanında devlet kontrolünü kaybetmiş durumda. Kontrolü ele alanlar ise sanılan aksine hiçbir çukura düşmeden yüreklerini koydukları barikatların arkasında kardeşliği yaşıyorlar. Yaratıcılığın ve mizahın her rengini görmenin mümkün olduğu eylemler boyunca kitlelerin çeşitliliği de hiç bozulmadı. Eylemlerin en dikkat çekici unsuru Beşiktaş taraftar grubu Çarşı oldu. Beşiktaş'ı polise dar eden Çarşı'nın bir iş makinesine el koyduktan sonra adını POMA (polis olaylarına müdahale aracı) olarak değiştirerek TOMA'ları kovalaması ile kitlelerin büyük sempatisini topladı. Çarşı grubunun Taksim alanına her girişi büyük bir coşkuyla karşılandı.

Eylemlerin somut sonuçlarından bağımsız olarak yarattığı etki AKP karşıtlığının çok ötesine geçmiş durumda. Kitlelelerin bizzat eylemin içinde kendi irade ve güçlerinin farkına varması ve yarattıkları etkiyi görmeleri şimdilik en büyük kazanım olmuştur. Eylemi karakterize eden isyan dürtüsü ve yaratıcılık olsa da kitle içindeki ulusalcı ve şoven unsurların ileri attıkları her adımda kardeşliğe daha da yaklaşması, örneğin alanda Kürt hareketine karşı birkaç ufak provokatif girişim dışında hiçbir sıkıntı yaşanmaması da oldukça önemli kazanımdır. Diğer yandan egemenlerin sürekli olarak baskısının arttığı bir dönemde kitleler kendi yaratıcılıkları ile interneti ve sosyal ağları beklenmedik bir etkinlikle verimlilikle kullanmış medyanın sustuğu bir yerde sanal mecrayı iletişim ve propaganda aracı haline dönüştürmüşlerdir. Onun yanında biber gazının etkisine karşı geliştirilen solüsyonlar ve el yapımı gaz maskeleri ile yaratıcılığın ve mizahın sınırlarını zorlayan slogan ve duvar yazıları kitlelerin üretkenliğini ortaya koymuştur. Kapsamlı bir değerlendirmeyi sürecin gelişimine bırakarak tüm bu halk hareketini özetleyen Ümit Altıntaş'ın Yıldız Teknik Üniversitesi duvarlarına yazdığı yazı ile mevcut durumu özetlemeye çalıştığımız yazıyı bitiyoruz: İsyanın sınırı, yaratıcılığın sonu yoktur!

Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları

Korku duvarları yıkıldı

Bizler sınıf devrimcileri olarak bulunduğumuz tüm alanlarda mücadeleye katılarak gelişmelere yön verme bilinciyle harekete müdahale ediyoruz.

Günlerdir sokaklardayız. Türkiyenin dört bir tarafı emekçilerin ve gençlerin öfkesi ile tutuşturuluyor. Sokaklarda barikatlar kuruluyor, isyan ateşleri yakılıyor, direniş türküleri söyleniyor. Bizler de sermaye devletinin başkenti olan Ankara'dan direnişe ses verdik ve mücadeleyi büyütüyoruz.

Uzun süredir emekçilerde biriken öfke Taksim Gezi Parkı şahsında açığa çıkmış ve daha ilk günden itibaren talepleri Gezi Parkı'nı aşan bir hal almıştır. Türkiyenin dört bir tarafından yüzbinler sokaklara dökülmüştür. Ankara'da da durum farklı değildi. Olayların başladığı ilk gün emekçilerin yoğun öfkesi sonucu yıllardır girilemeyen Kızılay'a girildi. Biliyoruz ki, her kazanım bedeller ödenerek kazanılır, bu mücadele de de nice dostumuzu yaralı verdik ve Ethem kardeşimizi şehit verdik. Ancak yıllardır girilemez denilen Kızılay Meydanı'na girdik. İnsanların yüzünde zaferi kazanmanın, Kızılay'a çıkmanın verdiği mutluluk ve hala dinmeyen öfkeleri vardı. Günlerce Kızılay zorlandı ve uzun süre neredeyse her gün Kızılay'da olundu. Kitle hareketinin açamadığı kapının olmayacağı bir kez daha gözler önüne serilmiş oldu. Artık Kızılay Meydanı özgürdü. GSS eylemlerinden sonra Kızılay'ı ilk defa bize böyle kucak açar şekilde görüyordum. Ve yıllardır Kızılay'ın bize bizim Kızılay'a olan hasretimiz son buluyordu. Her yerde halaylar çekiliyor, "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganı ilk defa bu kadar güzel haykırılıyordu.

Beni bu süreçte en çok etkileyen ise ODTÜ'den yapılan bir yürüyüşte kitlenin binleri bulması ve başından sonu görünmüyor olmasıydı. Bunu gören ve balkona çıkan bir emekçi ise göz yaşlarını tutamayarak ağlamaya başladı. İnsanlar birlik olmayı, birlikte hareket etmeyi ve mücadeleyi sokakta kazanmayı unutalı o kadar çok olmuştu ki, görülen birlik fotoğrafları gözlerde mutluluk göz yaşları bırakıyordu. Ve artık bu saatten sonra sermaye devleti için artık her şey çok geçti. İnsanlar yan yana gelmeyi birlikte hareket etmeyi öğrendiler. Mücadele edersek kazanırız bilinci oluştu. Yıllarca sokağa çıkarmak için uğraştığımız emekçiler artık kendileri eylemlere katılmaya başladılar. Tüm bu yaşananlar toplumda politik bir atmosferin oluşmasını sağladı ve emekçilerin kabına sığmayan öfkesi bir kez daha sokaklara taşıdı.

Ancak tüm bu iyimser hava içerisinde hala işçi sınıfı üzerine düşen görevi yerine getirmiş değil. Sendikalar olabildiğince geri tutum alıyor ve adeta sürecin altında ezilip gidiyor. Yıllardır sokakta kurulmanın övgüsünü taşıyan KESK sokaklara çıkmaktan, devrimcilerle yan yana gelmekten korkar hale gelmiştir. DİSK ise bu süreçte varlığını bile hissettirmemiştir. Ne yazık ki devrimciler de bu sürece yeterince hazırlıklı değildir. Her ne kadar kimi yapılar bu sürece yön verme bakış açısıyla davransa da mevcut güçler ile sürece müdahale etmek konusunda oldukça yetersiz kalıyor. Reformist sol ise kitle hareketinin kuyruğunda sürüklenip gidiyor. Kalabalık olma adına yıllardır emekçilere anlatmaya çalıştıkları her şeyi bir kenara bırakıyor, adeta ulusalcılıkta bayrak yarıştırır hale geliyorlar. Söylemleri bundan uzak olsa da alanlarda

tanık olduğumuz kadarıyla pratikleri buna denk düşüyor. Sınıf devrimcileri ise, bu sürecin başından itibaren her yerde kitle hareketine yön verme bakış açısı ile davranıyor. Aslında yıllardır tartışılan çalışma tarzı sorunları artık yeni bir boyut kazanıyor. Artık sokaktaki kitleyi yönlendirme gibi bir sorumluluğumuz var.

Bu süreçte görülen bir diğer sıkıntı ise işçi sınıfı henüz misyonuna uygun davranmadığı için toplum ikiye bölünebilir ve bu süreçte emekçilerin öfkesi birbirine de yönelebilir. Adana'da yaşanan bunun en net örneğidir. Tüm bu hareketlilik nasıl ki emekçileri yan yana getirdiyse bu süreci iyi yönlendiremezsek emekçilerin birbirleri ile karşı karşıya gelme tehlikesi mevcuttur. Bu sürecin karşısında kitle hareketine yön vermek bakış açısıyla hareket etmemiz gerekir.

Ne yazık ki emekçiler salt AKP karşıtlığı üzerinden yan yana geldikleri için ulusalcı nüveler de başta İP-TGB çetesi olmak üzere sürece kendileri cephesinden oldukça etkili müdahale ediyorlar. Bu süreçte ulusalcılığın nerede durduğunu iyi anlatmak bizim en önemli sorumluluklarımızdan birisidir. Çünkü alana gelen BDPlilere karşı yaratılmaya çalışılan provokasyon girişimleri bu süreçte ulusalcı çetelerin oynayacağı uğursuz misyonların başında gelmektedir.

Bizler Ankara'dan sınıf devrimcileri ve genç komünistler olarak bulunduğumuz tüm alanlarda mücadeleye katılarak gelişmelere yön verme bilinciyle harekete müdahale ediyoruz. Mevzilerimizi tutmanın öneminin farkındayız ve emekçilerin politik algılarının açık olduğu şu günlerde meselenin sadece AKP sorunu olmadığı, AKP'nin sermaye devletinin hizmetindeki mekanizmanın en güçlüsü olduğunu ve buna karşı sosyalizm mücadelesini büyütmenin öneminin altını çiziyoruz. Emekçilere devrim ve sosyalizmi bir alternatif olarak göstermeye çalışıyoruz.

Bir kez daha belirtelim ki artık Ankara'da gaz bombasını tatmayan emekçi kalmamıştır ve artık korku duvarları yıkılmıştır. Bundan sonrası harekete önderlik yapacak güçlere düşmektedir.

Ankara'dan bir genç komünist

"Mücadelemiz gelecek adınadır!"

31 Mayıs direnişin yanında dirilişin başladığı tarih...

Bundan iki gün önce insanlar uyuyordu. Gezi Parkı direnişi insanları uyandıran bir ses getirmişti. Olay sadece Gezi Parkı değil. Olay sermaye iktidarının halka danışmadan yaptıkları, olay bu kötü düzen. Biz bu yolda ölmeye gönül vermiş insanlar olarak gerçeği bütün çıplaklığıyla yaymaya çalıştık. Bugün elbet gelecekti. Halk bu düzeni tek yumruk olup yıkacaktı.

Taksim'de yükselen sesler bastırılmaya çalışılıyor. Gaz bombası, tazyikli su ve diğer şiddet araçları. Yıldırabileceğinizi mi sanıyorsunuz sayın Başbakanımız(!). Bundan bir süre önce "Halkına topla, tüfekle saldıran bir düzenin yandaşı olmamız mümkün değildir!" diyen Erdoğan, bugün orantısız şiddeti devreye sokuyor. Koca yürekli insanlarımız var bizim. TOMA önünde göğsünü siper ederek dikilen insanlarımız.

Olayın bütün etkisiyle sarsılan medyanın da AKP yandaşlığı yaptığını inkar etmek mümkün değil. CNN, Habertürk, NTV, TRT Haber, Kanal D, Star TV, Show TV'nin verdiği haberlere bakılırsa polisin yaptığı bir şey yok ama TOMA'yla bir genci ezen, önüne gelene şiddet uygulayan, evlerin camlarını kırıp içeri gaz bombası atan, dükkanları dağıtıp ortalığı yakıp yıkan ve orantısız güç kullanan polisti. Abdullah Cömert adındaki arkadaşımızı kafasından gerçek mermiyle vuran da polisti. Abdullah Cömert devletin gerici diktatörlük rejimine, halkı köleleştirme uygulamalarına karşı çıktığı için diktatör yönetim tarafından öldürüldü. Duvarlara "Polis simit sat onurlu yaşa" diye boşuna yazmamışlar. Bu kadarını insan olan kaldıramaz.

Bir başbakan halkına "ben de bir milyon adam toplar gelirim" diyor. Yanlış söylemiş. Sen bir milyonu toplarsın ama içlerinden bir tane adam çıkmaz.

Eylem sürecinde polisin yaptığı akıl almaz şiddet yüzünden sayısı 5 bini aşkın yaralı var. Polis terörünün devam etmesi her geçen gün bu sayıların artmasına sebep oluyor.

Yıllardır süren bu faşist düzene karşı direniyoruz. Mücadelemiz gelecek adınadır. Eğitimin bilimsel olması, anadil, işçi hakları vb. için mücadele ettik. Halk sokaklara çıkmaya başladı çünkü koşulların zorlaşması gerçekleri görmelerine yardım etti. Dün polise "onlar bizi koruyor" diyenler bugün polisin vahşetlerine tanık oldular. Devletin halkı köleleştirme çabalarına rağmen hala tek yumruğuz. Dünyanın her yerinden gelen direniş seslerini devletin görmezden gelebilmesi mümkün değil. Farkındayız ki güzel günler görmemiz yakın. Artık insanların susma şansı kalmadı bunu yaparlarsa en başta insani yönlerine ihanet etmiş olurlar. Her şeye rağmen hala medet uman varsa bu devletten söylemeden geçemeyeceğim: 70 yaşında bir teyzeye bile portakal gazı sıkın, tazyikli suyla saldıranları ve bunları yapmasını söyleyen kişileri savunuyorsunuz. Yıldırılmamız söz konusu dahi olamaz. Düşünün, düşünmek henüz yasaklanmadı.

Gebze'den 7. sınıf öğrencisi

değerlendirme; ama bu, bu aşamada beklenebilecek bir şey de değil, diye de ekliyor. Bu aşamada bu hareketliliğin bizzat kendisi önemli, proleter kitlelerin, ezilen halkların ayağa kalkması önemli, bunun etkisiyle gerici atmosferinin dağılması, geleceğe yönelik umutların ve devrimci iyimserliğin güçlenmesi önemli, bunlar vurgulanıyor metinde.

'97 yılı başına ait bu değerlendirme, o günden bugüne bir dizi başka proleter kitle hareketi ve halk isyanıyla doğrulandı. Latin Amerika kıtasal düzeyde bir toplumsal çalkantı içine girdi. Bolivya'da sonu gelmeyen kitle hareketleri ve isyanlar yaşandı. 2001 krizi sonrasında aylar boyunca Arjantin'i birbirini izleyen isyan dalgaları sardı, ardarda devlet başkanları ve hükümetler devrildi. Ekvator'da bir dizi isyan gerçekleşti. Başta Arjantin olmak üzere bir dizi ülkede grevler, genel grevler gerçekleşti. Venezuela halkı amerikancı darbeyi kırksekiz saatte püskürttü ve Chavez'i yeniden başa geçirdi. Tüm bu hareketlilikler yıldan yıla güç kazandı ve her bir ülkenin kendi özgün koşulları içinde bugünkü sol hükümetler Latin Amerika'sını yarattı. Latin Amerika ile ilgili değerlendirmelerimizde var, bu kıtada sol hükümetlerin birbirini izlemesi işçi hareketleri ve halk isyanlarına sıkı sıkıya bağlı, daha açık bir ifade ile bunların dolaysız bir ürünü. Bu hükümetlerin hepsi bir proleter kitle hareketliliği dalgasından güç alarak, bir halk isyanları dizisinin ardından, onların yarattığı toplumsal atmosfer içinde, onların yaratıp büyüttüğü oy desteği ile bu parlamenter başarıları elde ettiler. Konuya ilişkin değerlendirmelerimizde bunlar var.

Özetle dünya ölçüsünde yeni bir proleter kitle hareketliliği ve halk isyanları dönemine girdiğimiz artık apaçık bir olgudur ve daha '90'lı yılların ikinci yarısından itibaren böyledir.

-II-

Tarih akıyor, yeni safhalarla, yeni biçimler kazanarak... Ve böylece 2000'li yıllarda ek bir durumla karşılaşılıyor. Neyle karşılaşılıyor? Daha 2000'li yılların başında 11 Eylül var. Dünya halklarına karşı büyük bir savaş ilanı var. ABD'nin o zamanki başkanı oğul Bush, halklara açık bir savaş ilanında bulunuyor ve bunu yüzyıl sürececek bir savaşlar dizisi olarak niteliyor. Nedir olayın esası, bu savaş ilanının gerçek anlamı?

Amerikan emperyalizmi, '90'lı yılların başında Sovyetler Birliği'nin temsil ettiği blokun çöküp dağılmasıyla birlikte, rakipsiz bir dünya imparatorluğu

kurmak istiyordu. Ve daha 1992 yılında, değerlendirmelerimizde çokça atıfta bulunulmuş bir gizli strateji belgesini gündeme getiriyordu. Bu belgenin en önemli stratejik hedefi, kendisine emperyalist rakip tanımamak, geleceğe yönelik olarak bu potansiyeli taşıyanları zamanında denetim altına almak, onları ABD ile rekabeti akıllarından bile geçiremeyecekleri bir duruma düşürmek... ABD emperyalizminin yeni stratejisinin temel hedefi buydu. Bu hedefin '90'lı yıllar içindeki seyrini bir yana bırakıyorum. Çeşitli olaylar var bu çerçevede. Daha '90'lı yılların başlangıcında, 1991 yılı başında, Irak'a yönelik emperyalist savaş, Birinci Körfez Savaşı var. Ardından Yugoslavya'ya müdahale var, '90'lı yılların ikinci yarısında, somut olarak 1998'de. Sonra Nisan '99'da, NATO'nun 50. kuruluş yılında gerçekleşen Prag Konferansı üzerinden bu emperyalist saldırı ve savaş örgütünün dünya polisi haline getirilmesi var. Bilindiği gibi NATO demek fiilen ABD demektir. Sovyetleri Birliği ile eski dönemden kalma balistik füzelere ilişkin anlaşmaların artık geçersiz ilan edilmesi var. Füze Kalkanı projesini gündeme getirmek ve dolayısıyla nükleer dengeyi belirgin biçimde kendi lehine değiştirmek girişimleri var. Ve daha bir dizi başka şey...

Bütün bunların ardından 2000'li yıllara geliyoruz. 2000'li yılların başında Afganistan'a ve bu ülke üzerinden iç Asya'ya emperyalist müdahale var, savaş ve ardından işgal var. Bunun ardından Irak'a yönelik emperyalist savaş ve onu izleyen işgal var. Bütün bunlar birarada yeni bir savaşlar yüzyılına başlatmaktadır. Yeni savaşlar dönemi '91 yılında, Sovyetler Birliği'nin yıkılışıyla aynı sırada başlamıştı, ardından Balkanlar'da sürdü ve 11 Eylül olayları bahane edilerek 2000'li yıllarda bir topyekün savaş ilanı ve uygulaması gündeme getirildi. ABD emperyalizmi militarist aygıtını buna uygun olarak harekete geçirdi. ABD'nin yıllık savaş bütçesi yarım trilyon doları aştı, 600 milyar dolara dayandı, resmen görünen rakam olarak.

Bu nedir? Bugün çok daha net olarak görüyoruz. Hegemonyası çözülmekte olan bir emperyalist güç, konumunu korumak için çıkış üzerine çıkış yapıyor, henüz rakipleri hazır değilken. Kendisine ileride rakip olmak potansiyeli taşıyan öteki emperyalist güçler henüz yeterli hazırlığa, iddiaya ulaşmamışken, inisiyatifini ele alarak dünya güç dengelerine müdahale ediyor. İç Asya üzerinden petrol ve doğal gaz kaynakları ile bunların iletim hatlarını denetimi altına almaya çalışıyor. Irak'a el koyarak böylece Ortadoğu'da bir başka önemli petrol ülkesini ele geçirmek, bu arada

İran'ı kısıtlamak, giderek Avrupa'yı ve Japonya'yı besleyen petrol kaynaklarını kendi denetimine almak, dolayısıyla Avrupa ve Japonya'yı kendi denetimi altında tutmak girişimiyle ortaya çıkıyor.

Bu, emperyalist nüfuz alanları ve dünya egemenliği uğruna mücadele dediğimiz şeyin ta kendisidir, buna yönelik ilk ataklardır bunlar. Bu, ABD ile Irak halkı, ya da ABD ile mazlum Afgan halkı arasındaki bir sorun değil işin esasında. Onlar üzerinden, Afganistan, Irak ve öteki mazlum halkların yıkımı üzerinden, ABD kendi emperyalist hegemonyasını korumaya, güçlendirmeye, bundaki kaçınılmaz çözülmeyi geciktirmeye bakıyor. Gelecekte rakip olma potansiyeli taşıyan öteki emperyalist güçleri denetim altında tutmaya bakıyor. Bu, dünya egemenliği uğruna bir emperyalist hegemonya ve nüfuz mücadelesidir. Pazarlar, hammadde kaynakları, petrol ve doğal kaynakları üzerine bir mücadeledir sözkonusu olan.

Bu çatışma, bu mücadele savaş boyutuna ulaştı mı, savaşı ve zorbaca el koymak demek olan işgali gündeme getirdi mi, biliniz ki artık emperyalist dünya savaşı tarihi bir dönem olarak fiili bir durumdur, bu tekil ya da bölgesel savaşlar şahsında. Bugün ortada bir emperyalist dünya savaşının olmaması yanıltıcı olmamalıdır. Duruma göre genel bir emperyalist dünya savaşına da götürebilecek dinamikler harekete geçmiş bulunmaktadır, ki önemli olan da budur. Emperyalist dünya savaşları her zaman kısmi savaşlarla başlıyor. Bunu her iki dünya savaşı üzerinden de somut olarak görüyoruz. Örneğin İkinci Dünya Savaşı öncesinde Japonya'nın Mançurya'yı işgali var, yıl 1931. İtalya'nın Habeşistan'ı işgali var, yıl 1936. Faşist Almanya ve İtalya'nın İspanya iç savaşına dolaysız müdahalesi var, yıl 1936-39. Hitler Almanya'sının önce Avusturya'yı ve ardından Çekoslovakya'yı işgali var, yıl 1938. Ve nihayet bunları Polonya'yı işgal izleyince, Eylül 1939, emperyalist dünya savaşı da resmen başlamış oldu.

Bütün bunlar büyük emperyalist savaşların tam da kısmi emperyalist savaşlar üzerinden geliştiğini gösteriyor. Buna şimdi de tanıklık ediyoruz. Tarihi ölçülerle aldığımızda ve mevcut kısmi savaşlar serisine baktığımızda, artık bir emperyalist savaşlar dönemine girdiğimizi görüyoruz. Emperyalist dünya egemenliği uğruna süren bir savaşlar dönemine... Bu, içinden geçmekte olduğumuz tarihi dönemin temel özelliklerini saptarken önemle gözönünde bulundurmanız gereken ilk temel önemde olgudur.

2000'li yıllarda karşı karşıya kaldığımız bir başka temel önemde olgu ise kapitalist dünya sisteminin temelinde ekonomik kriz bulunan çok yönlü krizidir. Sistem 30-35 yıldır genel durgunluk içinde seyreden bir ekonomik kriz içindeydi zaten. 1970'lerin ortasından beri sürmekte olan, kendini bazen kısmi bir toparlanma, bazen de kısmi ya da genel çöküş sinyalleri üzerinden gösteren bir genel ekonomik kriz bu. Arada bazı ülkelerin durumu çok kötüleşirken, öteki bazıları kısmi bir toparlanma ve canlanma gösterdi. Örneğin Clinton'lu dönemler, '90'lı yıllar, ABD ekonomisinin nispeten canlandığı bir dönem oldu. Oysa bu aynı dönemde Alman ekonomisinin ciddi zorluklar yaşadığını, Japonya'nın soluksuz kaldığını, Rusya'da, uzak Asya'da ve Latin Amerika'da çöküntülerin yaşandığını biliyoruz.

2000'li yıllara bakıyoruz... 2002 tarihli bir değerlendirmemizde, Amerikan ekonomisinin hızla durgunluğa girdiğinden söz ediliyor. Amerikan ekonomisi dünya ekonomisinin motor gücü olduğu için bunun büyük kaygılara yol açtığı belirtiliyor. Arkasını biliyoruz; tüm kapitalist dünyayı vuran 2008 krizi tam da sistemin merkezinde, ABD üzerinden patlak verdi.

Kriz hala sürüyor, genel çöküş tehlikesi hala da atlatılmış değil. Bakıyorsunuz bu arada Alman ekonomisi nispi açıdan iyi bir durumda. Öyle oluyor zaten; arada bazılarında durum nispeten iyileşiyor, öteki bazılarında ise durum kötüleşiyor, zaman zaman çöküş tehlikesi sinyalleri kendini gösteriyor.

Kapitalist dünya ekonomisinin genel durgunluğunda ifadesini bulan ekonomik kriz son 30 yıldır var. 1974-75'de patlak veren kriz, 1980-82'de bir kez daha ağırlaşıyor. '89 yılında bir "Kara Pazartesi" var, borsaların çöktüğü ve büyük kaygılar yaratan bir olay. '94'de büyük yıkıcı etkisini özellikle Meksika üzerinden gösteren bir kriz var. '97 yılında bu kez Güney Doğu Asya krizi var, Japonya'yı da etkisi altına alan. Ardından Rusya'ya, ardından Brezilya üzerinden Latin Amerika'ya yayılan... 2001 yılında Türkiye, Arjantin vb. ülkeleri çökerten büyük bir yeni kriz var. Kriz böyle yoklaya yoklaya, organik bir bütün oluşturan kapitalist dünya sisteminin değişik noktalarında dolaşiyor. 2008 yılında sistemin kalbine ulaştığında ise büyük bir genel sarsıntıya dönüşüyor. Kapitalist dünya hala da bu sarsıntının içinde.

Bütün bunlar kapitalist dünya ekonomisinin bir kriz içinde debelenmekte olduğu anlamına geliyor. Ve bu etki ve sonuçlarını sosyal, siyasal, kültürel, çevresel vb. alanlarda, demek oluyor ki yaşamın tüm öteki alanlarında gösteriyor. Ekonomik bunalım tüm biçimleriyle toplumsal bunalımın da temelini oluşturuyor. Büyük bir sosyal yıkım ve dolayısıyla büyük bir sosyal bunalım var. Biz daha 2007-2008 yılında otuz ülkede açlık isyanları gördük, dünya gıda krizine bağlı olarak ortaya çıkan. Açlığa karşı ekmek isyanları bunlar. Otuz ülke, dile kolay! Öyle bugün Ortadoğu'da görülen türden bir domino etkisi de değil bu, dünyanın çok değişik yerlerinde ve çok farklı koşullara sahip bu isyanları yaşayan ülkeler. Bir ucunda Hindistan ve Bengladeş gibi Asya ülkeleri, bir ucunda başta Mısır olmak üzere bazı Afrika ülkeleri var, bir ucunda başta Haiti olmak üzere bazı Latin Amerika ülkeleri var. 2007-2008 yıllarında, otuz ülkede, gıda fiyatlarının ani artışına karşı toplumsal bir tepki olarak...

1970'li yıllarda patlak veren ekonomik bunalım '80'li yıllarda neo-liberalizm, '90'lı yıllarda küreselleşme biçimi üzerinden kendini gösteren sosyal yıkım saldırısının temelini oluşturmuştu. Bunu keyiflerinden yapmıyorlardı. Kapitalizm genişleme yaşadığı dönemlerde hiç değilse metropollerde kitlelere tavizler veriyor, sosyal devlet, kamusal sorumluluklar vb. bunun ürünü oluyordu. Kendini

genel durgunluk biçiminde gösteren ekonomik bunalım ile bunu tamamlayan sert rekabet koşulları gelip çatinca, kapitalist dünya neo-liberal politikalara dayalı saldırılar ile kendine bir çıkış aradı. Özelleştirmeler, kuralsızlaştırmalar, taşeronlaştırmalar, vb. bir dizi yolla maliyeti düşürmeyi, kârı çoğaltmayı, sömürüyü katmerleştirmeyi ve böylece sistemin işleyişini sürdürmeyi denedi. Bunun artık sınırlarına vardığını biliyoruz. Neo-liberal ideoloji çöktü. Küreselleşme ideolojisi yerlerde sürünüyor, tüm inandırıcılığını yitirdi. Buna dayalı söylemlerin büyük sosyal yıkımların ideolojik kılıfı olduğu açığa çıktı. Artık bir küreselleşme övgüsü duymuyoruz, değil mi? Ekonomik-sosyal olaylar bunun iç yüzünü açığa çıkarttı ve çökertti.

Ekonomik-mali temele dayalı büyük bunalımlar, beraberinde zamanla emperyalist savaşlar ve sosyal devrimler getiriyor. 20. yüzyılı önceleyen ve izleyen olaylar serisi de bunu açıkça gösteriyor. 20. yüzyılın hemen öncesinde, 1870'lerden 1890'lara kadar uzanan uzun bir durgunluk dönemi var. Kapitalizmin gelişme tarihi içerisinde ilk defa yaşanıyor bu denli uzun bir durgunluk dönemi. Ardından 20. yüzyıla giriliyor, bir dizi bölgesel emperyalist savaş eşliğinde. Daha 1898'de Küba üzerine süren bir ABD-İspanya savaşı var. Ardından 1900 yılındaki Boxer ayaklanmasını bahane eden sekiz emperyalist devletin Çin'e müdahalesi ve onu kölece koşullara mahkum etmesi var. 1904'de Rusya-Japonya savaşı var. 1911-12'de İtalya'nın Libya'ya müdahalesiyle patlak veren Trablusgarp savaşı var. Bunu 1912'de birinci Balkan Savaşı izliyor. Liste uzatılabilir, ama belirginleşen olguyu görebilmek için bu kadarı yeterli. Ekonomik-sosyal bunalımları emperyalist paylaşım mücadeleleri ve bunun ürünü savaşlar izliyor. Bütün bunları dolu dizgin bir silahlanma, kudurgan bir militarizm ve elbette büyük emperyalist dünya savaşına hazırlık tamamlıyor. Çok geçmeden bu savaşın patlak verdiğini biliyoruz.

Ve bakıyoruz, yüzyılın daha ilk yıllarından itibaren yoğun bir sömürgecilik ve militarizm tartışması var, II. Enternasyonal'in kongrelerinin gündemleri üzerinden belirgin biçimde yansıyor bu. 1907 Stuttgart Kongresi sömürgecilik, militarizmi ve savaşı tartışıyor. 1910 Kopenhag Kongresi aynı konular üzerine tartışmalarla geçiyor. 1912'de Basel'de toplanan olağanüstü kongrede bir kez daha savaş, üstelik bu kez somut ve yaklaşan acil bir tehlike olarak, tartışılıyor ve yaklaşmakta olan emperyalist savaşa karşı tavır belirleniyor, o ünlü kararlar alınıyor. Demek ki

sözkonusu dönem bunalımlar ve savaşlar dönemi, dönemin uluslararası sosyalist hareketi bunu algılıyor, döne döne tartışıyor ve Basel Kongresi kararları üzerinden de yansıdığı gibi, savaşı toplumsal devrimle göğüslemek gündeme geliyor.

Tam aynı dönemde, 1909 yılında, bakıyoruz Kautsky Lenin'in övgüyle bahsettiği *İktidar Yolu* kitabını çıkarıyor. Lenin'in aktarma ve yorumları üzerinden biliyoruz, Kautsky bu kitabında, yeni bir devrimler döneminin yaklaşmakta olduğunu saptıyor ve izlenmesi gereken devrimci çizginin sorunlarını tartışıyor. 1912 Basel Kongresi, savaşı sınıf mücadelesi yoluyla durdurmak, eğer durdurulamazsa, savaşın yaratacağı bunalımdan yararlanarak kapitalizme karşı toplumsal devrimi gündeme getirmek kararı alıyor.

Fakat bunlardan da önemli olan, aynı dönemde devrimlerin bizzat gündeme gelmiş olmasıdır. 1905'te Rusya'da başarısızlığa uğrayan ama gerçekte Ekim Devrimi'nin başarısını hazırlayan bir önemli devrim var. Bunu 1905 sonunda patlak veren ve ancak 1909'da bastırılabilen İran Devrimi, 1908 yılında Jön Türk Devrimi, 1911 yılında Sun Yat Sen önderliğindeki Çin Devrimi izliyor. Bütün bu olaylar bir devrimler döneminin de başlamış bulunduğunu duyuruyor. Nitekim 1914'de birinci emperyalist dünya savaşı, 1917'de Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, ardından da Avrupa'daki o büyük devrimci sarsıntılar var, ancak 1923'de durulabilen. Bunu ise 1924'ten itibaren yeni bir ivme kazanan Çin Devrimi izliyor.

Özetle; ekonomik ve sosyal bunalımlara kısmi savaşlar ile şu veya bu ülkede devrimlerin eşlik ettiğini görüyoruz, çok geçmeden bunları birinci emperyalist dünya savaşı ile ardından Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin izlediğini, Ekim Devrimi'nin büyük bir devrimci çalkantılar çağı başlattığını biliyoruz.

Demek ki, bunalımlar, savaşlar ve devrimler, aynı dönemin temel toplumsal olguları olarak birarada, birbirlerine bağlı olarak ve birbirlerini izleyerek sökün ediyorlar. Bu bütünlük çok önemli ve çok öğretici. Kapitalizmin tarihinde demek ki bunalımlar, savaşlar ve devrimler birbirinden besleniyor, birbirini besliyor, birbirini izliyor ve tamamlıyor. Bunlar emperyalist kapitalizmin temel çelişkilerin ürünü, onların hareketinin ifadesi süreçlerin beslediği tarihi olaylar.

Ve şimdi insanlık yeniden böyle bir tarihi evreye girmiş bulunuyor. Bunalımlar gözümüzün önünde seyrediyor ve şu yıllarda bunun ekonomik-mali boyutuyla ABD merkezli olarak ve dünya ölçüsünde ağırlaştığını biliyoruz.

Savaşlar, emperyalist kısmi savaşlar/bölgesel savaşlar olarak son yirmi yıldır gündemde. 1991'de Birinci Körfez Savaşı, 1998'de Yugoslavya savaşı, 2001'de Afganistan savaşı, 2003'te Irak savaşı, tümü de emperyalist saldırı ve müdahalelerin ürünü olarak gündeme gelmiş bulunuyor. Dünya genelinde büyük bir silahlanma yarışı ve bir kez daha kudurgan bir militarizm var. Tarihin hiçbir döneminde silahlanmaya ve savaş hazırlıklarına bu kadar yüklü kaynaklar ayrılmadı.

Tıpkı 20. yüzyılın başında olduğu gibi bugün de bir emperyalist hegemonya krizi var bu arada. Her savaşın öncesinde bir de hegemonya krizi vardır. Birinci emperyalist savaş öncesinde İngiliz hegemonyası krizdeydi, karşısında yükselen emperyalist güç olarak Almanya vardı ve yeni bir emperyalist paylaşım mücadelesi dayatıyordu. Bu bugün de var, daha özgün bir biçimde de olsa. Özgünlük şurada. Sert bir emperyalist nüfuz mücadelesi halen hegemonyası çözülmekte olan güç tarafından, yani ABD tarafından dayatılıyor. Zira onu yeni bir paylaşımaya zorlayacak

güçler henüz yeterince hazır değil ve ABD bunu fırsat bilerek çözülmekte olan hegemonyasının ömrünü uzatmaya çalışıyor.

Bütün bu olguları şuraya bağlamak istiyorum. Biraz önce sizlere proleter kitle hareketlerinin ve halk isyanlarının yeni döneminden söz etmiştim. Buna ilişkin '97 yılına ait değerlendirmeden bölümler okumuştum... 1998 sonbaharında partimiz kuruldu ve Kuruluş bildirisinde şu görüşlere yer verdi:

"Dünyada ve Türkiye'de yıkıcı yenilgilerle sonuçlanan bir tarihi dönemle devrimci hesaplaşmanın ürünü olan Türkiye Komünist İşçi Partisi, bu konumu ve kimliği ile yeni dönemi kucaklama iddiasındadır. Yeni dönem, ikibinli yıllar, dünyada ve Türkiye'de yeni devrim dalgalarına sahne olacaktır. Bu salt devrimci iyimserliğe dayalı bir kehanet değildir. Dünya ölçüsünde işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin yeni bir mücadele dönemine girdiklerinin, proleter hareketin ve halk isyanlarının yeni bir tarihi evresinin başladığının şimdiden çok sayıda somut göstergesi mevcuttur. Partimizin kuruluşu bu yeni dönemin, geleceğin yeni devrimler dalgasının kendi coğrafyamızdan başarılı bir önderlikle kucaklanabilmesine bir ilk hazırlıktır."

Parti, kendi kuruluşunu, tarihi ve devrimci bir bakış açısıyla gerekçelendirmeye çalışıyor. Ama bu gerekçelendirmeyi yaparken, insanlığın yeni bir döneme, yeni bir devrimler dönemine girmiş bulunduğunu ve bu yeni dönemin de kendini proleter kitle hareketlerinin ve halk isyanlarının ilk örnekleriyle dışa vurduğunu saptıyor.

Bu saptamalar sistemin gidişinden çıkarılıyor, bunu tekrarlıyorum. Sistemin ekonomik, sosyal ve siyasal gidişinden çıkarılıyor. Bu savaşlar, militarizm, hegemonya krizi, hegemonya mücadelesi, buna dayalı verilerden çıkıyor. Ve artı, bunların beslediği sosyal hareketliliklerden, proleter kitle hareketlerinden, halk isyanlarından, giderek halk ayaklanmalarından çıkıyor. Bunlar birbirini tamamlıyor. Bunalım, savaş ve devrim!

-III-

Devrim bir anda değil fakat bir tarihi dönem olarak gelir. Rus devriminin başlangıcını tarihçiler 1861'de toprak köleliğinin kaldırılmasıyla ilişkilendirirler. Serfliğin kaldırılması devrime karşı bir önlemdir, ama sonuç vermemiş, büyük devrimi hazırlayan süreci başlatmıştır. Serflik büyük bir ağırlık, toplumun çekemeyeceği bir yük haline gelmişti Çarlık Rusya'sında. Çarlık 1861 reformuyla, serfliğin kaldırılması diye bilinen reformla buna karşı önlem almış oldu, sistemi kurtarmak uğruna. Ama bu sözde reformun herhangi bir şeyi çözmediğini, serfliğin kalkmadığını, köylülüğün özgürleşmediğini, toprağın köylülüğe geçmediğini biliyoruz. Eh, reformlarla çözülemeyen sorunlar tarih içinde devrimlerle çözüldü. Bunun ilk aşamada 1905 Devrimi'ne vardığını, 1905 Devrimi'nin büyük bir kitle hareketlenmesinin üzerine geldiğini, başarısızlığa uğradığını, kırıldığını, yenildiğini, ama bir başka evrede de kendini daha ileri düzeyde yeniden ortaya koyduğunu biliyoruz.

Devrimler bir anda patlak vermezler, bir anda bir yerden çıkmazlar. Devrimler, büyük bir tarihi birikimin ürünüdürler ve onun kendini çeşitli ilk sarsıntılar halinde, yerine göre çeşitli olgunlaşmamış devrimler halinde, 1905'de olduğu gibi, dışarıya vurduğu bir tarihi evre olarak sökün eder gelirler.

Biliyorsunuz, devrimler ile depremler arasında analogiler kurulabiliyor. Toplumsal fay hatlarındaki enerji birikiminden söz edilebiliyor. Ama fay hatlarındaki birikim kendini önce belli sarsıntılarla dışa

vurur. Bakarsınız Marmara'da bir takım sarsıntılar olur, bilim insanları, büyük Marmara depreminin ilk belirtileridir bunlar der. Gerçekten de öyledir. Ama deprem on yılda gelir, otuz yılda gelir, elli yılda gelir, bu önden kestirilemez. Zira çok karmaşık bir doğa olayıdır sözkonusu olan. Bilim henüz ona hakim olmayı, onu zamansal olarak doğru biçimde öngörmeyi, gerçekleşme zamanını hesaplamayı, saptamayı olanaklı kılamıyor.

Bu aynı güçlük toplumsal depremler demek olan devrimlerde de var. Belli bakımlardan belki daha kolay, belki belli bakımlardan daha zor... Bir dönemin içindeyiz. Bolivya'da yıllarca büyük kitle hareketleri ile bir dizi halk isyanı yaşandı. Şimdiki Morales yönetimi varlığını ona borçlu. Aynı şekilde Ekvator'da bir dizi halk isyanı oldu, kent emekçileri ile birleşen yerlilerin içinde özel bir yer tuttuğu halk isyanı oldu ve şimdiki solcu başkan Rafael Correa iktidarını buna borçluyuz. Venezuella'da halk hareketinin bir ürünü olarak iktidara gelen Chavez'i 2002 yılında amerikancı bir darbe yoluyla ensesinden tuttular, götürüp bir adaya hapsedtiler. İki milyon Karakas'lı emekçi yeni kurulan darbeci hükümetin sarayını sardı kırksekiz saat boyunca. Bunun üzerine ve büyük kitle kararlılığından güç alan bir grup genç subay, adına "ulusal onur operasyonu" dedikleri bir girişimle, Chavez'i kapatıldığı adadan alıp gerisin geri başkanlık sarayına getirdiler. Bunlar yalnızca Latin Amerika'dan ve yalnızca birkaç örnek, tümü de yakın geçmişte, geride bıraktığımız yakın yıllar içinde yaşandılar.

Dünyada olayların gidişini konu alan bazı değerlendirmelerimizde var, söylenen şudur: Bugün bazı soğukkanlı burjuva bilim adamları bile neo-liberal kudurganlığın dünya çapında biriktirdiği sosyal sorunlardan, çelişiklerden, hoşnutsuzluklardan hareketle, diyorlar ki; 21. yüzyıl öyle büyük bir toplumsal sarsıntılar yüzüyle olacaktır ki, tarihçiler dönüp 20. yüzyıla baktıklarında, ne de sakin bir yüzyılmış 20. yüzyıl diyeceklerdir. Olaylara nesnel bakmaya çalışan bazı burjuva bilim adamları bile bunu söyleyebiliyor. 21. yüzyılın büyük toplumsal patlamalar yüzüyle olacağına, bunların kendini küresel boyutlarda ve büyük zincirleme olaylar olarak gösterebileceğine ilişkin bir öngörü bu.

Gerçekten de, dönüyoruz Magrip'e bakıyoruz, oradan Ortadoğu'ya doğru kayıyoruz, herkes, konunun uzmanları da dahil, Tunus'un tarihinde böyle bir şey yok, bu çapta bir hareket yok diyorlar. Mısır'a geçiyorlar, Mısır'ın tarihinde bu çapta bir toplumsal kitle hareketi yok diyorlar. Demek ki 20. yüzyıl, o büyük çalkantılar ve devrimler yüzüyle, o büyük savaşlar yüzüyle, o büyük sosyal mücadeleler yüzüyle bile Tunus ve Mısır'a bu çapta bir hareketlilik nasip eylememiş. Ama şimdi var. Ne zaman? 21. yüzyılda. Demek ki 21. yüzyılda ölçüler hep farklı. Kitle katılımı, birbirini etkileme, birbirini tetikleme, yayılarak büyüyen bir sarsıntı... Ölçüler değişiyor dikkat ederseniz. Bunlar ama henüz yalnızca ilk sarsıntılar. İlk sarsıntıların ölçüleri üzerinden ifade etmiş oluyorum.

Tunus ve Mısır'a bakarken, öncelikle buradan bakacağız. Dünya artık bir köy olmuş durumda, emperyalist küreselleşmeyi propaganda ederken böyle diyorlardı bize, değil mi? Bunu neye göre söylüyorlardı? Gerçekten dünyayı bir köy gibi yönetmek hevesinde ve bir parça da başarısında idiler. Bolivya'daki köylünün içme suyuna el koyuyorlardı, ülkenin doğal gazına el koyuyorlardı. Böyle gidebilse, dünya onlara kalabilse, belki bir on sene sonra bu kez temiz havanın ticarileştirilmesini gündeme getirecekler. Dün insanlık suyun parayla olabileceğini

düşünemezdi. Ondandır dolay da gündelik dilde sudan ucuz denilirdi! Bedavadan da öteye anlamına gelir. Ama şimdi su parayla ve çok değerli. Yarın temiz havanın paralı hale geleceğinden kuşku duymayınız, eğer dünya bu barbarların elinde bu çizgide giderse. Gitmeyecek ama! Ya barbarlık içinde çökecek ya toplumsal devrimle değişecek.

Küresel çapta neo-liberal politikalar dünyanın dört bir yanında uygulandı. '90'lı yıllarda dünyada yüz ülke İMF programlarını uyguluyordu. Bunlar içinde Tunus ve Mısır da var. İki de anlaşmalarını 1991 yılında yapmışlar. İMF anlaşmaları sosyal yıkım demektir, sömürü demektir, tarımın çökertilmesi demektir, yoksulluk demektir, emekçilerin aç bırakılması demektir, hayatın her alanında ticarileşme demektir, işsizleşme demektir. Bu ne yaratır? Bu sosyal patlama yaratır. Bu patlamayı önce Arjantin'de mi yaratır, sonra Tunus'ta mı yaratır? Bunu bilemeyiz, kimse de bilemez. Nitekim bu ülkelerde yaşayan uzmanlar bile bunu bilemiyorlar.

BBC muhabiri 17 Ocak'ta Kahire mahreçli bir haber yapıyor. Neyin haberi bu? 25 Ocak'ta 6 Nisan Hareketi'nin çağrısı var, bunun haberi... Yazının başlığı şu: *"Mısır Tunus olabilir mi?"* Bu deneyimli bir muhabir, öyle olduğu söyleniyor. Yazık ki böyle bir şans yok diyor, bu deneyimli muhabir haberinde. Bunun olabilmesi için Mısır'ın önce uzun yıllar süren ataletten kurtulması lazım; gösteriler hep birkaç yüz kişiden ibaret kalıyor, bunlar da hep aynı yüzler, polisler göstericilerin birkaç katı oluyor, dolayısıyla böyle bir şans yok, diyor. Kim diyor bunu? "BBC'nin deneyimli Kahire muhabiri"!.. BBC'nin Kahire muhabiri demek, Arapça bilen, Mısır toplumunu içinden bilen, nabzını tutan, gidip o birkaç yüz göstericiyi hep gören bir insan demek. Beklemiyor böyle bir şeyi ama. Bu yalnızca onun kusuru değil, hiçbir Mısır uzmanı olup biteni bekleliyordu. Bir dalga bekliyordı, ama Mısır sırada yoktu. Yemen'e, Ürdün'e, Cezayir'e, Fas'a, başka ülkelere işaret ediyorlardı. Ama kimse Mısır için bunu öngörmüyordu. Mısır sindirilmiş, tüketilmiş, bitmiş, atalet içinde bir toplum diyorlardı. Ama tümü de yanlışlardı. Tunus'u hemen ardından Mısır izledi, tüm negatif öngörülerini silip süpürerek.

Patlamaların geleceğini biliriz, ama nerden geleceğini bilemeyiz. Geleceğini biliriz, ama ne zaman geleceğini bilemeyiz. Hiç merak etmemiz de gerekmiyor. Bunu kendi toplumumuz için merak edebiliriz. Bu toplumun içindeyiz. Nabzını tutmak, gelişme süreçlerini sezmek çok önemli. Özellikle öncü rolü oynaması gereken devrimci bir parti için. Ama hiçbir devrimcinin, acaba öncelikle dünyanın neresinde ve ne zaman patlayacak, bunu bilme şansı yok, bunu bilmesine gerek de yok.

TKİP III. Kongresi'nin bildirisinin temel önemde bir saptaması ile toparlamak istiyorum. Sözkonusu bildiride, insanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır; bunalımlar ve savaşlar halen gözümüzün önünde yaşanan, seyreden olgular durumundadır; ama kuşku olmasın ki devrimler de bunları izleyecektir, zira ilk ikisini hazırlayan tarihi-toplumsal zemin üçüncüsünü de hazırlayan o aynı zemindir, deniliyor. Orijinal biçimiyle okuyorum:

"İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yıkıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek, yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve

acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır. Dünyanın dört bir yanında ve elbette Türkiye’de de...”

20. yüzyıla analogi var burada. İnsanlık, kapitalist sistemin kudurganlığına, yarattığı çok yönlü yıkıma, yarattığı bunalımlara ve yolaştığı savaşımlara karşı çaresiz, eli kolu bağlı kalmayacaktır; çıkışı bir kez daha devrimlerde arayacaktır, tüm dünyada ve elbette Türkiye’de de, söylenmek istenen bu. Bu “tüm dünya”ya gördüğünüz gibi beklenmedik bir şekilde Tunus girebiliyor, Mısır girebiliyor. Dünyada Endonezya girmişti, Suharto devrilmişti. Arnavutluk girmişti, ülkenin yarısı silahlı ayaklanmayla ayağa kalkmıştı. Latin Amerika’nın sol hükümetlerini yaratan büyük isyanlar girmişti. Akdeniz’in kuzeyini, Yunanistan’ı ayağa kaldıran olaylar yaşanmıştı. Bütün bunlar hep bunun içinde.

Saldırı ve yıkım politikaları dünya çapında uygulandı. Küreselleşme saldırısı bunu ifade ediyordu. Böyle olunca, bunların yarattığı toplumsal hoşnutsuzluk birikiminin şu veya bu şekilde dünyanın herhangi bir ülkesinde ya da ülkeler grubunda, şu veya bu zamanda patlak vermesi hiçbir biçimde şaşırtıcı değildir, olmayacaktır. İktisadi ve sosyal açıdan tüm kapitalist dünya buna aday. Kuşkusuz iktisadi ve sosyal koşullar kendi başına yeterli değil. Her bir ülkenin bir de kendine özgü koşulları var. Kendine özgü tarihi, kültürel koşulları, etnik ve dini yapıları, dünden kalan toplumsal mücadele birikimi vb., bir dizi başka etken var. Dolayısıyla toplumsal hoşnutsuzluk birikimi ortak zeminini, her bir toplumun kendi özgünlüğü üzerinden düşünmek gerekir. Her toplumun kendi prizması var ve ortak paydayı oluşturan sorunlar bu prizmadan yansıyarak kendini ortaya koyar.

Diyalektiğin temel bir yasasıdır. Evrensel olan özgül olanın üzerinden yansır. Hiçbir şeyi evrenselliği içinde göremezsiniz. Evrensellik bir soyutlamadır, bir genellemedir. Özgünlüğü, özgül yansımaları üzerinden görüp somutlayabilirsiniz onu. Hani denilir ya, gerçek her zaman somuttur. Gerçeklik kendini kendi somutluğu içinde gösterir. Dolayısıyla toplumsal mücadelenin, giderek de patlamaların nerede ne zaman gerçekleşeceğini, hangi biçimler ve boyutlar üzerinden ortaya çıkacağını aynı zamanda her bir toplumun kendi özgün koşulları belirler.

Demek istiyorum ki, dar ve kısır bir ekonomik-sosyal indirgemeci yaklaşım yok anlatmaya çalıştığım dünya tablosunda. Ama son tahlilde de sözünü ettiğim ortak zemin var ve son tahlilde olup bitecekleri de belirleyen zemindir. Son tahlilde sömürü sisteminin, sınıflar sisteminin, mülkiyet ilişkilerinin olduğu bir genel zeminde, bunun üstüne binmiş ağır bir sosyal yıkım, neoliberal saldırı, bunu tamamlayan, bunun güvencesi ve aracı olarak baskı, kölelik, aşağılanma, hiçe sayılma varsa, bunlar da müzminleşmişse, bu bir yerde kendini bir patlama olarak gösteriyor. Kaldı ki, dünya küreselleştiği için, bunu burada pozitif anlamda kullanıyorum, bu patlamalar bulaşıcı da oluyor. Sınırlar bir anda yıkılıyor.

Kapitalizm tarihinde buna benzer bir durum ilk kez olarak 160 yıl önce, Avrupa’da 1848 Devrimleri fırtınası ile yaşandı. 1848 dünyasında ulaşım ve iletişim henüz son derece geri ve sınırlıydı. İngiltere üzerinden demiryolu kullanımının gündeme gelişi henüz yirmi yıllık, ABD üzerinden telgraf kullanımının gündeme gelişi ise henüz yalnızca birkaç yıllık bir olaydı. Ama yine de dünya, daha doğrusu o günün dünyası sayılan Avrupa, hayli küçülmüş sayılırdı. Fırtına 22 Şubat’ta Paris’te patlak verdi, 11 Mart’ta Viyana ve Prag’a, 17 Mart’ta Berlin’e sıçradı. Ardından İtalya’da bir dizi kente, öteki bazı Avrupa ülkelerine yayıldı.

Bugünden baktığımızda, dünya o zaman henüz çok büyüktü. Ama sanayi devriminin 50 yıl sonrası üzerinden baktığımızda, 1848’ler dünyası, sanayi devriminin başlangıç evresine göre de hayli küçülmüştü ve dolayısıyla etkileşim büyüktü. 160 sene sonra bugün ulaşım, iletişim ve dolayısıyla da etkileşim artık o zamanlarla kıyaslanamaz ölçülerde. Artık devrimler için birkaç gün sonra gelecek güvenilir haberler beklemiyoruz. Saati saatine internetten haber olarak, televizyondan canlı görüntü olarak izliyoruz. Bu hiçbir dönemle kıyaslanamaz boyutlarda ve güçte yoğun bir etkileşim olanağıdır. Günümüzde bu etkileşimin apayrı bir etkisi olacaktır. Bugün için burjuvazi onu kötüye kullanıyor ve bir dizi araçla dengeliyor, zaafa uğratiyor olsa da.

Bütün bunları bir kez daha şöyle toparlıyorum. İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar dünyanın genel bir gerçeğidir bugün. Savaşlar, genel bir emperyalist dünya savaşı olarak değil ama onun ilk hazırlıkları, ilk çatışmaları, ilk muharebeleri olarak halen gözler önündedir. Devrimler devrim olarak henüz yok ama devrimlere varabilecek ilk kıvılcımlar olarak bugün gene gözler önündedir. Tunus, Mısır vb. olaylar da bunun günümüzdeki yeni kıvılcımlarıdır. Büyük depremin ilk öncü sarsıntılarıdır bunlar.

Bu bakış açısı çok önemli. TKİP III. Kongresi’nin o kısacık bildirisinde bile, bu bakış açısı, partimizin bütün bir hazırlığını, örgütsel konumlanışını, çalışma tarzını, kadro yapısını, mücadele anlayışını, değerler sistemini belirlemektedir deniliyor. O kısacık bildiriye bile bu bakış ile güncel tutum ve davranışlar bütünü arasında dolaysız bir ilişki kuruluyor. Bildiri’de yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine işaret eden paragraf hemen ardından şöyle devam ediyor:

“Bu tespit partimizin tüm mücadele, çalışma ve örgütlenme çabasının belirleyici ana ekseni durumundadır. Partimiz tüm güncel devrimci görev ve sorumluluklarına buradan bakmakta, geleceğin büyük mücadelelerine bu bakış açısı ile hazırlanmaktadır. Her biçimi ile burjuva gericiğinin Türkiye toplumunu boğucu bir kuşatma altında tutması güncel olgusu geçici olmaya mahkumdur. Kapitalizmin onulmaz çelişkileri karşı konulmaz bir biçimde Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini bir kez daha devrimci sınıf mücadelesi alanına yöneltecektir. TKİP bu bilinçle, bundan beslenen bir devrimci güven ve iyimserlikle hareket etmekte, tüm güncel çabalarını bu süreci hızlandırmaya yoğunlaştırmakta, bunu ise şaşmaz biçimde proletarya devrimi hedefine bağlamaktadır.

“Partimizin bilincine, pratiğine ve tüm hareket tarzına sinmiş bu bakış açısı, doğal olarak kongremizin gündemindeki sorunları ele alışını da belirlemiştir.” (TKİP III. Kongresi Bildirisi)

Geçen yılın son aylarından yine burada TKİP III. Kongresi’ni konu alan bir konferans vermiştim. O zaman altını çizdiğim önemli noktalardan biri de şuydu:

Demıştim ki, şu geride bıraktığımız aylar içerisinde, kısa aralıklarla iki partinin kongresi gerçekleşti. Bu partilerden birinin kongresinden çıka çıka legal alana yeni bir düzeyde geçiş, yani yasal parti çıktı. Demek ki rejimde bir yumuşama bekleniyor ve Türkiye’nin görünür geleceğinde bir sosyal durgunluk öngörülüyor, bundan da barışçıl hazırlık sonucu çıkarılıyor. Yasal parti her zaman barışçıl hazırlıkla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Aynı zamanda rejimin yumuşayacağı, demokrasinin olanaklarının genişleyeceği, dolayısıyla yasal çalışma olanaklarının çoğalacağı düşüncesi var ve yasal parti aynı zamanda bunun ürünü olarak

gündeme getiriliyor.

Aynı dönemde bir başka parti daha kongre yapıyor, diye eklemiştim. Bu partinin kongresinden ise, tıpkı iki yıl önce yapılan II. Kongre’inde olduğu gibi, bir kez daha devrimci örgüt yaşamsaldır, tespiti ve vurgulu çağrısı çıkıyor. Düzene karşı sağlam bir devrimci konumlanış, parti örgütünün bu temelde çok yönlü olarak devrimcileştirilmesi, devrimci iç yaşamının güçlendirilmesi, sınıf eksenli partiye geçiş vb., vb. bunu tamamlıyor. Yasal partiyi seçenler, partiyi herkese açıyorlar, bunun için sokaklara kayıt büroları kuruyorlar. Devrimci örgüt yaşamsaldır diyenlerse partinin saflaştırılması, sağlamaştırılması, devrimcileştirilmesi, bununla çelişen unsurların ayıklanmasından söz ediyorlar. Biri reforma/barışçıl bir döneme hazırlık, ikincisi devrime hazırlık anlamına geliyor, görevler buna göre saptanıyor, tercihler buna göre yapılıyor. Biri şekilsiz bir ezilenler partisi, diğeri sınıf eksenli devrimci bir parti olmak peşinde.

Sınıf eksenli parti ne demek? Sınıf eksenli devrime hazırlık demek. Sınıf eksenli devrim olmadı mı ne olur? Tunus ve Mısır’da ne olduysa işte o olur! Bunlar son derece önemli ayırım çizgileri. Mısır’ı alacağız, başarısız 1905 Devrimi ile karşılaştıracacağız. Görünürde başarılı “Mısır devrimi”ni alacağız, gerçekte başarısız 1905 Devrimi’yle karşılaştıracacağız. Neden 1905’e devrim dediğimizi, neden Mısır’daki “devrim”e gerçekte ancak bir halk isyanı diyebileceğimizi enine boyuna tartışacağız. Bunu burada, bu tartışmanın içinde yapacağız. Böylece konumuzun da daha somut alanına girmiş olacağız.

Bir kez daha tekrarlıyorum, bu olaylara hep bir tarihi dönemin içinde bakacağız. Mısır’ın ya da Tunus’un derinlikleri bizim için esasa ilişkin bir önem taşımıyor. Biz Türkiyeliler devrimcileriz, biz bu ülkelerde olup bitenleri ancak genel dış çizgileri içinde görebiliriz. Tunus’ta ve Mısır’da bu tür bir hareketlenme beklemiyorduk, ama patlak verdiğinde de buna hiçbir biçimde şaşırırmıyoruz. Başka herhangi bir ülkede patlak verseydi yine şaşırmazdık.

Fay hatlarındaki enerji birikiminin saptanması toplumsal devrimler için çok daha zordur, sorun burada çok daha karmaşıktır. Ama yine de bir dönem öngörülebilir. O fay hatları ilk sinyalleri bize gönderebilirler ve işte gönderiyorlar da. Bugün Ortadoğu bir bütün artık. Bunu olaylar gösterdi. Ama bu bütünlüğü sağlayan bir tarih var, bir kültür var, bir dil birliği var. Yani bir rastlantı değil bu. Hani, toplumların özgünlüğü, kültürel yapısı, etnik yapısı demiştim ya... Dikkat edin, bu koşullar sağlıyor sözünü ettiğim bütünlüğü. Ortak payda altında topluyor. Bunlar aynı tarihin ve aynı kültürün insanları. Abbasiler’in, Endülüsler’in, Emeviler’in... Sömürge döneminde de Osmanlı’nın sömürgesiydi bunlar. Sonra Fransız ve İngiliz emperyalizminin sömürgesi oldular. Onlar yapay bir biçimde bölündüler. Tabii bu bölünme belli sonuçlar yaratmazlık edemedi, belli bakımlardan farklılaştırdı bu toplumları. Ama tarihin ve kültürün derinliklerinden gelen ortak özellikleri silemezdi ve böyle hareketlenmeler döneminde bu ortak yönler ön plana çıkabiliyor.

Buraya kadarki anlatımım içerisinde, Tunus’la başlayan, Mısır’la devam eden, giderek genel Ortadoğu sarsıntısı olarak süren olayların sadece bugünkü dünya tarihi içerisinde nasıl görülmesi gerektiğine ilişkin bir sunum yapmış oldum. Şimdi Tunus ve Mısır’da yaşananlara daha somut biçimde bakabiliriz.

Devamı var...

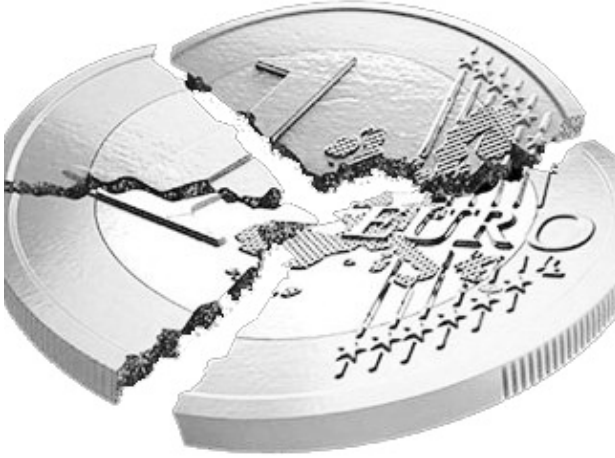
(tkip.org sitesinden alınmıştır...)

Sınıfsal antagonizmanın küresel odağı...

Avrupa'da krizin olası seyri

Volkan Yaraşır

Önümüzdeki süreçte böyle bir finansal fırtına sadece kıta da değil, küresel düzeyde de büyük çöküntülere yol açabilir. Avrupa dahil, Japonya, ABD ve hatta Çin'de ortaya çıkacak, büyük finansal dalgalanmalar beklenmelidir.

Avrupa'da kriz, yaygınlaşarak, derinleşiyor. Kriz kendini yıkıcı ve sürekli resesyon biçiminde dış vuruyor ve krizin double karakteri birbirini besliyor.

Kamu borç krizi ve bankacılık krizi şeklinde bir "gelişme" dinamiği gösteren kriz kıtayı, hızla sarıyor ve sarsıyor. Son beş yıllık süreç krizin bir dizi iç evreden geçerek, artarak sürdüğünü ortaya koydu.

Bu dönemde önce kendini Avrupa kıtasının Akdeniz havzasında dış vuran kriz, hızla merkez ülkeleri etkisi altına aldı. Krizi kontrol etmeye yönelik Troyka'nın yaptığı her hamle, palyatif sonuçlar yarattı ve krizin etkisini artırdı. Kriz geniş bir spektrumda kendini yıkıcı bir şekilde göstermeye başladı. 2013 yılının daha ilk çeyreği bu yöndeki verilerle dolu. Özellikle önümüzdeki birkaç yıl (2013-2014-2015) bir dizi küresel dinamik, jeo-politik ve siyasi faktörlerle birlikte son derece kritik önem taşıyor.

Zombi şirket ve bankalar

Kıtada krizin, AB'nin birinci periferisi olan Akdeniz havzasına yansısıyla kapitalist devletler aktif biçimde devreye girdi. Kapitalist devletler eliyle olağanüstü düzeyde "kurtarma" operasyonları yapıldı. Uluslararası şirketlere, sigorta şirketlerine ve bankalara sermaye aktarımı yanında, merkez bankası güvencesi ve desteği verildi. Hazine fonlaması yapıldı. Borç ertelemeleri gerçekleştirildi. Muazzam mali teşviklerle bu şirketler kurtarılmaya ve ayakta tutulmaya çalışıldı.

Kapitalist devletin bu "müşfik" adımları bütçe açıklarını mega düzeye ulaştırdı. Özellikle krizle birlikte yaşanan likidite "kıtlığından" dolayı borç çevrimi kırıldı. Periferide kamu bütçe açıkları kısa zamanda katlandı ve olağanüstü boyuta ulaştı.

Öte yandan kurtarılmaya çalışılan şirketler ve bankaların zombi karakterlerinden dolayı ekonominin tüm alanları enfekte oldu. Zombi bankaları ve şirketleri her kurtarma hamlesi enfeksiyonun etkisini artırdı.

Geçici narkotik rahatlamadan sonra bankalar yeniden iflas noktasına geldi.

Avrupa bankacılık sistemi (başta İspanya, Portekiz, Yunanistan ve İtalya olmak üzere) narkotik bir bağımlılık içine girdi. Finansal teşvik ve parasal enjeksiyonlarla "soluk alıp veren" bir yapı özelliği göstermeye başladı. Bu adımların narkotik bağımlılığı ne ölçüde tatmin edeceği müphemdir ve sistemin daha ne kadar böylesi adımlar atabileceği de tartışmalıdır.

Bankacılık sisteminin tabiatında olan zombilik, spekülasyon karakter kriz anlarında hızla açığa çıkar ve yıkıcı sonuçlar yaratır. Özellikle spekülasyon sermayenin ulaştığı boyut ve 1970'lerin başından itibaren birincil sermaye tipi olma özelliği, uzun bir birikim ve öteleme sürecinden sonra 2000'li yılların ortalarından itibaren olağanüstü yıkıcı ve patlamaya hazır finansal köpükler yarattı. 2008'de yaşanan finansal tsunami bu gelişmenin bir yansıması oldu. Herhangi bir önlem alınmadığından ve alınamayacağından dolayı, bugün açısından finansal köpük balonları yeniden son derece sarsıcı bir şekilde patlamaya hazır bir durumdadır. Önümüzdeki süreçte böyle bir finansal fırtına sadece kıta da değil, küresel düzeyde de büyük çöküntülere yol açabilir. Önümüzdeki dönemde, Avrupa dahil, Japonya, ABD ve hatta Çin'de ortaya çıkacak, senkronize sonuçlar yaratacak büyük finansal dalgalanmalar beklenmelidir.

2013: Kritik eşik

2013 yılında Avrupa'da resesyonun yıkıcı etkisi sürüyor. Gelişmeler, resesyonun sürekli bir hal almasını ve "büyük" resesyona dönüşmesinin olasılıklarını yükseltiyor.

Eurostat 2013 yılının ilk çeyreğine ilişkin verilerle son derece olumsuz bir tablo çizdi. Bu veriler aynı zamanda 2013'ün ikinci, üçüncü ve son çeyreğinin de risklerle dolu olduğunu ortaya koydu.

Euro bölgesinde 2013 yılının ilk çeyreğini kapsayan dönemde, Euro ülkelerindeki büyüme, 2012 yılının son çeyreğine göre binde 2 oranında gerçekleşti.

Euro bölgesindeki on yedi ülkenin Gayri Safi Yurtiçi Hasılası'nda (GSYİH) geçen yılın son çeyreğine oranla yüzde 1 civarında bir gerileme yaşandı.

Kıtanın Akdeniz havzasındaki ülkelerde (Yunanistan, Portekiz, İspanya, Kıbrıs, İrlanda ve İzlanda'da) büyüme oranlarında şiddetli düşüşler devam ediyor. Yunanistan, Kıbrıs, Portekiz ve İspanya ekonomileri tehlike sinyali veriyor. Bazılarının iflası tartışılıyor.

Kamu borç krizi ve bankacılık krizi sarmalından özellikle 2011'den sonra şiddetle etkilenen İtalya ekonomisi ise son derece ciddi problemler yaşıyor. İtalya'da burjuva siyasal rejimin stabilizasyonunda önemli sorunlar açığa çıkmış durumda. Genel seçimler siyasal krizi tetikleyici sonuçlar doğurdu.

Öte yandan AB'nin iki dominant ülkesinin durumu da kritik bir evreye girdi. Almanya'nın 2012'ye göre ihracatı yüzde 1.5 düştü. İthalatı yüzde 6.9 oranında geriledi. Almanya 2013 yılının ilk çeyreğinde binde 1'lik bir büyüme trendi gösterdi. Ama ülke ekonomisi 2012'ye göre yüzde 1.4'lük oranda küçüldü. Avrupa pazarındaki daralma, bir ihracat ülkesi olan Almanya'nın Asya ve Çin pazarına açılmasına yol açtı. Almanya'nın bu hamlesi bir düzeyde problemleri atlatmasını beraberinde getirdi. Almanya bu yönde bir dizi önemli adımlar attı. Örneğin trans Berlin-Pekin demiryolu hattının fiilen hayata geçirilmesi, Almanya'nın Asya pazarına ulaşmasını sağlıyor.

Fransa ise kritik eşiği geçti. Fransa 1945 sonrası en ağır resesyonunu 2009'da yaşamıştı. 2012'de girdiği negatif süreç 2013'de bir rutinde, şiddetlenmeden sürüyor. Fransa ekonomisi 2013 ilk çeyreğinde binde 2'lik bir gerileme içine girdi. 2013'de GSYİH'in yüzde 3'üne ulaşan bütçe açığının, 2014'de 4.2 ye çıkması bekleniyor. Fransa'da üretim durma noktasına geldi. Yatırımlar 2012'den beri geriliyor. İhracat düşüyor. Özellikle otomotiv sektörü ciddi problemler yaşıyor. Fransa ekonomisi bir dizi etkenle birlikte hızla gerileme sürecine girebilir. Hollande'nin sosyal kapitalizm vaatleri bir yıl içinde çöktü. Hollande, Afrika'da Mali işgali gibi hamlelerle agresyon politikaları izliyor. Ayrıca ultra neo-liberal politikaları hayata geçiriyor. Bu süreçte Fransa halkının alım gücü şiddetle düştü. 1984'den bu yana en düşük noktaya ulaştı. Fransa'da hızlı ve kronik yoksullaşma süreci yaşanıyor. Fransa'da kısa zamanda siyasal krize yol açacak gelişmeler yaşanırsa şaşırılmamak gerekiyor.

Yunanistan, Troyka'nın her türlü operasyonuna açık, "açık bir pazar" ülke haline geldi. Artık aldığı kredilerle dahi borçlarını çeviremez durumuna düşen Yunanistan, ancak borçlarının silinmesiyle iflasını erteleyebilecek aşamaya geldi.

İspanya'da ötelenen emlak krizi, birbirini tetikleyecek ve şiddetlendirecek bir krizin başlangıcı olabilir. Zombi bankacılık ve kamu borç krizi sarmalında olan İspanya, emlak sektöründe olası yıkımla olağanüstü bir sürecin içine girebilir. Bu süreç bir yandan olağanüstü rejimle sonuçlanacağı gibi, öte yandan Öfkeliyle, Asturias maden işçilerinin militan ruhu İspanya'yı sarabilir.

İtalya'da ekonomik kriz, siyasal krizin her an derinleşmesiyle kontrolsüz bir aşamaya ulaşabilir. Avrupa'nın bu üçüncü büyük ekonomisindeki çöküşün kıtanın bütününde şiddetli bir anafor yaratması kaçınılmazdır.

Kıbrıs'ta çürümüş ve zombilemiş bankacılık sistemi Troyka tarafından kontrol edilmeye çalışıldı. Fakat Rus oligarklarının ve büyük spekülasyoncularının üssü olan Kıbrıs'ın, AB'ye etkisinin ne olacağı henüz netleşmiş değil. Bankaların kendisi bile mevduatlarına bütünüyle hakim değil. Off-shore hesapları kontrol edilemiyor. Kıbrıs'ta iflas riski devam ediyor. Kıbrıs ayrıca jeo-

politik açıdan da önem taşıyor. Kıbrıs özellikle AB ve Rusya arasındaki hegemonya mücadelesinde Akdeniz'deki en kritik yer olarak dikkat çekiyor.

Bütün bunların yanında krizin dalgaları Fransa'yı da etkilemeye başladı. Doğu Avrupa ülkeleri de krizin yıkıcı etkisi altına girdi.

Avrupa'da kronik yoksulluk ve işsizlik

Bu koşullarda Avrupa'da kıta düzeyinde (buna emperyal çekirdekte yer alan ülkelerde dahil) yoksulluk ve işsizlik yaygınlaştı ve kronikleşti.

Özellikle 1980'lerin ortalarında neo-liberal politikaların radikal bir şekilde uygulanmasından sonra başlayan bu süreç, 1990'lı yıllarda bir üst aşamaya ulaştı. 2000'li yıllar ve özellikle 2008'de kapitalizmin yapısal krizinin depresyon şeklinde dışa vurmasıyla olağanüstü boyuta yükseldi.

Son beş yıllık süreç, son çeyrek asırlık süreçten daha alt üst edici oldu. Özellikle Yunanistan, Portekiz ve Doğu Avrupa ülkeleri bir anlamda yıkım ülkeleri olarak öne çıktı. Ayrıca her metropolün kendi içinde "güney" doğdu. Kronik yoksulluk gözle görülebilir bir aşamaya geldi.

Eurostat verilerine göre, Euro bölgesinde (2013 şubat ayı baz alındığında) işsizlik oranı yüzde 12'ye ulaştı. AB ülkelerinde ise yüzde 10.9'a yükseldi. İşsiz sayısı 19 milyon Euro bölgesi olmak üzere, AB ülkelerinde 26 milyonu geçti.

AB'de 3.5 milyon, Euro bölgesi ile toplam 6 milyona yaklaşan genç işsiz bulunuyor.

Yunanistan işsizliğin en yüksek olduğu (yüzde 27.2) ülke olarak öne çıkarken, genç işsizlerde bu sayı yüzde 58.4'e ulaşıyor. Yunanistan'ı İspanya (yüzde 27.16'yla) takip ediyor. İspanya'da genç işsizlerin oranı yüzde 55.7'ye ulaştı. İspanya'nın ardından yüzde 17.5 oranla Portekiz geliyor.

Almanya, Avusturya, Lüksemburg, Belçika ve Hollanda'da resmi verilere göre tablo olumlu bir seyir arz ediyor. Sırasıyla işsizlik oranı yüzde 5.4, yüzde 4.8, yüzde 5.5, yüzde 8.2, yüzde 6.2 olduğu açıklandı.

İspanya'da bu yılın ilk aylarında yayınlanan rapora göre, 2008'den bu yana ülke genelinde yoksulluk yüzde 8 oranında artış gösterdi. Ülkenin güneyi ve kuzeyi arasında (bunu zenginler ve yoksullar olarak da okumak mümkündür) fark ekonomik kriz döneminde hızla arttı. 1 yıldan uzun süre işsiz kalan İspanyolların sayısı 2006 yılına göre 7 kat arttı. Aynı yıla oranla halkın refah düzeyinde yüzde 13.7 gibi şiddetli bir düşme yaşandı.

İtalya'da da yoksullaşma derinleşti ve kronikleşti. İtalya'da yayınlanan Confcommercio'nun raporuna göre İtalya'da her gün 615 kişi yoksullaşıyor. Ekonomik krizle yoksulların sayısı dört milyona yaklaştı. Aynı veriye göre 2012'de 8.6 milyon kişi yoksulluk sınırı altında yaşıyor. Bu sayı 2013'te 14 milyona ulaştı. Gençler arasındaki işsizlik yüzde 40 sınırına dayandı. İşçi ve emekçilerin alım gücü 2012'ye göre yüzde 4.8 oranında düştü.

Kapitalizmin yapısal krizinin 2009 sonrası odak coğrafyasına dönüşen Avrupa, kriz ve Troyka'nın karşı devrimci operasyonları sonucu muazzam bir sosyal yıkımla karşı karşıya kaldı. Sistemik işsizleştirme, güvencesizleştirme, sendikasılaştırma, yoksullaştırma ve mülksüzleştirme politikaları kitlesel ve kronik yoksulluğa yol açtı. Aynı süreç kitleleri öfkeli kıldı, işçi sınıfı ve emekçi yığınları ayağa kaldırdı.

Son 5 yıllık süreç sınıfsal antagonizmayı şiddetlendirdi. Aynı dönemde Avrupa siyasal tarihinde, 1918-1923 yıllarını kapsayan 1. sol dalgadan sonraki

Avrupa siyasal tarihinde, 1918-1923 yıllarını kapsayan 1. sol dalgadan sonraki en büyük sınıf ve kitle hareketleri yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor.

en büyük sınıf ve kitle hareketleri yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor.

Avrupa: Sınıfsal antagonizmanın odağı

Avrupa önümüzdeki yıllar yine küresel düzeyde sınıfsal antagonizmanın odağı olmaya devam edecek.

Avrupa sınıf ve kitle hareketinin yeni bir yükselişine sahne olabilir.

Kitlesellenen, yaygınlaşan ve kronikleşen işsizlik, yoksulluk kıtayı yeni öfke dalgalarıyla sarsabilir. Yaşanan yüksek konjonktürün farklı boyutları da Avrupa'da sınıfsal antagonizmayı şiddetlendirebilir.

AB'de kuruluş zemininden (bütün manipülatif propagandaya karşı emperyalist bir proje olmasından) kaynaklanan nedenlerden ve kapitalist eşitsiz gelişme yasasının doğal sonucu olarak, şiddetli merkez ve periferi gerilimi yaşanıyor. Bu melez tanımı biraz daha açarsak, kriz süreci AB'nin özellikle Almanya eksenli yeniden yapılanması ve periferinin ise yeniden "sömürgeleştirilmesi" olarak biçimlendi.

Bu süreç kitlelerin AB "büyüsünden", halüsinasyonundan hızla kurtulmasına yol açtı. Yunanistan, İspanya ve Portekiz de yaşanan pratikler, senkronize sınıf ve kitle mobilizasyonları ve sokağın yaratıcı, yıkıcı ve öğretici gücü kıtanın bütününde emeğin "hayalet" gibi dolaşmasını beraberinde getirdi.

Kriz süreci ayrıca, AB'nin iki dominant ülkesi arasında gerilimi daha da şiddetlendirdi. Dev ekonomik gücüyle krizi kendi emperyalist projeleri için daha uygun bir biçimde değerlendiren Almanya, AB'nin homojenleşmesi ve yeniden yapılanması yönünde hamleler yaptı. Bir taraftan bu süreç emperyalist özneler arası hegemonya savaşı/krizine hazırlık olarak işledi. Öte taraftan Avrupa'da, özelden Doğu Avrupa'da Almanya'nın ekonomik ve nüfuz alanı genişledi ve derinleşti.

Fransa bu süreçte, Almanya'nın gerisinde kaldı. Sarkozy döneminde, Merkel-Sarkozy flörtü yanında, ABD ve İngiltere ile ilişkiler yoğunlaştırıldı. Libya agresyonu hem bu ilişkinin bir yansıması, hem de AB içinde Fransa'nın ikinci bir güce dönüşmesi karşısında kontr bir hamle oldu. Hollande iktidarı dönemi, Almanya-Fransa arasındaki "dengeli gerginliğin" çıplak gerginliğe dönüşmesine yol açtı.

Krize ilişkin AB, AMB politikalarında farklı yaklaşımlar gündeme geldi.* Fransa bu süreçte ekonomik sorunlarla daha fazla uğraşır ve içe

kapanırken, Mali operasyonu gibi hamlelerle eski sömürgelerinde ataklar yaptı. Bu ataklarla Fransa, yeni dönemde hegemonya savaşlarında "bende varım" dedi. Önümüzdeki dönem, var olan gerginliğin artması ve AB içinde yansımalar bulması yüksek bir olasılıktır.

Bütün bunların dışında Ortadoğu'da İran merkezli bir bölgesel savaşın yaşanması, Suriye'de iç savaşın, bölgesel savaşı tetikleyici yönleri AB içindeki bir dizi sorunu alevlendirecektir. Küresel jeo-politiğin düğüm noktası olan Ortadoğu'daki gelişmeler, küresel düzeyde yıkıcı sonuçlar yaratabilir.

Bu gelişmelere bağlı petrol fiyatlarındaki yükseliş, Japonya'da sürekli resesyon hali gösteren krizin, finansal krizi tetiklemesi, Çin'in büyüme oranında yaşanacak "radikal" düşüş, AB'yi ve özellikle Almanya'yı sarsması kaçınılmazdır.

Sözünü ettiğimiz bu faktörler AB'nin önümüzdeki yılları son derece kritik yaşayacağını ortaya koyuyor. Kıta çok yönlü ve çok boyutlu etmenlerle birlikte, kapitalizmin yapısal krizinin odak coğrafyası olmayı sürdürüyor.

İçine girilen süreç sınıf ve kitle hareketinde yeni bir momenti işaretliyor.

Kitada sınıfsal antagonizmanın şiddetleneceği bir sürecin içindeyiz.

Yeni öfke patlamaları kıtayı sarabilir. Özellikle Yunanistan, İspanya, Portekiz bu patlamaların öncüsü olabilir. Ayrıca krizin derinleşmesinin en yıkıcı sonuçları, en hızlı bir şekilde bu ülkelerde kendini gösterecektir. İçine girilen konjonktürde İtalya'yı hatta Fransa'yı dikkatle izlemek gerekiyor.

* Hollande, kamu borç krizi ve bankacılık krizi içindeki ülkelere Troyka'nın Almanya eksenli dayattığı mali kısıtlama politikalarını olumlamıyor, bu politikalar yerine büyüme odaklı politikaları savunuyor. Ya da mali istikrar için büyüme odaklı stratejilere önem veriyor. Bu tavırda Fransa'nın, Akdeniz havzasındaki ülkelerde yaşanan kamu borç krizinden daha yoğun etkilenmesinin payı bulunuyor. Ayrıca Almanya'nın dış ticaret fazlası vermesi, Fransa'nın dış ticaret açığı veren ülkeler arasında yer alması, Fransa'nın mali tedbirlere mesafeli yaklaşmasına yol açıyor.

Fransa'nın son yıllarda bütçe ve ticaret açıkları büyüdü, kredi kuruluşlarında-güven endekslerinde-düşüşlerle karşılaştı. Hollande hükümeti mali istikrar için büyümeyi öne çıkarıyor. Bu da Merkel ve Hollande hükümetleri arasında gerginliğe yol açıyor.

Birleşik Metal-İş yönetimi MESS-Türk Metal saltanatına boyun eğdi...

Sınıf sendikacılığı bayrağını yükseltelim!

Beklenen oldu. Birleşik Metal-İş Sendikası yönetimi de MESS ile anlaşmaya vardı. Tutup daha önce Türk Metal'in imzaladığı aynı sözleşmeye imza attı.

Beklenen oldu. Birleşik Metal-İş Sendikası yönetimi de MESS ile anlaşmaya vardı. Tutup daha önce Türk Metal'in imzaladığı aynı sözleşmeye imza attı.

Beklenen oldu dedik, çünkü Birleşik Metal yönetimi daha Türk Metal'in sözleşmeye imza attığı aynı gün yayınladığı açıklamada sinyali vermişti. Yönetim "Yine bir gece yarısı yine işçiden habersiz yine metal işçilerinin ortak mücadelesine engel olmak için işbirlikçiler hiç değişmemiş!" başlığını taşıyan açıklamasında, imzalanan sözleşmenin içeriğini değil biçimini eleştirmekteydi. Sözleşmenin içeriğini, ücret başta olmak üzere genel olarak kendi mücadelesinin kazanımı sayıyordu. Sözleşmenin hem işçilere danışılmadan bir gece yarısı imzalanmasına, hem de daha özeldir Birleşik Metal MESS ile aynı gün randevusu varken devre dışı bırakılmasına ise tepki gösteriyordu.

Aslında yönetim tam bir şaşkınlık içerisindeydi. Çünkü tüm hesaplarını Türk Metal'in fabrikalarda patlamaya yol açacak çapta ağır bir satışa imza atması üzerine yapmıştı. Bunun için de TİS stratejisini bekle görcü bir savunma anlayışı üzerine kurmuştu. Fakat imzalanan sözleşme bir satış sözleşmesi olsa da, bir öfke patlamasının önünü almak için göz boyayıcı önlemler de içeriyordu. Bunun için fabrikalarda satış sözleşmesine büyük bir öfke sözkonusu olsa da, bu öfke bu engelleri aşip kabından taşabilecek yoğunlukta olmadı. Dolayısıyla da her şeyini bu öfke patlamasına bağlayan ve böylelikle de kendi rolünü hiçeştiren Birleşik Metal yönetiminin TİS stratejisi de iflas etti.

Belirtmek isteriz ki, daha TİS sürecinin en başından itibaren Metal İşçileri Birliği, konuyla ilgili tüm değerlendirmelerde bu tehlikeye dikkat çekmiş ve bekle görcü TİS stratejisinin gerçekte kendi ayağına kurşun sıkmaktan başka bir sonuç üretmeyeceğine işaret etmişti. Kendilerini MESS ve Türk Metal'in yapacaklarına endeksleyenlerin sürüklenecikleri ve en sonunda da onların satış sözleşmelerine imza atacakları öngörüsünde bulunmuştu.

Fakat Birleşik Metal yönetimi ne bu uyarılara kulak astı, ne de süreç içerisinde bekleyen tehlikenin işaretleri apaçık ortadayken bunu gördü. Sonuçta korkulan başına geldi. Ancak yine de satış sözleşmesi imzalandıktan sonra bu durumdan kurtulma olanağı vardı. Şöyle ki Birleşik Metal yönetimi kararlı davranabilir, risk alabilir ve giderek de tabanda zayıf da olsa varolan grev kararlılığına yaslanarak ilerleyebilirdi. Böylelikle hem iddialarının arkasında durur, hem de Türk Metal'den kurtulma mücadelesi veren metal işçilerinin ve özeldir Bosch işçilerinin umudu olmaya devam ederdi. Dahası yine aynı sözleşmeye imza atılsa dahi yürünecek daha uzun bir yol, yapılacak daha çok hamle vardı. Örneğin grev tarihleri saptanabilir, en hazır fabrikalardan başlayarak greve çıkılabilir, her şeye rağmen beklenen katılım sağlanamazsa bir yerden sonra greve de son verilip imza atılabilir.

Pekala Çaykur'da grev başarısız oldu, ama yine de Tek Gıda-İş yönetimi onurunu kurtardı ve işbirlikçi sendika karşısında moral üstünlüğü elinde tutabildi. Çünkü büyük hatalarına rağmen greve çıkma gücü gösteren Tek Gıda-İş yönetiminin "biz direndik ama işçiler arkamızda gelmedi" söyleminin bir inandırıcılığı vardı. Fakat aynı şey Birleşik Metal yönetimi için söylenemez. Zira Türk Metal nasıl ki grev kararı alıp da işçilerin grev tarihinin açıklanması yönündeki isteğine yanıt vermek yerine soluğu satış masasında almışsa, Birleşik Metal yönetimi de daha ileriye gitmek yerine Türk Metal'in peşine takılmıştır.

Bunun için Birleşik Metal yönetiminin grev için metal işçisinin isteksizliğini bahane olarak sunması doğru değildir. Çünkü, ilk olarak bu isteksizliği yönetimin inisiyatifi Türk Metal'e bırakan TİS stratejisi yaratmıştır, ikinci olarak ise pekala bu aşamada da yapılacak çok şey varken, yönetim önderlik yapmak ve öne düşmek yerine korkuları büyütme başka bir şey yapmamıştır.

Öyle ki Türk Metal'in satışa imza atmasının

arkasından toplanan TİS Komisyonu toplantısında, grevden kaçınan yönetim, anlaşma yönünde tutumunu kaba biçimde ortaya koyarken, kendisine rağmen zayıf da olsa grev kararlılığını gösteren temsilcileri, grev korkusuyla terbiye etmeye yönelmiştir. Bu koşullarda zaten sayıları az olan bu temsilciler de duruma boyun eğmişlerdir. Böylelikle de Türk Metal'in satış sözleşmesine imza atmak için tüm kapılar ardına kadar açılmıştır. Sonuçta da Türk Metal gibi işçilere sormadan bir gece yarısı olmasa da, öz olarak aynı sözleşmeye imza atılmıştır. Biçim olarak demokratik yolların izlenmesi ise, atılan imzanın ağırlığını zerrece azaltmamaktadır.

Öte yandan Türk Metal ile kıyas kabul etmese de, bu biçimsel demokrasinin sınırları da malumdur. Bu demokraside herkes sözünü söylemekte, ama eninde sonunda karar, ipleri elinde tutan yönetimin olmaktadır. O yönetim de Türk Metal gibi baskı ve zorbalıkla olmasa da, çeşitli demagoji ve yönetimde olmanın ayrıcalıklarıyla tabandan yükselen sesleri bir biçimde etkisizleştirmektedir.

Birleşik Metal yönetiminin iddiası odur ki, Türk Metal'in önden imzaladığı bu sözleşmenin içeriği, gerçekte kendi mücadelelerinin bir sonucudur. Dahası sözleşmedeki kimi maddeler kendi taslaklarından aşırıdır. Bu iddiada bir haklılık payı vardır kuşkusuz. Evet, Birleşik Metal faktörü, metal işçilerinin öfkesi, Bosch çıkışı olmasaydı, MESS ve Türk Metal çok ağır bir satışa imza atabilirlerdi. Tüm bu korkulardan dolayı da hem satışa imza atarken çok zorlandılar, hem de verebileceklerinin üstüne çıktılar. İyi ama böyle olsa dahi Birleşik Metal üyeleri neden bu kadarıyla yetinecekmiş ki, neden bu kadarıyla avunacakmış ki? Örneğin ücretler konusunda neredeyse sadece talep edilenin yarısı elde edilmişken, bunu neden sineye çekecekmiş ki? Üstelik halkın ayağa kalkarak faşist buyurmalara meydan okuduğu bir dönemde...

Metal İşçileri Birliği, işte bunun için metal işçilerini Birleşik Metal-İş yönetiminden, bu iradesizliğinin, yaptıklarıyla Birleşik Metal'i düşürdükleri bu durumun hesabını sormaya çağırılmaktadır. Bununla birlikte de MESS ve Türk Metal'in bu durumu kullanması karşısında da uyarmakta, bunun için yönetimden hesap sorarken Birleşik Metal'e sahip çıkmaya çağırılmaktadır.

Çünkü yaşadığımız bu vahim tablo, binlerce üyesiyle sendikamızın değil, sendikamızın koltuklarında oturanların, onların yasalıcı ve bürokratik sendikacılık anlayışlarının eseridir. Bunun için gün sendikamızda bu anlayışla mücadele etme günüdür, gün Metal İşçileri Birliği'nin ilke edindiği sınıf sendikacılığı anlayışını bayraklaştırma günüdür.

Eğer başarısak Birleşik Metal'i düşürüldüğü bu durumdan çıkarır, hem Bosch'ta hem de tüm işkolunda MESS ve Türk Metal saltanatını yıkabiliriz.

Metal İşçileri Birliği

12 Haziran 2013

Emeğimiz, haklarımız ve geleceğimiz için

Direnişe sahip çıkalım!

Metal İşçileri Birliği, bir çağrı yayınlamaya metal işçilerini Taksim direnişini sahiplenmeye, mücadele ruhunu fabrikalara yaymaya davet etti....

Fabrikalardan alanlara yürüelim!

Arkadaşlar!

AKP hükümeti yağma ve talan düzenini sarsan emekçi halkın isyanını bastırmak için bu sabah Taksim'e müdahale etti. Yalan makinası medyanın desteğiyle yapılan operasyon yoluyla bu haklı mücadeleye ezilmeye çalışılıyor. Böylelikle parkını koruyan, haklarına sahip çıkan, kendisini kul köle gibi gören iktidara karşı ayaklananlar hizaya çekilmeye çalışılıyor.

Bunun için Taksim'e sahip çıkalım. Barikat olalım. Unutmayalım ki bu büyük mücadele iki ayrı sınıfın, iki ayrı dünyanın kavgasıdır. Bize hayat hakkı tanımayan, haklarımızı çalıp, taşeronluk adındaki köleliğe mahkum eden, üretim çarkları altında binlerimizi kıyan

sömürü düzenine karşı emeğin ayağa kalkışıdır. Bunun için biz de bu kavgada yerimizi alalım. Fabrikalardan sesimizi yükseltelim. Eğer biz ayağa kalkarsak halkın öfkesi karşısında sallanan gerici-faşist rejimi durdurabiliriz. İşte bunun için paydos saatlerinde dağılmayalım, fabrikalardan hep birlikte çıkarak alanlarda yerimizi alalım. Sendikalarımızın yönetim koltuklarında oturanları da bu büyük direnişe destek için sorumluluk almaya zorlayalım.

Metal İşçileri Birliği, tüm işçi arkadaşlarımızı kol kola alanlara çıkmaya çağırıyor.

Haydi eyleme, direnişe!

Haydi geleceğimiz için sınıf kavgasına!

Metal İşçileri Birliği

11 Haziran 2013

Birleşik Metal-İş yönetimi tarafından yapılan açıklamada şunlar söylendi:

"2012-2014 dönemi grup toplu iş sözleşmesi sendikamız ile MESS arasında 11 Haziran 2013 tarihinde yapılan görüşmelerin ardından imzalandı. Bu görüşmelerde ayrıca prosedürleri ayrı yürütülen 7 işyerinin sözleşmeleri de imzalandı. Bu işyerleri Arfesana, Arpek, Dostel, Standart Depo, ABB, Cengiz Makine ve SİO. ABB ve Cengiz Makine işyerleri yetki itirazları nedeni ile grup toplu iş sözleşme prosedürünün dışında kalmışlardır. Diğer 5 işyeri ise toplu sözleşme metin ve haklardaki farklar nedeniyle görüşmeleri ayrı sürdürülen işyerleri idi. İmzalanan sözleşme ile kimi idari maddelerde 30 yıldır yapılmayan değişiklikler yapıldı.

Ücret zamlarından önce sendikamızın başından itibaren toplu sözleşmenin en önemli gündemi olarak ilan ederek tüm tarafların kabul etmesini sağladığı iblağ ve iyileştirme uygulaması da toplu sözleşmeye girdi. Buna göre 4,64'ün altında ücret alanların ücretleri 4,64'e tamamlandıktan sonra 6,31 TL'ye kadar olan ücretlere 6,31'i geçmemek şartıyla 0,20 TL iyileştirme yapıldıktan sonra her iki altı ay için yüzde 7'şer oranında zam yapılması konusunda anlaşmaya varıldı. Son iki altı ay için zam oranları ise ilgili dönem enflasyon oranı kadar olacak.

Sosyal hakların büyük kısmında ise birinci yıl yüzde 15 oranında ikinci yıl ise enflasyon artı 2 puan zam alındı. Ayakkabı parası yüzde 20, çocuk parası yüzde 22 ve yolluklar yüzde 24 oranında artırıldı."

İz Enerji işçileri grev kararını astı!

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne (İBB) bağlı olan İz Enerji ile şirkette yetkili sendika DİSK/Genel-İş 2 No'lu Şube arasında 12 Şubat tarihinden beri süren Toplu İş Sözleşmeleri (TİS) tıkanmış ve uyuşmazlıkla sonuçlanmıştı. 12 Haziran'da sendikanın aldığı karar üzerine İBB'ye grev kararı asıldı.

Konak Pier önünde toplanan yüzlerce işçi buradan İBB'ye coşkulu ve öfkeli bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Eylemde TİS taleplerinin yazılı olduğu dövizler de taşındı.

İBB önüne gelindiğinde ilk önce DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı konuştu. Sarı, konuşmasında grevin hak olduğunu ve İBB'nin bir an önce TİS'i imzalaması gerektiğini söyledi. Taksim direnişini selamlayarak konuşmasını bitirdi. Ardından Genel-İş 2 No'lu Şube Başkanı Taner Şanlı basın metnini okudu. Şanlı, İz Enerji bünyesinde çalışan işçilerin adlarını saydı ve yaptıkları işlerin, alınterlerinin karşılığını istediklerini söyledi. Mücadele kararlı olduklarını belirtti.

Basın açıklamasının ardından alkışlarla grev kararı asıldı. Eylem halaylar çekilerek bitirildi.

Daha sonra Taksim direnişini selamlamak için 1. Kordon yolu trafiğe kapatılarak Gündoğdu Meydanı'na yürüldü. Gündoğdu Meydanı'na "Çav Bella" marşı eşliğinde girildi. Meydandaki çadırların etrafının dolaşılması sırasında direniş selamlayan ve hükümeti kınayan açıklamalar yapılarak yürüyüş sonlandırıldı. Eyleme DİSK Ege Bölge Temsilciliği, Genel-İş 1 ve 5 No'lu şube başkanları, Tümbel-Sen 1 No'lu Şube ve İzelman işçileri destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

NBR Makine'de işçi kıyımı

Bursa'da kurulu bulunan ve Birleşik Metal Sendikası'nda örgütlenen N.B.R Makine işçileri işten atma saldırısıyla yüzyüze kaldı. İşçilerin sendikaya üye olmasının ardından saldırıya geçen patron 17 işçiyi işten attı.

İşten atılmalar üzerine yazılı bir açıklama yapan Birleşik Metal Genel Yönetim Kurulu, işten atılan işçilerin fabrika önünde mücadelelerini sürdürecekleri ve hukuki süreç için de çalışmalara başlayacaklarını duyurdu.

Adres: Ankara yolu 17. km. Kestel

Kızıl Bayrak / Bursa

“Herkes mücadeleye etmelidir!”

Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Binali Tay ile konuştuk...

- İçine girdiğimiz dönemde Türkiye’de emekçiler sokağa çıkmaya başladı. Sermaye devletinin 1 Mayıs’ta Taksim’i yasaklamasına işçi ve emekçiler direnişle cevap verdi. THY emekçileri, THY yönetiminin dayatmalarına karşı greve çıktı. AKP’nin pervasızca saldırıları Gezi Parkı direnişçilerine de yönelmiş durumda. Yaşanan gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz. Bunlar neyin ürünü?

- Tabii her şeyden önce Taksim’in mevcut iktidarlar tarafından kapatılmasına karşı işçi ve emekçiler tarafından zorlanarak bütün etkinliklerin orada yapılması önemlidir. Siyasi iktidarlar emniyet gücünü de arkasına alarak bu direnişleri bastırmıştır. Tabii bunlar işçi sınıfı mücadelesinde yaşanabiliyor. Yer yer üstünlük sağlanıyor, barikatlar yarıyor.

Bu sene 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanması mevcut AKP iktidarının bahane ettiği kazı çalışmasıyla yasaklanmıştı. Dolayısıyla bunu her zaman söylüyorum, konfederasyonlarımız DİSK, KESK, Türk-İş, özellikle Türk-İş için söylüyorum, Taksim’in kazanılması için ciddi anlamda çaba harcamadıklarını görüyorum. Türk-İş sadece söylemde bulunmuştur. Türk-İş tabanına seslenerek 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak için hazırlanmadı. Çünkü Türk-İş’in 1 Mayıs kutlamasındaki bir düşüncesi, hedefi olmadığını biliyoruz. Geçen sene Bursa’ya gitti, bu sene kazıları bahane ederek “ne yapalım başvurduk ama olmadı” gibisinden gerekçelerle sorumluluğu üstünden attı. Oysa biz burada örgütlü bir şekilde bin kişiyle belli bir yere kadar gitmiştik. Eğer konfederasyon ciddi bir hazırlık içinde olsaydı bugün Taksim işçi sınıfına açık olacaktı. Her şeye rağmen bu mücadele önemlidir. Bütün sendikalar, kurumlar, kitle örgütleri Taksim’in işçilere açılması için irade ortaya koydular. Mücadele ettiler.

Son yıllarda işçi ve emekçiler yoğun baskılarla karşı karşıya. İşten atmalar sendikasızlaştırma, sürgünler, taşeronlaştırmanın hızlı bir şekilde yaygınlaşması... Bu süreçte de bugünlerde yaşanan Gezi Parkı olayı da bu işin tuzu biberi oldu. Artık işçi ve emekçiler patlama noktasına geldiler. Türkiye’nin dört bir yanında, Gezi Parkı’ndaki “ben yaparım, ederim mantığına” işçiler-emekçiler, DKÖ’ler, siyasi partiler buna cevap vermişlerdir ve bunun mücadelesini sürdürüyorlar. Bütün demokratik unsurları Taksim’in kendilerinin olduğunu ortaya koyarak mücadele verdiler. Umarım

bu süreç ileri taşınır. Bu süreci ileriye taşımak için hem sendikalara, hem DKÖ’lere büyük sorumluluklar düşüyor. Birlikte çalışma kültürünü daha da zenginleştirip bu süreci, bu sistemi ve baskıları aşacağına inanıyorum.

- İleri taşımak dediniz. Nasıl ileri taşıyabiliriz? Taleplerimiz ne olmalı?

- Öncelikle bütün demokratik güçler için örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması, taşeronluk sisteminin lav edilmesi, sendikaların içindeki bürokrasiyi kırmak, daha doğrusu demokratik sendikal anlayışı yaratmak... Böyle bir zeminde toplumun sorunlarını ortaya koymak... Barınma hakkına kadar bu sorunlara karşı birlikte hareket ederek, hareketi ileri taşıyabiliriz.

- Bundan 43 yıl önce 15-16 Haziran’da işçi sınıfı sokaklardaydı. Bugün yine farklı taleplerle olsa da sokaklarda işçi ve emekçiler var. BDSP ise böylesi bir dönemde 15-16 Haziran Büyük İşçi Direniş’inin yıldönümünde sınıfsal taleplerle Gebze’de miting gerçekleştirecek. Bu çalışmayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Tabii çalışmalar önemlidir. Bunlar işçi sınıfı mücadelesinin deneyimleri, birikimleri tarihidir. Bunun içerisinde 15-16 Haziran mücadelesi bugün Gezi Parkı direnişinin bir örneğidir. 15-16 Haziran deneyimi önemlidir. Kendiliğinden gelişen işçi hareketi olarak Kocaeli’den işçilerin fabrikalarını terk edip Kadıköy’e kadar yürümeleri tarihi bir olaydır. Bu olaylarda mücadele uğruna işçiler şehit düştü. Onları da saygıyla anıyorum. O günden bize kalan mücadele için, bugün sizlerin yaptığınız demokratik, özgün çalışmayı herkesin benimsemesinin gerektiğini düşünüyorum. Sizlerin hem işçi sınıfı arasında hem alanlarda, mahallelerde yaptığınız örnek çalışmanın içerisinde olmak, onun destekçisi olmak, bu birlikteliği yaratmak işçi sınıfı açısından daha da önemli olacaktır.

Tabii 15-16 Haziran mücadelesi o günkü sendikal harekete ve işçi sınıfına yönelik hak gasplarına karşı verilen önemli bir mücadeleydi. 15-16 Haziran Direniş’iyle ilgili bu çalışmaları çok önemseyeceğimizi hatırlatmakta fayda var. Tüm çalışanlar, emekçiler 15-16 Haziran’da yapılan bu çalışmaya katılmalı ve alanlarda taleplerini ortaklaştırarak hareket etmelidir. Bizler de sendika olarak çalışmalar gerçekleştirdik. Ama bu dönemde, bütün kurumların tek alanda bir çalışmaya katılması gerektiğini düşünüyorum. Onun için bu çalışma biraz önce dediğim gibi önemlidir ve bütün emekçiler bu alanlara sahip çıkmalıdır. Artık bu miras ileri taşınmalıdır. Herkes elini taşın altına koyarak, sırt sırta vererek mücadele etmelidir.

Kızıl Bayrak / Tuzla

İşçilerle Taksim Direniş hakkında konuştuk...

“Burası ülke meselesi”

Süleyman Keskin (Enerji Sen Örgütlenme Uzmanı): Biz her şeye rağmen yaşananları şöyle tarifliyoruz; Buradaki üç tane ağaca sahip çıkılması, Gezi Parkı’na sahip çıkılmasıyla başlayan bir direnişti, ama gelinen nokta itibarıyla 10 yıllık AKP iktidarının yürütmüş olduğu yönetim şekline bütün halk kesimlerinin vermiş olduğu tepki.

Her kesimin sokağa çıktığı, kendi taleplerini dile getirdikleri bir öfkeye dönüştü. Kadınlar burada eşit yurttaşlık için, mahalleliler yaşam alanlarına, barınma haklarına sahip çıkmak için, biz de DİSK olarak taşeron çalışma koşulları, emekçiler üzerindeki dayatmalara karşı buradayız. Başından beri buradaki yoldaşlarımızla birlikte mücadeleyi yürütüyoruz. Burada her talep yükseliyor. Biz de buradan işçi sınıfının taleplerini yükseltmeye çalışıyoruz. Şunu iyi biliyoruz, burada yürütülen mücadele, AKP’ye karşı yürütülen mücadele işçiler olarak sendikalar olarak olmadığımız takdirde yarın işçi sınıfına yönelik çok ciddi saldırılar gelecek. Emekçilere dönük çok ciddi saldırılar gelecek. İşçi sınıfına yönelik saldırılar ve halkımızın, emekçilerin yükselttiği talepleri beraber yürütmeye çalışıyoruz. Bunun somutlanmasından biri de 15-16 Haziran yürüyüşü olacak. 15-16 Haziran için ikinci bir kardeş direniş derler. 15-16 Haziran’ın yıldönümünde biz de DİSK olarak yine burada olacağız. Taksim Dayanışması ile taleplerimizi ortaklaştırarak burada olacağız.

Erol Atak (Dev Sağlık-İş üyesi): Burası insana öyle bir duygu veren alan ki bırakılıp gidilecek bir yer değil. Hükümetin uygulamış olduğu orantısız güç bu dikta rejimine dur denmesi gereken noktada. Burada işçisi, memuru, köylüsü diye bir ayırım yok. Burası ülke meselesine dönüştü. Bunun karşısında belinde silah olan kişileri gösterici diye dillendirip bizi “terör örgütü” olarak göstermeye çalışıyorlar. Biz terör örgütü değiliz. Gezi Parkı’na, ülkemize sahip çıkmak için buradayız. Baştan beri dikta rejimi diyoruz. Siyasal iktidara, hükümetin bakanlarına biz Dev Sağlık-İş olarak belki elli defa gittik. Odalarına, katlarına çıktık. Pankartlı eylemler yaptık. Ama sözümüzü dinlemediler. Bunlar işverenlerle ortak çalışıyorlar. İşverenler ne derse onu yapmak zorundalar. Çünkü seçim yatırımları oradan karşılıyor. Tayyip Erdoğan yurtdışından geldiği zaman insanlar yevmiyeyle havaalanına karşılamaya götürülürken bu alanda asgari ücretliler vardı. İşte tepki buna. Böyle bir hukuksuzluk olur mu? Mutlaka bir özgürlük olması gerekiyor. Bu ülkede herkesin eşit olması gerekmiyor mu? Ben sağlık çalışanı bir taşeron işçiyim. Hastanede çalışma arkadaşlarımla aynı işi yapmama rağmen aynı imkanları bulamıyorum. Bundan bir süre öncesine kadar yemekhanemiz bile ayrıydı. Bunun artık ortadan kalkması gerekiyor. Bakın burada farklı görüşleri olanlar var. Ama hepimiz burada birlik ve beraberlik içerisindeyiz. Burada “Yaşasın halkların dayanışması!” diyoruz.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Taksim-Gezi'ye enternasyonal destek

Taksim Direnişi, daha ilk gününden itibaren direniş ruhunu tüm dünyaya yaydı. Çeşitli ülkelerde yapılan eylemlerle enternasyonal dayanışma yükseltilmeye, direnişe soluk katılmaya devam ediliyor.

12 Haziran

Basel Taksim Direnişiyle Dayanışma Platformu, Taksim'e saldırının ardından spontane bir miting gerçekleştirdi. Miting Basel'in Claraplatz Meydanı'nda oldu.

Mitingde bileşenlerin yanısıra İsviçre Sosyal Demokrat Partisi (SPS), Yeşiller Partisi ve Unia sendikası adına birer temsilci konuşma yaparak Taksim direnişi ile dayanışmalarını dile getirdiler ve önümüzdeki hafta içinde sendika, parti temsilcisi ve parlamenterlerden oluşan bir heyetin Türkiye'ye giderek dayanışmalarını yerinde dile getireceklerini açıkladılar. Coşku ile karşılanan konuşmalar sık sık Almanca "Yaşasın uluslararası dayanışma!" sloganları ile desteklendi.

Başından beri dayanışma eylemlerinin kesintisiz bir şekilde devam ettiği kentlerden biri olan Köln'de ise şimdiye kadar çeşitli Türkiyeli ve yerli devrimci-demokratik kurumların çağrısıyla onlarca eylem gerçekleştirildi.

En son 11 Haziran'da Taksim'e yapılan saldırıya karşı Almanya Alevi Birlikleri Federasyonu'nun (AABF) çağrısıyla yüzlerce kişi kurumun Heumarkt'taki çadırı önünde toplandı. Yapılan konuşmalarla polis saldırısı protesto edildi ve ardından hep beraber oturularak marş ve türküler söylendi. Kitlenin bir kısmı burada sabahladı.

12 Haziran'da ise *Her Yer Taksim Her Yer Direniş Köln İnişiyatifi* bir eylem gerçekleştirdi. Saat 18.00'de Ebertplatz'da başlayan eylem, yapılan kısa bir yürüyüşün ardından merkezi istasyonun önünde sona erdi. Hafta içi olmasının da etkisiyle eyleme katılım daha öncekilere göre daha zayıf kalırken, eyleme katılan yaklaşık 300 kişi coşkulu ve öfkeli sloganlarla yürüdü.

Her kent gibi **Stuttgart'ta** da göçmen işçi ve gençler tarafından devletin mide bulandıran yalanları, ikiyüzlülük ve sahtekarlığı nefretle karşılanırken, yükselen direniş ise umut yayıyor.

11 Haziran sabahı Taksim'e yeniden yapılan saldırı da aynı nefretle karşılandı. Taksim direnişine sahip çıkmak ve dayanışmak için bir yürüyüş yapıldı. Saat 18.00'de şehir merkezinde başlayan mitingden sonra "Katil devlet hesap verecek!" sloganları ile konsolosluk önüne yürüdü. Burada yapılan konuşmalarda da katil devletin saldırıları teşhir edilerek, Taksim direnişine destek selamı gönderildi.

10 Haziran

Stuttgart K21 Hareketi 10 Haziran akşamı yaptığı eylemini de Taksimle dayanışma eylemine dönüştürdü. Stuttgart'ın iki "Montagsdemo" eylemi, birleşerek Eyalet İçişleri Bakanlığı önüne ve oradan da Türk Konsolosluk önüne yürüyerek, dayanışma eylemlerini sürdürdüler. BİR-KAR'ın da kendi flamarıyla yer aldığı eylemlerde, Taksim Dayanışması'nın taleplerini içeren açıklamasının tam metninin Almanca çevirisi ve 10 Haziran itibarı ile eylemin içerisinde bulunduğu durumu anlatan ve

dayanışmayı büyütme çağrısı yapan Almanca bildirilerini dağıttılar.

K21 eyleminde yapılan konuşmalarda da Taksim Dayanışma'nın talepleri açıklandı ve talepler eyleme katılan binlerce insan tarafından sempati ve dayanışma şiarlarıyla karşılandı.

9 Haziran

Berlin'de Taksim Gezi Parkı direnişine destek olmak için birçok miting ve yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş, Berlin'in Hermannplatz Meydanı'nda saat 15.00'te başladı.

Yürüyüşün en önünde "Her yer Taksim, her yer direniş!" ortak pankartı taşındı. Ortak pankartın arkasında ise her kurum kendi pankartlarıyla yürüdüler. Yürüyüşe yaklaşık 10 bin kişi katıldı. Oldukça canlı ve coşkulu olan yürüyüşte en çok atılan sloganlar ise "Her yer Taksim, her yer direniş!", "AKP istifa!", "Tayyip şaşırma sabrımızı taşıma!", "Direne direne kazanacağız!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" oldu. Yürüyüşe gençlerin ve kadınların katılımı yoğundu.

Yürüyüş saat 17.00'de Kreuzberg semtinde yapılan mitingle sona erdi.

Taksim Gezi Parkı direnişi için **Antwerpen'de** dayanışma eylemi gerçekleştirildi. 9 Haziran günü Antwerpen'in merkezi meydanında yapılan eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı. Basın açıklamasının ardından eylem halaylar, devrimci marş ve türkülerle devam etti. Yaklaşık 3 saat süren eylem, bundan sonra yapılacak eylemlere karşı duyarlılık çağrısıyla sonlandırıldı.

8 Haziran

Frankfurt'ta hem Türkiye'deki eylemlerle dayanışmak ve hem de Frankfurt'taki polis

9 Haziran 2013 | Belçika

9 Haziran 2013 | Köln-Almanya

terörünü protesto etmek amacıyla 7 binin üzerinde kişinin katıldığı büyük bir yürüyüş yapıldı. Baseler Platz'dan başlayarak uzun bir güzergah boyunca büyük bankalar ve sigorta şirketleri önünden geçip Avrupa Merkez Bankası'nın bulunduğu Willi Brand Platz'da son bulan yürüyüş, son derece coşkulu bir atmosferde gerçekleştirildi. Gösteri boyunca sloganlar hiç susmadı.

BİR-KAR "Her yer Taksim, her yer direniş!" pankartıyla yürüyüşe katıldı.

Almanya'nın **Oberhausen** kentinde bir miting yapıldı. Alevi Federasyonu'nun çağrısını yaptığı miting saat 13.00'de başladı. Mitinge yaklaşık 1500 kişi katıldı. Türkiye'deki gibi burada da katılımın ezici çoğunluğunu gençler ve kadınlar oluşturuyordu. Mitingde Alevi Federasyonu temsilcileri ve Demokratik Güç Birliği adına kısa konuşmalar yapıldı. Konuşmaların ardından, bu kez, Oberhausen'de konser vermek üzere gelen Grup Yorum sahneye çıktı. Miting, toplu bir biçimde "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganının atılmasının ardından sona erdirildi.

Köln'de içerisinde BİR-KAR'ın da bulunduğu, "Her yer Taksim, her yer direniş! / Köln inisiyatifi" ve DDİF tarafından ortak bir eylem gerçekleştirildi. Rudolfplatz'da başlayan eylem, yapılan yürüyüşün

ardından, Alevi örgütlerinin bir haftadan beri çadır kurdukları Heumarkt Meydanı'nda sona erdi. Eylem, yapılan miting ve davul zurna eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

Lozan'da da bir yürüyüş gerçekleştirerek ikinci kez Taksim direnişiyle dayanışma eylemi örgütlendi. Eylem alanında BİR-KAR ve Lozan Anadolu Kültür Derneği adına birer konuşma yapıldı. Konuşmalarda Türkiye'de patlak veren görkemli halk hareketiyle dayanışma eylemlerinin önemine vurgu yapıldı.

Basel'in Claramatte Meydanı'nda, sloganlar eşliğinde meydanı dolduran kitle canlı yayın üzerinden Taksim'e coşku ve sloganlarla dayanışmasını ilettiler. Sloganların sıklıkla ve coşkuyla atıldığı, türkü ve marşlar eşliğinde halayların çekildiği eyleme yaklaşık bin kişi katıldı. Kendi renkleriyle yürüyüş halinde miting alanına giren Beşiktaş Çarşı grubu alandaki kitle tarafında "Faşizme karşı omuz omuz!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganları ile büyük bir tezahüratla karşılandı.

Türkiye'deki gelişmelere paralel olarak burada düzenlenecek olan dayanışma eylemlerine katılım çağrısıyla eylem sona erdi.

7 Haziran

Hamburg Taksim'le Dayanışma Komitesi'nin çağrısıyla bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Toplanma alanındaki bekleyişin ardından yürüyüşe geçildi. Kitle çok coşkulu ve yürüyüşün başından sonuna kadar sloganlar haykırdı. Yaklaşık 5 km'lik bir yürüyüşün ardından Türk Konsolosluk'u'nun önüne gelindi.

Burada Taksim Direnişi sırasında hayatını kaybedenler anısına 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından Taksim'le Dayanışma Platformu'nun ortak hazırladığı metin hem Türkçe hem de Almanca okundu.

Ardında "Cemre" adlı müzik grubunun söylediği türküler eşliğinde hep beraber halaylar çekildi. Miting atılan sloganların ardından sona erdi.

Paris'te kitlesel yürüyüş

Paris'te 5 Haziran günü neo-nazi ırkçı faşistler tarafından katledilen 18 yaşındaki siyasal bilgiler öğrencisi anti-faşist militan Clément Méric anısına 8 Haziran günü saat 14.00'de Bastille yakınlarında bulunan Bréguet-Sabin'den Gambeta'ya yürüyüş düzenlendi. Paris Anti-faşist Platform tarafından örgütlenen yürüyüşe binlerce anti-faşist ve Paris Taksim Direniş Platformu'nun çağrısıyla yüzlerce Türkiyeli de katılım sağladı.

Paris Taksim Direniş Platformu'nun Fransızca "Her yer Taksim, her yer direniş!" pankartıyla katıldığı yürüyüş boyunca Fransızca ve Türkçe sloganlar atıldı.

Anti-faşist Platform tarafından, Fransız kurum, kuruluş ve siyasi partilerin flama ve dövizlerine müsaade edilmeyen yürüyüşte direnişin kalbi Taksim'le dayanışma amaçlı sadece Türkiyeli örgütlerin döviz ve flamlarına müsaade edildi.

TKİP, MLKP, TİKB, ODAK ve Partizan'ın flamalarıyla katıldığı yürüyüşe BİR-KAR da "Genel grev, genel direniş!", "Yaşasın Taksim direnişimiz!" yazılı dövizlerle katıldı.

Gambeta Meydanı'na varıldığında kitle Clément Méric anısına saygı duruşunda bulundu hep birlikte Enternasyonal Marşı okundu.

Kızıl Bayrak / Paris

ICOG'dan enternasyonal dayanışma...

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

Kadın ve erkek arkadaşlar,

Otomotiv işçilerinin 2015'de Sindelfingen'de yapılacak olan uluslararası kongresini hazırlama toplantısını yapan delegeler olarak, sizlere yürekten selamlarımızı gönderiyoruz. Türkiye'deki eylemcilerin polis terörüne boyun eğmeden sürdürdükleri kavgaya büyük bir saygı duyuyoruz. Artık sorun bir park sorunu değil, artık sorun iktidardaki AKP ve Erdoğan'ın toplam politikasına yöneliktir.

.....

Bugünün dünyasında hiçbir kavga, hiçbir emekçi hareketi, hiçbir halk tek başına kavgasını zafere ulaştıramaz. Bunun için enternasyonal dayanışma hareketi çok daha büyük bir anlam ve önem kazanmıştır. Almanya'daki dayanışma eylemleri bunun en doğru cevabıdır.

Hareketin önünde temel bir soru durmaktadır; bu hareketler kapitalist sistemi reformize etme veya kapitalist sistemi yıkıp onun yerine sömürünün ve baskının olmadığı bir dünyayı kurma perpektifi ile mi yürütülecektir?

Biz uluslararası işçi hareketi olarak, Türkiye halklarının ayaklanma eylemi ile dayanışmaya girmekten ve bu eyleme katılmaktan büyük bir onur duyuyoruz.

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

ICOG-Uluslararası Otomotiv İşçileri Kongresi
Koordine Grubu

08.06.2013 / Stuttgart

Ethem Sarısülük'ü kaybettik...

Kızılay etrafında yoğunlaşan çatışmalarda polis tarafından hedef gözetilerek kafasından vurulan Ethem Sarısülük, direnişte yaşamını yitiren üçüncü kişi oldu.

Büyük direnişin ilk gününde, Ankara'da polis kurşunlarına hedef olan, günlerdir Ankara Numune Hastanesi'nde yaşam mücadelesi veren Ethem Sarısülük'ün doktorları 12 Haziran günü itibariyle beyin ölümünün gerçekleştiğini duyurdu.

Taksim'de başlayan ve hızla bütün bir ülke sathına yayılan büyük halk direnişinin ilk günlerinde, 1 Haziran gününde, Ankara'da da kitlesel ve militan çatışmalar yaşanmıştı. Kızılay Meydanı etrafında yoğunlaşan çatışmalar esnasında polis tarafından hedef gözetilerek kafasından vurulan Ethem Sarısülük, direniş sürecinde yaşamını yitiren üçüncü kişi oldu.

Ethem'in mücadelesine sahip çıkma çağrısı!

Beyin ölümünün gerçekleştiği haberinin duyulmasının ardından Numune Hastanesi önüne yüzlerce insan toplanmaya başladı. Ardından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada ilk sözü Ethem Sarısülük'ün ağabeyi Mustafa Sarısülük aldı ve aile adına kısa bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmada direniş selamlandı ve saldırıları artıran iktidar lanetlendi. Mustafa Sarısülük konuşmasını Ethem'i son yolculuğuna hep beraber uğurlama çağrısı yaparak, "Ve son söz henüz söylenmedi, son sözü hep direnenler söyler" cümleleriyle noktaladı. Ağabeyin bu sözleri kitle tarafından "Ethem yoldaş ölümsüzdür!" sloganlarıyla karşılandı.

"Ethem'in katilini istiyoruz, alacağız!"

Ardından sözü Ethem'in ve ailesinin avukatı Kazım

Bayraktar aldı. Bayraktar günlerdir Türkiye'de süren devlet terörünü teşhir eden konuşmasında herşeyin apaçık ortada olmasına rağmen, video görüntülerinden başka bir dizi delile kadar herşeyin sabit olmasına rağmen devletin ve kolluk güçlerinin halen Ethem'in katilini yargıya teslim etmediği belirtti. Kimliğinin dahi açıklanmadığı katil polisin, kasten adam öldürmek suçundan tutuklanması gerekirken dışarıda dolaşmaya devam ettiği vurgulandı. "Vermezlerse katili biz alacağız, halk direnişi alacak" denilen konuşmada "Ethem'in katilini istiyoruz" şiarının yükseltilmesi çağrısı yapıldı.

Av. Kazım Bayraktar'ın ardından sözü İHD Genel Başkanı Öztürk Türkdoğan aldı. Halk direnişi sırasında devletin ve polisinin azgın saldırıları ile üç kişinin yaşamını yitirdiği, binlerce insanın yaralandığı belirtildi. Bizzat devlet tarafından yapılan insan hakları ihlalleri özetlenerek teşhir edildi. Katil polisin saklanmaya çalışılması kınandı.

"Ethem mücadelemizde yaşayacak!"

Açıklamada son olarak Temel Demirer söz aldı. "Ethem bir komünisti. Ethem bir Marksist-Leninistti" diyerek sözlerine başlayan Demirer, kapitalizme karşı verilen mücadele sürdüğü sürece Ethem'in yaşayacağını vurguladı. Temel Demirer "Ethem dün Taksim barikatlarındaydı, Ethem bugün Taksim'de ve Kızılay'da barikat başında olacak" diyerek devam ettiği konuşmasında, mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Ethem Sarısülük'ün ailesinin yaptığı açıklama...

Ve son sözü hep direnenler söyler!

Bir "marjinal grup üyesi", bir "çapulcu" ve "ayak takımına mensup" kardeşimiz ve evladımız Ethem Sarısülük karanlığı yırtarak, aydınlık geleceğe doğru yola çıkmıştır.

11 gündür biz ailesi ve dostlarına hücre hücre ölmesini yaşatan bu iktidar sahipleri ve onların silahlı güçleri elbette ki şimdiden halkların gönlünde karanlığa gömüldüler.

Anadolu topraklarında demokrasi ve özgürlük şiarıyla sokak sokak dövüşen bu halk çocukları şimdiden herkesin sahiplendiği bir bayrak oldu.

Onlar yarının aydınlık dünyasının parlayan bir kutup yıldızı gibi bizlere yol gösterecekler.

Yoksul ve yiğit halkımız; bizden biri olan evladımız Ethem Sarısülük'ü kaybetmiş bulunmaktayız.

Tüm halkımızı, kadın, erkek, oğul ve kızlarınızla hep birlikte Ethem'i son yolculuğuna uğurlamaya çağırıyoruz.

Ve son söz henüz söylenmedi!

Ve son sözü hep direnenler söyler!

Ethem Sarısülük'ün ailesi

12 Haziran 2013

RedHack polisin peşinde

RedHack, ele geçirdiği İstanbul Emniyet Müdürlüğü 1 Mayıs görev planını yayınlayarak polisleri teşhir etti. 1 Mayıs günü hangi emniyet müdürünün hangi bölgede yer aldığı ve telsiz kodları, telefon bilgilerinin yer aldığı belgeyi yayınlayan RedHack yaptığı açıklamada günlerdir süren polis şiddetine dikkat çekti. RedHack, polis şiddetine "emir kulu" savunması yapanlara da tepki göstererek "Polis durduk yere insanlara saldırır, ego tatmin eder, şeflerinin gözüne girmeye çalışır. Emir kulu ya.. 50 senedir emrin arkasına sığınan faşist polisler yok, sadece emirler var ha? 50 kişi bir genci tekmelerken hangi emir de var bu?" dedi.

RedHack, belgeleri, katledilen Mehmet Ayvalıtaz, Abdullah Cömert ve Turan Akbaş anısına yayınladığını ifade ederken tüm Gezi Parkı direnişçilerine, ülkenin ve "dünyanın dört bir yanında kalpleri özgürlük aşkıyla yananlara" selam yolladı.

Barikatın ardında...

Zira fırlamış ok saplanmak için menziline, hedefe ilerlese de kafi değil. Bir adım daha ileriye, bir barikat öteye gitmek gerek.

*Hava pusmuş, beklemekte
Barikattan yükselen ateş yüzümü ısıtırken*

bakıyorum ileriye

*Yok panzerin ardi gözükmese de
benim gördüğüm engin bir ufuk var.*

*Hani biraz önce yağın gaz bombasının altında
yaşanan siper yoldaşlığı gibi.*

*Kara yüzlü zırhlı aracın karşısında öfkesiyle duran
genç gibi.*

*İlerliyoruz, ufkumuz kendi barikatımızdan ötede,
Yok polis barikatının da ötesinde...*

Gelecek ve geçmişin buluştuğu bir karede Taksim Meydanı'nda kızıl flamları dalgalandıran poyrazın altında şehitlere saygı duruşunda ya da sıkılı yumruklara eşlik eden aynı anda kan pompalayan yüreklerde hissettik biz ufkumuzun getirdiği bilinci.

Çok değil birkaç hafta önceydi düşmanın karşısında Nikolay Maslenko* gibiydik. 1 Mayıs'ı geride bırakırken yaralılarımızın hıncıyla yürüyorduk yine sokaklarda. Yok girememiştik nazlı "Kızıl Meydan"a. Kuşatma altındaki meydanımızı temizleyememiştik düşmandan. 5 Mayıs, 6 Mayıs, 18 Mayıs ve 25 Mayıs... Olmamıştı, her savaş günü biterken dönüp bakıyorduk meydanımıza ve kara yüzlü, koyu lacivert üniformalıların kibirli pis tebessümleriyle Gezi Parkı merdivenlerindeki karargâhlarına dönüşlerini izliyorduk. Ve biz her seferinde acıyla değil bizim olanı onlara bırakmanın öfkesiyle çıkıyorduk alandan. Ama tarih anımsatıyordu kendini.

Çok değil 1 Mayıs'ın kızılığını Taksim'e taşıyalı daha iki yıl dolmamıştı. "Ayaklar baş olursa kıyamet kopar" diyenlere kıyameti koparandık. Sadece zor aygıtını değil bilinçlerdeki engelleri de bir bir yıkarak hem 1 Mayıs'ı hem Taksim'i özgürleştirmiştik.

Ama burjuvazi unutupuyor. Her şeye muktedir olma yanılsamasıyla hevesleniyor. Deniyor; zapt etmeyi, ele geçirmeyi. Ve bugün barikatta yine savaştayız. Son savaşa kadar sürecek olan mevzideyiz.

Barikat ardında, kavganın ortasındayız...

Kaçıncı gündü anımsamıyorum. Yanımda yoldaşım, karşımda İstanbul Boğazi, arkamda binler sloganlarını düşmanın yüzüne savuruyorlar. Sinmiş düşman kendini yeniden masumane kılmak için bekliyor. Kapalı gözlerin işkencelerini, vahşetlerini ve infazlarını

unutmasına güvenerek. Yok, izin vermeyiz. Bunun için barikatlarımıza şehitlerimizin ismini veriyoruz. Gümüşsuyu'ndan Taksim'e çıkanlar gördüler. Abdullah Cömert barikatı bekliyor nöbette. Aynı Abdo gibi. Ne diyordu Abdo: "3 günde sadece 5 saat uyudum. Sayısız biber gazı yedim, 3 defa ölüm tehlikesi atlattım. Ve insanlar ne diyor biliyor musunuz? 'Boşver ülkeyi sen mi kurtaracaksın' Evet kurtaramasak da bu yolda öleceğiz. (O kadar yorgunum ki, 3 günde 7 tane enerji içeceği 9 tane ağır kesici ile ayaktaayım. Sesim kısık vaziyette ama gene saat 6'da alanlardayım sadece devrim için)"

Abdo'dan daha çok uyudum. Daha az ölüm tehlikesi atlattım. Fakat sesim kısık ve aynı niyeti taşıyorum. "Sadece devrim için" barikatın ardındayız. Devrimin provası için. Devletin tüm aygıtlarını çöpe atan bir halkın sarsıcı gücünün heba olmaması için.

Zira fırlamış ok saplanmak için menziline, hedefe ilerlese de kafi değil. Bir adım daha ileriye, bir barikat öteye gitmek gerek. Her bir adım ötesi bilince vurulmuş zincirlerle savaş cephesidir.

Barikat ardında bir sohbetle direnişçi söylüyor: "Eğer biz Taksim Meydanı'na çekilirken polisi dinleseydik bugün bu barikatta olmayacaktık. Bize Meydan, Gezi Parkı sizin biz kenarda bekleyeceğiz dediklerinde gerekeni yaptık buraya kadar kovaladık."

Bir halk uyanıyor. Polisin kime hizmet ettiğini ve ne zaman, ne kadar vahşi olabileceğini biliyor. Ama bugün artık kabul etmiyor. 1 Mayıs'ta çok iyi öğrendik gaz bombasını sadece içeriğiyle değil kapsülüyle de zarar verme yöntemi geliştirdiklerini. Ama buna rağmen tüfeklerinin karşısında dikiliyor insanlar.

İnatla, Şahadaroba!**

Saatlerce gaz soluduk. TOMA'ları taşladık. Zırhını delemesek de diz çökmediğimizin ilanı oldu her ulaşan taş. Ve o saatlerin sonunda geri çekilirken bir sonraki şafak için, bir yoldaşla karşılaştım. Belki de hayatımın en güzel anlarından biriydi. Tokalaşmanın selamlaşmaktan öteye tekleşmek olduğu bir anın ardından karşıdan gelen TOMA ve akreplere bakıp hazırlandık. Yoldaş fularını çekerken yüzüne savaşın ışığı vardı ellerimizde. Bugünleri de gördük.

Göreceğimiz daha çok gün, daha çok güzel gün var. Daha az uyuyoruz, daha az yiyoruz ama sadece devrim için daha çok savaşıyoruz. Bilince sarılarak... Geçmişin paslı korku tortusunu atarak, geleceğin güzelliğini yaşayarak hissedenler için barikatın ardında umut var.

"Kazandık" demek için erken. Zira barikatın ardında hala koca bir cephe gerisi savaşı var. Kara yürekli kolluk çıksa da barikatın berisinden hala kara bilinçli bireyler var. Ve zafer ancak flamalardan yüreklere tüm meydana kızılşan sesle kazanılacaktır..

* Nazım Hikmet'in Memleketimden İnsan Manzaraları adlı eserindeki cephanesi bittiğinde tanka bir avuç kar atan karakter.

** Şahadaroba; Mısır kültüründe gelecek geçmişten güzeldir anlamına gelir.

T. Kor

Cumartesi Anneleri özgür alandaydı

Cumartesi Anneleri 428. hafta eylemi Taksim Direnişi'nin özgürleştirdiği meydana gerçekleşti.

428. hafta açıklaması "Failler belli, kayıplar nerede!" pankartının açılması ve kayıp yakınlarının fotoğraflarla oturmasıyla başladı. Eylemde ilk sözü, kayıp Hayrettin Eren'in kardeşi Faruk Eren aldı. Faruk Eren Gezi Parkı direnişine yönelik devlet şiddetine dikkat çekti ve devlet şiddetinin yakın tanıkları olarak bu saldırıların son bulması çağrısı yaparak Taksim Direnişi'ni selamladı.

Murat Yıldız'ın annesi Hanefi Yıldız ise eylemin özgürleşmesine dikkat çekti. Hanefi Yıldız, "Biz bundan sonra adaleti halktan isteyeceğiz" dedi.

Cemil Kırbayır'ın kardeşi Mikail Kırbayır da direniş öncesine kadar yeni doğan çocuklar için üzüldüğünü fakat bugün herşeyin değiştiğini söyledi ve "Onlar umutlarımızı yeşerttiler" dedi.

Basın açıklamasını okuyan Nur Sürer, "Adalet, insan hakları, demokrasi ve barış talebimizde ısrar edeceğiz" diyerek başladığı açıklamada taleplerini sıraladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DLB Taksim'e yürüdü

Devrimci Liseliler Birliği, 8 Haziran günü, Galatasaray Lisesi'nden başlayarak Taksim Gezi Parkı girişine bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Galatasaray'da toplanan DLB'liler burada ajitasyon konuşmaları yaparak, Taksim direnişini büyütme, okullara da bu mücadeleyi yayma çağrısı yaptı. Sık sık yapılan ajitasyon konuşmalarında, eğitim sisteminin gericiği, antibilimselliği, paralı ve eleme sistemine dayalı mantığı teşhir edildi. Ayrıca eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebi için bütün liseliler mücadeleye ve yürüyüşe destek olmaya çağrıldı.

Sloganlarla yürüyen DLB'liler karne eyleminin çağrılarını dağıtarak İstiklal Caddesi'nde ilerlediler. Yürüyüş sırasında ayrıca Gündoğdu ve Çav Bella marşları söylendi.

Çevredeki insanlar da alkışlarla yer yer de sloganlara eşlik ederek eyleme destek verdiler. Bir dizi lise ve ordan geçen insan da belli bir noktaya kadar korteje girerek eyleme destek verdi.

Yürüyüş Gezi Parkı girişindeki BDSF çadırının önüne kadar devam etti. Burada yapılan kısa bir konuşmada DLB'nin Taksim Direnişi'nin ateşini liselere taşıdığı ve bu mücadelenin daha da büyütüleceği ifade edildi.

DLB'liler burada bir toplantı yaparak mücadele gündemlerini tartıştılar.

Liselilerin Sesi / İstanbul

II

15-16 Haziran ve işçi hareketi

15-16 Haziran '60'lı yıllar boyunca yaşanan bir birikimin ürünü, sonucu ve 1970'deki doruğudur. Türkiye işçi hareketi tarihinde bir dönüm noktasıdır.

İşçi sınıfı hareketi sonraki dönemde, katılım, yaygınlık, bilinç ve örgütlenme düzeyi vb. birçok bakımdan '60'lardaki düzeyini aştı. Fakat 15-16 Haziran işçi direnişi, ardından geçen 18 yıla rağmen, hala işçi sınıfı hareketi tarihindeki en büyük, en militan, tarihsel ve siyasal sonuçlarıyla en önemli işçi eylemi olma özelliğini koruyor.

15-16 Haziran yalnızca iki işçi kentinde toplu bir üretimi durdurma eylemi değil, toplu ve militan bir sokağa akıdır da. 100 bini aşkın işçinin her türlü yasa ve yasağı çiğneyerek, türlü uyarı ve tehditlere meydan okuyarak, polis, asker ve tank barikatlarını aşarak, zamanın hükümetine ve parlamentosuna karşı kararlı bir haykırışıdır. 15-16 Haziran Direnişi, sokağa dökülen işçi kitlelerinin bilincinde olup olmamasından bağımsız olarak, sermaye diktatörlüğünün tüm kurumları ile militan bir karşı karşıya geliştirdir.

İşte bu özellikleriyle 15-16 Haziran Direnişi militan-kitlesel bir işçi başkaldırısı olarak hala aşılamamıştır.

15-16 Haziran bir büyük eylemdir. Her büyük eylemin olduğu gibi, onun da görünürde ve güncel olan ile derinde ve geçmişten gelen farklı, çok yönlü ama içiçenedenleri vardır.

15-16 Haziran'ın görünürdeki nedeni, bazı sendikal yasalarda yapılmak istenen değişikliklerdi. Bu yasal değişikliklerle, iktisadi mücadelenin ve işçilerin sendikal-demokratik haklarının nispeten ileri bir savunucusu ve yürütücüsü olan, bu özellikleriyle sınıfın ileri ve militan kesimlerini kucaklayan DİSK tasfiye edilmek isteniyordu. İşçiler yasa değişikliklerine başkaldırarak DİSK'i savundular.

Fakat burjuvazi gerçekte DİSK'in şahsında işçi sınıfının 10 yıllık mücadelesine, bu mücadelenin kazanımlarına saldırıyordu. Daha sonra, 12 Eylül sonrasında, DİSK'in şahsında işçi hareketinin son 15 yılına saldırması ve yargılamasında olduğu gibi. DİSK, yönetiminin reformist konumundan bağımsız olarak, işçilerin burjuvaziye karşı '60'lı yıllar boyunca sürdürdüğü zorlu mücadelelerin somut bir kazanımı ve o günlerdeki simgesiydi. İktisadi istemler ve sendikal-demokratik haklar için verilmiş mücadelenin büyük fedakarlıklarla yaratılmış bir mevzisiydi.

İşçiler yıllardır sermayenin baskısına ve sömürüsüne karşı sürekli genişleyen ve değişik biçimler alan bir direniş göstermişlerdi. Saraçhane mitingi ve Kavel direnişleriyle başlayan bu süreç, çok sayıda grev, direniş, fabrika işgali vb.'den geçerek 1970'e dayanmıştı. Aynı dönemde sosyalizm adına ortaya çıkan akımların tersine, burjuvazi işçileri fazlasıyla ciddiye alıyor, işçi hareketinin potansiyel gücünü görüyor, ona diş biliyordu.

DİSK'i zayıflatmayı hedef alan yasal değişiklikler işçi hareketine bir diş göstermeydi. Arkası 12 Mart'la gelecek bir sistemli saldırının ilk halkasıydı. İşçiler o dönem bunu açıklıkla anlayacak bir bilinçten elbette yoksundular. Ama somut tecrübelerinin katkısı ve sınıf sevgileriyle tehlikeyi algıladılar ve direndiler. Direnişin DİSK tabanı ile sınırlı kalmaması, Türk-İş'te örgütlü fabrikaların geniş katılımı bunu gösterir. Direnişin çapı ve şiddeti, yasal bir değişikliğe gösterilen bir kızgınlığın çok ötesindedir. 15-16

Haziran '60'lı yıllar boyunca süren irili ufaklı çatışmaların uzantısı, devamı, yoğunlaşmış biçimi ve doruğudur. Bir başka vesileyle de ifade ettiğimiz gibi, "*baskı ve sömürünün o güne kadar işçilerde biriktirdiği öfke ve hoşnutsuzluğun, hükümetin sendikal hakları hedef alan keyfi bir tutumu karşısında, bu tutumun da baskısıyla eyleme dönüşmesi*"dir. (H. Fırat, *Teorinin Yoksulluğu*, III. Bölüm, *Ekim*, sayı: 6, Mart 1998)

15-16 Haziran, işçi hareketinde bir patlama, bir sıçramadır.

15-16 Haziran, politik bir önderlik ve yönetimden yoksun, kendiliğinden bir harekettir. Direnişe önderlik etmek bir yana, dönemin sol akımlarının istisnasız tümü sınıfın dışında ve bir kısmı bunu teori mertebesine çıkaracak kadar, tümü de işçi sınıfına inançsızdılar. İşçiler direniş esnasında yalnızca devrimci öğrenci çevrelerinden yardım gördüler.

Direniş kararı bir önderliğin değil, tabandan gelen baskının ve açık direnme isteğinin ürünüydü. DİSK yönetimi için koltukları korumanın DİSK'i savunmaktan geçtiği o koşullarda, tabanın isteğine boyun eğmekten ve direniş kararına katılmaktan başka seçenek yoktu. Fakat işçilerin umulmadık boyutta ve şiddetteki görkemli direnişi karşısında hemen korku ve paniğe kapıldılar. İşçiler sokakta polis ve asker barikatlarını yiğitçe göğüslerken, onlar bu barikatları örenlere korkakça günah çıkardılar ve onlarla direnişi kırarak önlemleri görüştüler.

16 Haziran'da, işçilerin sokakta direndiği ve üç şehit verdiği bu görkemli günde, valilikte yapılan toplantıda yaşanan ihaneti, dönemin DİSK Genel Sekreteri (Kemal Sülker) şöyle dile getiriyordu: "*Girişilen tahripkar eylemle bir ilgimiz olmadığını İşçileri Bakanı'na söyledik. Ve kesinlikle de bu tahripkar olayları tasvip etmediğimizi bildirdik. Ayrıca da işçilere de radyoda bir uyarı yaparak kötü cereyanlara alet olmamalarını istedik.*"

Radyo konuşmasını DİSK Genel Başkanı Kemal Türker yaptı. Görkemli işçi direnişini karaladı; sokakta işçilere kurşun sıkarak sermayenin kanlı ordusunu, "gözbebeğimiz şerefli Türk Ordusu" ilan etti; Anayasa'ya bağlılığını bildirdi.

İşçi sınıfına ihanet, işçi hareketini arkadan vurma yalnızca bugün değil, o gün de sendika bürokratlarının değişmez karakteriydi.

Sendika bürokratlarının ihanetine ve sıkıyönetime rağmen işçiler hemen teslim olmadılar. Türk Demir-Döküm, Sungurlar, Derby, Otosan, Rabak gibi büyük işyerlerinde işi durdurarak ya da yavaşlatacak günlerce direndiler.

DİSK yöneticilerinin ikinci büyük ihaneti, direniş sonrasındaki toplu tensikat sırasında yaşandı. Binlerce işçinin (toplam 6000) işten çıkarılmasına sessiz kaldılar. Dahası, bu militan işçi kuşağının fabrikalardan, dolayısıyla da sendikalardan temizlenmesine memnun bile oldular. '60'lı yılları kapsayan mücadelenin eğittiği, öne çıkardığı bu işçiler, 15-16 Haziran Direnişi'ni de sürüklemiş ve yönetmişlerdi. Direnişin verdiği korkuyla yasal değişiklik konusunda gerileyen burjuvazi, sonradan intikamını bu öncü işçilerden almıştı.

İşçi hareketinin politik önderlikten, devrimci bir sınıf partisinden yoksunluğu koşullarında, doğal olarak, 15-16 Haziran Direnişi'nin yarattığı elverişli ortamdan işçi hareketinin politik gelişimi ve sendikaların devrimleştirilmesi doğrultusunda yararlanılmadı. Öncü bir partinin saflarına çekilebilecek binlerce militan işçi sahipsiz kalıp heba oldu.

15-16 Haziran burjuvazinin yüreğine korku ve kını içiçe işlemişti. Militan bir işçi kuşağının fabrikalardan temizlenmesi onu yatıştıramadı. Bu korku ve kını yıllarca yüreğinde taşıdı. 15-16 Haziran'ı her vesileyle suçladı; "solun ihtilal provası" diye niteleyerek, Türkiye soluna hiç de hakemediği değerler biçti. '70'lerdeki yaygın işçi hareketi, 15-16 Haziran'ın anılarını burjuvazide hep canlı tuttu. 12 Eylül sonrasında nihayet DİSK'i kapatma ve onun şahsında işçi hareketini yargılama olanağı bulunduğu, dikkate değer bir tutumla suç çetelerini 15-16 Haziran'dan başlattı. Burjuvazi de 15-16 Haziran'ı işçi hareketi tarihinde bir dönüm noktası saydı. Kinini ancak yıllar sonra biraz olsun tatmin edebildi.

Fakat bugünün işçi hareketi burjuvazinin bu kısa süreli huzurunu bozmuş, sevincini kursağında bırakmıştır. Burjuvazi işçi hareketinin 20 yıllık kazanımlarını gaspetti. DİSK'in şahsında intikam aldı ama, bugün işçiler yeni haklarla birlikte gaspedilmiş olanları geri istiyorlar. Sermayenin sözcüleri yıllarca genel grevi DİSK'in ve komünistlerin taktığı olarak suçlamışlardı; şimdi yüzbinlerce işçi genel grevi Türk-İş bürokratlarına dayatıyor. Dünün "komünist taktığı", bugün tüm sınıfın militan isteği haline gelmiştir. Telaşa kapılan sendika bürokratları burjuvaziye bazı tavizlere ikna etmek için geçmiş, hiç kuşkusuz en başta 15-16 Haziranı, hatırlıyor ve hatırlatıyorlar.

Kendinden önceki dönemin birikimi üzerinde yükselen 15-16 Haziran Direnişi, kendinden sonraki döneme güçlü bir birikim aktardı ve onu derinden etkiledi.

Bugün Türkiye çapında işçiler içinde derinden derine bir kaynaşma var. Yasal değişikliklerle grev hakları gaspedilince petrol işçileri aynı anda Türkiye çapında direniyorlar. Sendika bürokratlarının tüm oyalamalarına ve manevralarına rağmen genel grev talebi militan bir istek olmaya devam ediyor. Türk-İş yöneticilerinin İstanbul'da, bu 15-16 Haziran kentinde, miting yapmaktan ödü kopuyor. İşçiler sendika yöneticilerinin engellemelerini aşarak, yasaları ve yasakları çiğneyerek tabanda değişik biçimlerde direniyorlar vb.

Bütün bunları, işçi hareketinin ulaştığı bu düzeyi, 15-16 Haziran Direnişinin sağladığı birikim, verdiği ilham, aktardığı gelenekten ayrı düşünmek olanaklı mı?

Haziran 1988

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/24 * 14 Haziran 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](http://www.kizilbayrak.net)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No:10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL
TEL: 0 (212) 654 94 18

15-16 Haziran, sol hareket ve işçi hareketi

H. Fırat

I 15-16 Haziran ve sol hareket

15-16 Haziran Direnişi işçi hareketini olduğu kadar sol hareketi de derinden etkiledi. İşçi sınıfına güvensizliğin ve burjuva kurumlara umudun ifadesi teori ve politikalara büyük bir darbe indirdi.

İşçi sınıfına güvensizlik Türkiye sol hareketinin tarihsel bir özelliği ve geleneğidir. Her dönem somut tarihsel koşullara bağlı olarak değişik teori ve tahlillerde ifadesini bulmuş, fakat sonuçta hep yaşayagelmıştır.

Şefik Hüsnü ve TKP, işçi sınıfına, onun toplumsal konumuna ve tarihsel misyonuna, devrimci güç ve enerjisine değil, başlangıçta Kemalistlere, sonraları çeşitli burjuva kliklere bağlamıştı umudunu.

1950 sonrası hızlı kapitalist gelişme, aynı zamanda safları hızla genişleyen bir işçi sınıfı demektir. Bunun sonuçları '60'lı yıllarda belirgin olarak ortaya çıktı. İşçiler kimi zaman kanlı çatışmalara varan eylemlerle mücadele sahnesine çıktılar.

Oysa bu aynı dönem işçi sınıfına inançsızlığın gerilemek bir yana, uluslararası modern revizyonizmden alınan taze ideolojik destekle teori düzeyine çıkarıldığı bir dönem oldu. Birçok noktada ayrılan solun iki temel akımı, TİP ve MDD, işçi sınıfına güvensizlik ve burjuva kurumlara bel bağlamada birleşiyorlardı. Birinin umudu burjuva parlamentosu ve barışçıl geçiş, ötekini "kemalist ordu" ve askeri darbeydi. Birincisi barışçıl geçiş düşleriyle militan kitle mücadelelerine düşmanlık yapıp parlamenter avanaklığa heveslenirken; ikincisi, "asker-sivil-aydın zümre" ve "kemalist gelenekler" edebiyatıyla sözde radikal çözümler dileniyordu. İşçi sınıfının tarihsel rolüne inançsızlık, devrimci enerjisi ve eylemine güvensizlik, ikisinin ortak paydası idi.

15-16 Haziran Direnişi, yalnızca burjuvaziye değil -ki o gerçekte işçi sınıfını zaten yeterince ciddiye alıyordu-, fakat özellikle sosyalizm adına konuşan revizyonist akımlara da işçi sınıfının varlığını, gücünü, devrimci enerjisini, militan karakterini yeterli açıklıkta gösterdi. Bununla da kalmadı, sol adına bel bağlanan burjuva kurumların gerçek niteliğini de gözler önüne serdi. Hiçbir ideolojik çaba, parlamento ve ordu konusundaki gerici hayallere 15-16 Haziran Direnişinden daha kesin, etkili ve sonuç alıcı

darbeler indiremezdi. Devrimci sınıf pratiğinin parlamenter ve darbeci gerici teoriler için çaldığı ölüm çanını, 12 Mart askeri darbesi kanlı icraatı ile kendi yönünden ayrıca tamamladı. Barışçıl geçiş savunular soluğu hapisanede aldılar. Sermaye ordusuna bel bağlayanlar onun "balyoz"unu yediler, zulmüne uğradılar.

'71 Devrimci Hareketi, devlete ve burjuva kurumlara karşı tutumuyla zaman içinde burjuva sosyalizminden ayrıştı. Bu ayrışmanın köklü bir kopuşa dönüşmesinde 15-16 Haziran Direnişi özel bir rol oynadı. Zira bu sayede MDD kampının "devrimci ordu" teorisi öldürücü bir darbe aldı. Fakat bu aynı kampın işçi sınıfına güvensizliği teori mertebesine çıkarma eğilimi, '71 Devrimci Hareketinin şahsında değişik bir biçime bürünerek yaşadı. Asya ve Latin halkçılığının "ideolojik önderlik" tezi, bu güvensizliğin yeni ideolojik ifadesi oldu. Bu gruplar işçi sınıfına değil, "öncü savaşı"lara ve köylülüğe güveni esas aldılar.

'74 sonrası dönem bazı kesimlerde maceracı mücadele anlayışlarının yanısıra "ideolojik önderlik" tezinin de eleştirisi dönemi oldu. Fakat "kitlelere" gitmek başarısı gösterenler uzun süre boyunca bir türlü işçi sınıfına gidemediler. Küçük-burjuva sınıf ortamı ile halkçı teori ve politikalar onları bundan alıkoydu. İşçi sınıfı güçlenen mücadelesiyle onları adeta kendine çektiğinde ise, işçi sınıfını "halk"ın bir parçası ve "halk devrimi"nin bir bileşeni olarak görmekten öteye geçemediler.

15-16 Haziran Direnişi'nden bu yana 18 yıl geçti. Bu 18 yılın ardından, işçi sınıfı hareketinin olayların odağına yerleştiği bugün, artık birçok grup işçi sınıfının toplumdaki yerini, rolünü ve önemini kavramış olmakla övünebiliyor. Ne var ki, gerçekte, işçi sınıfına güvensizliğin ifadesi teori ve pratikler büyük darbeler yemiş olmakla ve birçok mevziyi terketmiş bulunmakla birlikte, gerçekte bu güvensizlik hala bir biçimde yaşıyor. Onun son sığınağı halkçı devrim teorisi ve programıdır. Emek-sermaye çelişkinin temel çelişki olduğu ve toplumsal gelişmenin eksenini oluşturduğu günümüzün burjuva-kapitalist Türkiye'sinde, burjuva-demokratik devrim anlayışı işçi sınıfına güvensizliğin son direniş mevzisiydi.

Halkçılık, Türkiye işçi sınıfının, şehrin ve kırsal emekçilerini ardına alarak sermaye iktidarını devirebileceğine, Türkiye devrimini bir proleter devrimi olarak başarıya ulaştırabileceğine hala inanmıyor, inanmıyor.

İşçi sınıfına güvensizlik hala sürüyor.

(devamı s.31'de)

